

The Potion Master's Snake – Had MISTRA lektvarů

Autor: **Winds of Water**, Překladatelka: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten, Claire**

http://www.fanfiction.net/s/4470157/1/The_Potion_Masters_Snake

Romance, Snarry, OOC, AU

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Winds of Water, czech translatin was created by Patolozka.

Postavy: Harry Potter/Severus Snape, Hermione Grangerová, Ron Weasley, Draco Malfoy, Ginny Weasleyová, Albus Brumbál, Minerva McGonagallová, Dudley Dursley, Sorai, atd.

Rozsah: 94 tis. slov, 23 kapitol

Popis příběhu: *Jednoho rána Harryho navštíví kobra, která patří mistrovi lektvarů. Co všechno Harrymu prozradí a jak to ovlivní jeho další životní volby?*

Harryho poslední ročník, po porážce Voldemorta (která je ale popsána jen v náznacích), začíná v září a končí v červnu.

ooOoo

Kapitola 1

Harry se probudil se znepokojením. Měl pocit, že je sledován.

Koutkem oka pokukoval po závěsech u své postele, ale nikoho nezahlédl. Podle všeho byl sám. A to by také měl. Jestli se sem Seamus či Dean ještě jednou přikradli, aby mu namočili ruku do teplé vody, udělá jim něco trošku drastičtějšího než pouhou přeměnu v perličky. Oběma chlapcům to zabralo hodiny, než sehnali profesorku McGonagallovou, zatímco je pronásledovali další studenti.

Stále se ale nemohl zbavit pocitu, že je pozorován.

Pomaloučku se na posteli posadil a promnul si oči, než zamrkal. Brýlí se zbavil už před rokem, když byl vyvinut nový lektvar na opravu zraku. Upřímně řečeno – byl rád, že už nemusí nosit brýle. Stále je rozbíjel nebo ztrácel.

„Dobré ráno.“

Harry zamrkal. Jeho mozek si lehce přeložil ten syčivý zvuk, a on se podíval dolů směrem ke svému polštáři. Ležela tam volně stočená kobra. Kápi měla zasunutou a vypadala docela mírně, zcela podřízená čaroději, v jehož posteli se

nacházela. „Dobré ráno,“ odpověděl se zdvořilým překvapením, „odpuť mi mou nevychovanost, ale proč jsi tady?“

I přes jeho schopnosti jej jen zřídka přišel nějaký had navštívit. A když už se tak stalo, nešlo o nic triviálního.

„Přišla jsem kvůli svému majiteli,“ odpověděla kobra, elegantně se rozvinula a vklouzla kouzelníkovi na stehna, kde se uvelebila v tělesném teple.

Majiteli? Harry se na ni zamračil. „Obávám se, že ti nerozumím.“

„Teď to musíš být ty, kdo mi musí prominout,“ zasyčela tiše kobra. *„Jmenuji se Sorai. Můj majitel je jedním z těch tvých lidí, zvaný Severus Snape. Ale pro mě je pouze mým majitelem.“*

To byla novinka - Snape měl mazlíčka kobru? Jak by to odpovídalo jeho... obrazu? Harry krátce zapřemýšlel, jestli nesní, ale pak nad tím nápadem pokrčil rameny. Měl příliš často věštecké sny, vize, ne sny, a představy, aby věděl, že teď prostě nesní. Byl až příliš vzhůru. „Co tu potom děláš? Jestli mě s tebou chytí, bude si myslet, že jsem tě ukradl.“

„Přišla jsem sem kvůli němu. Můžeš mu to říct,“ konejšila ho Sorai.

„Ale proč jsi přišla, Sorai?“ Harry kobru jemně stisknul. Nechtěl hadovi ublížit, i když podle všeho se mu Sorai bezesporu ve všem podřizovala.

„Můj majitel je stále více podrážděný, cítím to z něj. Někdy mi říká, co jej trápí. Dělá si o tebe starosti a o ještě někoho, kdo se jmenuje Ginny.“

Harry zamrkal na kobru, a pak se zamračil. Byl z toho všeho najednou zmatený. „Bojí se o mě? Nikdy se o mě nestrachoval. A proč by se měl znepokojovat ohledně Ginny a mne, toho všeho?“

„Věří, že sis ji vybral za svoji družku, a to ho zarmoutilo.“

Harry se při těch slovech okamžitě začervenal a uvědomil si, že velmi dobře napodobuje zlatou rybku. „Cože?“

„Věří, že sis ji vybral za svoji družku. Je tím zarmoucený,“ zopakovala trpělivě Sorai.

Trvalo několik minut, než si Harry utřídil své myšlenky. Tiše si odkašlal, aby neprobudil své spolunocležníky. „Ginny a já jsme pouze přátelé, je jako moje malá sestřička. Nikdy bych nechtěl, aby byla mojí přítelkyní,“ řekl hadovi v první řadě. „A za druhé, proč by se měl Snape starat o to, koho si vyberu za svého milence? Nesnáší mě. Nic proti tvému majiteli, ale ten muž neumí být příjemný.“

„Není pravda, že tě nenávidí, už ne. Uvědomil si to nechtěně pomocí toho paměťodného starce, že bylo jeho nepřátelství pouze úkrytem před láskou.“

Sorai pokračovala, když se Harry usadil a vypadal ohromeně. *„Můj majitel je znepokojen, protože si přeje být tvým partnerem, ale ty sis vybral Ginny.“*

„Nevybral jsem si Ginny, neposloucháš mě?“ zasyčel na ni Harry a vypadal poněkud znaveně.

„Ano.“

„A kdo je ten pamětihodný stařec? Brumbál?“ vytušil Harry. Jak předpokládal, byla to jediná logická odpověď.

„Ano.“

Skvělé, takže to Brumbál také věděl? Nyní bylo až příliš zřejmé, proč se Snapem skončil při jakémkoliv úkolu, který vyžadoval spolupráci dvou lidí. To vměšování pamětihodného... starce, jak jej Sorai nazvala, že? Ano, dobře, prostě může dát tomu pamětihodnému starci najevo, co si o tom myslí. Ale pro teď bylo *tohle* důležitější.

„Takže tvůj majitel...“ Harry měl ve svých myšlenkách zmatek. Zjistil, že tou představou není úplně zahanbený. Spíše byl překvapený, nikdy dříve o Snapeovi tímto způsobem neuvažoval. Také dával přednost mužům. Ale doposud nikdy příliš nepřemýšlel o svém učiteli lektvarů. Tohle ho zaujalo. Opravdu už proti tomu muži nic neměl. Šlo jen o to, že vždy cítil, že ho Snape nenávidí. Takže si udržoval odstup. Ale teď pocítil zvědavost, co se skrývá za jeho maskou a mračením. *„On si přeje být mým přítelem?“*

„Ano.“

Harry vydechl poměrně hodně vzduchu. Dobře, tohle bude asi to nejzajímavější ráno, co kdy zažil. Nestává se každý den, aby ho naháněl profesorův mazlíček – kobra – aby mu sdělil, že mu profesor tajně našeptal, že chce být jeho milencem. Říkal si, že by ten neomalený had nemohl být přece tak krutý. Byl by vděčný, pokud by to bylo jen malé nedorozumění. *„Navedl tě k tomu, Sorai? On ví, že umím mluvit tvým jazykem.“*

„Nenavedl, Harry Pottere. Přišla jsem sama a on na mě bude velmi rozzlobený, až zjistí, co jsem provedla.“ Sorai se posunula a náhle vypadala rozrušeně. *„Bojím se o něj. Cítím, že je pod tlakem, nešťastný.“*

„Sorai, nejsem si jistý, jak ti mohu pomoci.“ Harry měl pocit, že srdcem s hadem soucítí. Vypadala, že se opravdu stará o blaho svého majitele. *„Raději by mě proklel, než by se mnou mluvil.“*

„Promluvíš si s ním?“ zeptala se Sorai nadějně. *„Přeješ si, aby byl můj majitel tvým partnerem?“*

Harry na chvíli uvažoval. „Upřímně, nejsem si jistý. Musím o tom přemýšlet. Mohla bys to pochopit? Strávil jsem až do teď celý svůj život uvažováním o tom, že mě nenávidí. A k tomu je téměř dvakrát tak starý než já. Potřebuji čas na rozmyšlenou. Přišla jsi s tím za mnou, ale já nevím, jestli ti mohu pomoci.“

„Nejsem si jistá, jestli rozumím těm věkovým věcem, ale děkuji ti, že o tom budeš přemýšlet. A za vyslechnutí. Omlouvám se, že jsem ti to řekla tak náhle.“

„Netřeba,“ ujistil ji a natáhl ruku, aby se jemně dotkl její hlavy. „Jsi velmi odvážná.“

Dobře, teď měl určitě o čem přemýšlet.

Za závěsy už bylo slyšet ostatní, jak se převalují v postelích. „Je skoro čas, kdy ostatní vstanou. Počkej tu, hned jsem zpět. Dám si sprchu a obléknu se. Vezmu tě s sebou dolů na snídani, aby ses k němu mohla vrátit. Nebude se na tebe zlobit.“

„Děkuji,“ řekla Sorai. Odplazila se mu z nohou a stočila se opět u jeho polštáře.

Harry přikývl a vstal z postele. Závěsy raději znovu zavřel, aby ji uchránil před nechtěnými pohledy. Rozhodně nechtěl, aby někdo náhodou narazil na kobru a vyděsil ji. To, že je podřízená jemu, ještě nemusí znamenat, že se bude chovat přátelsky ke komukoliv jinému v ložnici.

Vletěl do sprchy, oblékl se a vzal si svoji tašku s knihami. Pak se konečně objevil Ron.

„Co že jsi vzhůru tak brrrrrzy,“ zívł zeširoka.

„Nemohl jsem spát,“ vysvětlil Harry, což byla částečně pravda. „Uvidíme se dole na snídani, jo?“

Ron odpověděl dalším zívnutím.

Harry počkal, až si byl jistý, že je vzduch čistý, než znovu rozhrnul závěsy u postele. „Sorai,“ promluvil anglicky a ona hned ožila. „Můžeš se mi ovinout kolem krku? Vezmu tě, jako bys byla jen napodobenina, ale musíš mi slíbit, že se ani nepohneš.“

„Budu se snažit, ale jestli na mě nějaké dítě sáhne, budu nešťastná a mohla bych zaútočit,“ varovala ho Sorai upřímně.

„Udělám, co budu moci, abych tě ochránil,“ slíbil Harry a pomohl jí usadit se kolem jeho krku. Varoval ji ještě, aby se nestáhla moc těsně.

Ze společenské místnosti se dostal bez potíží a pokračoval do Velké síně. Vstoupil a zjistil, že už tam jsou všichni učitelé kromě Kratiknota a Prýtové. Očima na

chvíli spočinul na Snapeovi a ucítil, jak sebou Sorai podvědomě škubla, když zachytila vůni svého majitele. „Vezmu tě teď k němu.“

Přešel k nebelvírskému stolu a ignoroval pohledy a šeptání, když si studenti povšimli hada kolem jeho krku. Položil tašku na své obvyklé místo a rozhlédl se kolem po ostatních žácích, kteří se stále dívali na Sorai. „Oh, čestně, tohle je ta nejpodivnější věc, jakou jste mě kdy viděli dělat.“

S tím se otočil a směřoval přímo k učitelskému stolu.

Minul všechny učitele, ignoruje jejich tázavé pohledy a Brumbálovy strašlivě rozzářené oči. Zastavil se, až když se dostal k místu, kde seděl Snape. Ten ho pozoroval s obvyklým úšklebkem, černé oči zůstávaly bez výrazu.

„Ano, Pottere?“ zeptal se chladně.

Harry natáhl ruku ke svému krku a byl odměněn výrazem polekaného šoku, který přelétl Snapeovi přes tvář, když si náhle uvědomil, co to má kolem krku. Harry vzal Sorai opatrně do ruky a předal ji jejímu majiteli. „Ztratila se a bála se, že se na ni budete hněvat. Opravdu byste na ni neměl být našťvaný, záleží jí na vás,“ pronesl Harry.

Severus převzal kobru zpět do svého vlastnictví. Usadil si ji do klína pryč od všetečných očí, dokonce i zvědavých kolegů. „Mám vám být vděčný za vaše nepříjemné nutkání pomáhat těm, kteří vaši pomoc nepotřebují? Dokáže se o sebe postarat sama.“

Harry se jen usmál. „Měl byste ještě vědět, že Ginny je pro mě jako sestra. Uvidíme se ve třídě, profesore.“

Učitelé, kteří zaslechli jejich slovní výměnu, vypadali celou tou věcí zmatení. Jedině profesor Brumbál byl spokojený a působil, jako by se vlastně vůbec nic nestalo.

Severus měl pocit, jako by ho někdo trefil kovadlinou a současně mu nějaká velká tíha spadla z ramen. Nedalo se popřít, že Potter věděl o tom, co on sám řekl pouze Sorai a tomu všetečnému řediteli. Ale teď tomu musel čelit. Už se nemohl skrývat. „Týden budeš dostávat jen zmrzlé, sušené myši,“ zavrčel na kobru.

Sorai už ale usínala s vědomím, že uspěla a pomohla svému milovanému majiteli.

Zpět u nebelvírského stolu se Harry musel bránit slovním útokům svých přátel, včetně Ginny. „Byl to opravdový had, ano. Pouze mě chtěl navštívit. Vrátil jsem ho zpět Snapeovi v naději, že se nedostane do přílišných problémů, když mu utekl.“ Což byla opravdu pravda.

Nikdy se nesvěřoval snadno. A dokud neprozkoumá své pocity, úplná pravda zůstane jen jeho tajemstvím.

Bezděčně se usmál a očima zavadil o místo, kde seděl Snape. Jakoby profesor pocítil, že na něm spočinul pohledem, otočil hlavu a jejich oči se setkaly. Harry počkal chvíli, než se odvrátil s úsměvem, který prozrazoval úspěch.

Dnes se opravdu těšil na hodinu lektvarů.

Kapitola 2

„Nějaké sázky, jak mu bude dlouho trvat, než začne srážet body, protože tady Harry se právě *stal* přítelem jeho zvířátka?“ Ron si povzdechl a pohodil své věci přes opěradlo židle, na níž se bez okolků svalil.

„Až se ti kobra usídí na nohách a bude si s tebou přát mluvit, dej mi vědět, jaké budeš mít možnosti,“ odsekl Harry, když také usedal, ač musel s Ronem souhlasit.

Hermiona jim věnovala zničující pohled, zatímco si vyndala svou učebnici. „Namouvěru, on není tak pomstychtivý.“

Ron si odfrkl.

Harry dumal nad tím, za co by Snape mohl odebírat body, protože to on jistě bude. Bude to proto, že se, jak Ron řekl, přátelí se Sorai? Nebo proto, že se nad ním bude znovu pokoušet získat zdání kontroly poté, co se neúmyslně dozvěděl tajemství o jeho pobláznění?

Nebude muset čekat dlouho.

Dveře se s třísknutím otevřely a velmi to připomínalo jeho první hodinu Lektvarů z prvního ročníku.

Harry ho sledoval. Cítil obavy, když Snape plachtil s výrazným úmyslem a tichým zakletím vpřed. Nějak měl pocit, že se tento den stane ještě zajímavějším, ale rozhodně ne zábavným.

„Pokud jste už vy všichni *skočili* s tímhle otravným rámusem...“ začal Snape, navzdory tomu, že bylo ve třídě větší ticho než v kryptě od chvíle, kdy do ní vstoupil.

Harry zasténal nad tónem jeho hlasu. Och ano, ve skutečnosti to bude zábavné. Takže se obrnil před palbou počátečních hořkých slov, než se na tabuli objevily instrukce.

„Jen se právě *stal* přítelem jeho zvířátka,“ remcal Ron pod fousy, když on a Harry začali s prací.

Harry potlačoval drobný úsměv, nemohl si pomoci. Ano, Sorai rozhodně obrátila jeho svět nohama vzhůru. „Požádal bych ji, aby předstírala, že máme roztržku, což by vylučovalo naše přátelství, jenže vzhledem k tomu, že nám nemůže rozumět, by to bylo bezpředmětné.“

„Mít roztržku s kobrou také není moje představa zábavy,“ zamumlal si Ron pro sebe.

Hermiona obrátila oči v sloup a dala se do práce, zatímco se Harry dále usmíval.

Uběhlo dvacet minut.

Ron se Hermiony právě ptal, jestli *má údajně* ten lektvar mít tak odporný odstín oranžové, když se na ně vrhnul *on*.

Harry by přísahal, že muž musí mít na odhalování chybných lektvarů ve třídě radar.

„Pokud by mě mělo překvapit, že vy dva jste v sedmém ročníku stále neschopní troubové,“ Snape se melodramaticky odmlčel, „pak nepřekvapí. A pokud snad to, že po šesti letech stále nechápete, co znamená proti směru hodinových ručiček, pak rovněž ne. Třicet otáček proti směru hodinových ručiček v půlvteřinových intervalech, a pokud to znovu zvoráte, vyhraji proti Minervě sázku, jestli jste nebo nejste naprosto neschopní.“

Ron se okamžitě otáčel, aby se pokusil napravit jejich lektvar. „Nesnesitelný mizera, měl bych...“

Co by Ron *měl*, to Harry už neslyšel. Měl napilno s kostičkováním pakomářích larev, zatímco mu na tvář hrál úsměv. Kdykoliv jindy by Snape jejich lektvar nechal zmizet, či by je nechal selhat, ale místo toho jim poradil, jak to napravit. Dokonce se ani nemuseli spoléhat na Hermionu. A pak tu také bylo to drobné překvapení, že jim nesebral bo...

„A odebírám Nebelvíru deset bodů!“

No, musel tedy své stanovisko poopravit. Ale to mu jen posloužilo k tomu, že se jeho úsměv ještě rozšířil. Pocity plné znepokojení se začaly zmírňovat. Hodiny možná nemusely být právě zábavné, ale on tuto změnu vítal. Ať už se odehrála z jakéhokoliv důvodu. Pochopením toho se bude zatěžovat později. Měl své vlastní mínění o tom, jak na to přijít.

Nebylo to tak, že by měl ke Snapeovi averzi. Kdyby nic jiného, choval k němu tyto dny respekt. Ale vždy si uchovával odstup. Dával přednost nestát v cestě destruktivním rakovinotvorným paprskům, které k sobě vždy cítil směřovat, když byli on a Snape v jisté blízkosti. Ale všechno se změnilo a on věděl proč. Jeho profesor nebyl žádný pitomec, takže se nebude pokoušet předstírat, že Harry o ničem neví. Muselo mu dojít, že mu Sorai řekla o tom, že se do Harryho její majitel zamiloval, protože jinak by tu záležitost s Ginny vůbec nenadhodil.

Prolomení nepřátelství mu poskytne čas o tom přemýšlet a všechno si ujasnit. Dokonce, i když byl tou myšlenkou zaujatý, nedokázal by jednat jedním či druhým způsobem, dokud by nepoznal Snapeovy pocity.

Konec dnešní hodiny byl jednou z mála příležitostí, kdy měl s Ronem v lahvičce se štítkem jakžtakž správný lektvar, připravený na oznámkování.

„Co máme dál?“ hekl Ron, když popadl svou tašku a urovnil si její ramínko na zádech.

Harry rychle přemýšlel. „Přeměňování.“

„Jak jsi na něco takového mohl zapomenout? Myslel jsem, že si užíváte společné hodiny, Lasičáku,“ pronesl Draco, když došel k nim.

Během léta se nepřátelství mezi nimi a blondatým hezounem ze Zmijozelu přetvořilo do občasného neškodného popichování. Ronovi trvalo o trochu déle, než akceptoval Dracovu přítomnost, ale protože se zmiňovaný Malfoy vážně ucházel o Ginny, bylo lepší se naučit s ním vycházet. Nebo být alespoň tolerantní.

„Každou minutu,“ ušklíbl se na něj Ron.

„To stačí. Pojdme, než tam dorazíme pozdě,“ zaúpěl Harry a vydal se s nimi třemi ke dveřím.

„Pottere! Vy tu zůstaňte.“

Harry zamrkal a ostře se po Snapeovi podíval. S drobným zamračením se otočil k ostatním. „Jděte napřed, dohoním vás.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se Ron.

„Můžeme počkat na chodbě,“ navrhla Hermiona.

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, není důvod, abyste se opozdili i vy.“

Ti tři si vyměnili pohledy, ale rozhodli se odejít.

Harry je sledoval, než se otočil ke svému profesorovi, který seděl v současné době za stolem a pozoroval ho. „Zlobil jste se na ni?“

„Ona není vaše starost,“ odpověděl Snape, „ale my dva si musíme promluvit o tom, co vám řekla.“

„Teď ne,“ odvětil Harry, zatímco vykročil a usadil se na stoličku postavenou nejbližšímu mužovu stolu. „To může počkat. Jak jsem už řekl jí, potřebuji čas si to promyslet.“

„Promyslet? Ano, to vám zabere jistý čas. Není to tak, že byste příliš často přemýšlel.“

„Se vší úctou, pane, jděte do háje.“ Harry si povzdechl a přiložil si ruku k čelu. „Pokud by se naše role vrátily tam, kde byly, pravděpodobně byste se nyní pokoušel o můj život, takže neočekávám, že tomu porozumíte. Ale tohle není něco, o čem bych prostě v tuto chvíli věděl, jak to vnímám, o to méně vás.“

„Jak mazané od vás. Ale minimálně jste ty poslední roky nezůstával zcela bezradný.“ Snape se ostře nadechl a odvrátil se. „Dopřejte si tolik času, kolik budete potřebovat, ale musíte pochopit, že já nejsem muž s přílišnou trpělivostí.“

Harry se směle ušklíbl. „Och, tak to už jsem zjistil,“ řekl a vstal, aby si to znovu namířil ke dveřím.

„A Pottere,“ zavolal na něj opětovně hedvábný hlas, „nemyslete si, že se tím něco změní.“

Harry hodil přes rameno uražený pohled. „Proč bych si něco takového měl myslet? Bože chraň, abyste si kvůli mně pokazil svou pověst. Rovnováha světa by byla narušena a další Temný pán by se vynořil ze sedmikrásek, aby se pokusil vynahradiť vaše chybějící kousavé poznámky.“

„Pottere!“

„Pochopil jsem!“ uchechtl se Harry a pokrčil rameny. „Ještě jsem se nerozhodl. Ale chápu, co se stane bez ohledu na to, jakou možnost nakonec zvolím. Pokud to dopadne tak, že odpovím ano,“ Harry se k němu obrátil, ruku držel na klíce, „můžete mi říct, abych sepsal esej o tom, proč se mezi námi ve škole na veřejnosti nic nezmění. Do té doby ode mne Sorai srdečně pozdravujte.“

A byl pryč.

Snape na něj zíral a cítil, že mu nějaký podivný pocit zvedá koutky úst do úsměvu. Ten spratek byl stejně nesnesitelný jako vždy. A přesto si nemohl pomoci, aby ho za to nemiloval. To byla jedna z mnoha vlastností, kterou se naučil vidět, když je Albus bez ustání spojoval při nejrůznějších úkolech. Z toho důvodu se naučil více než jen tolerovat toho spratka a jeho nestoudné poznámky.

Netěšil se, že bude muset na jeho odpověď čekat. Ani na okamžik nechtěl mít znovu zlomené srdce. Pochyboval, že by se to tentokrát mohlo spravit. Možná by to prostě měl vzít do vlastních rukou a pokusit se Harryho přesvědčit, trochu mu pomoci... Tvář mu ozdobil spiklenecký úšklebek.

Úšklebek, který vyvolával na tvářích studentů sedmých ročníků skládajících OVCE nervózní pohledy.

Rozhodně si bude muset o současném vývoji promluvit s Albusem. I když si byl téměř na devadesát procent jistý, že ten starý lišák už o všem ví. Vyřídí to později, pro tuto chvíli má na starosti vyučování.

Mezitím o dvě podlaží, šestnáctery dveře a tři levotočivé odbočky jinde Harry usedal na svou další hodinu.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se ho Ron potichu, zatímco sledovali McGonagallovou předvádět přeměnu peří v provaz.

„Šlo o toho hada,“ zamumlal Harry nazpátek. Ron mu zřejmě to vysvětlení uvěřil. Dokonce ani Hermiona, která poslouchala, nevypadala podezřívavě.

„Pane Pottere,“ McGonagallová k němu stočila svůj přísný pohled, „co se stalo tak fascinujícího, že musíte přerušovat ukázkou?“

„Ron si ulevil. Promíjel jsem mu to,“ pronesl Harry s vážnou tváří, ignoruje zvuky rozhořčení ze sedadla vedle.

McGonagallová se zamračila, ale nechala to být, když znovu tišila třídu.

Jakmile konečně začali pracovat, Ron se k němu otočil se slovy: „Dík, má pověst je v troskách.“

„I tak mě máš rád,“ zašklebil se na něj Harry a mávnul hůlkou.

Ron si odfrkl. „Nepokoušej své štěstí, kámo.“

Harry se dál ušklíbal, zejména když se před ním objevil úhledně stočený provaz. Se spokojeným výrazem se usadil zpět na židli. Vážně ušel dlouhou cestu. Už ho netížil stres ohledně Voldemorta a mohl se nyní opravdu soustředit na studium, místo toho, aby se zabýval především pudem sebezáchovy. Vědomí, že je schopen něčeho víc než zabíjení, bylo osvobozujícím pocitem.

Kapitola 3

Další den nastal a skončil v nekonečném míhání těch beznadějných, průměrných vtipálků, pitomců a Hermiony Grangerové. Něco bylo s rozmnožovací frakcí tohoto světa očividně v nepořádku, protože to vypadalo, že je nemožné najít nadějného, mladého člověka, který by se věnoval lektvarovému umění. Severus si nemyslel, že by jeho generace byla obzvláště hloupá, takže se zdálo, že se prokazovala pravdivost teorie, že se géniové objevují až ob generaci. Jaké měl štěstí, že byl ve svých nejlepších letech předurčen učit toto omezené pokolení.

Pokání bylo tak zábavné, že?

Šelestivý zvuk jeho hábitu vytvářený vztlakem proti nehybnému vzduchu utichl, jak Severus rozjímal nad kamenným chrličem, výsměšně stojícím před ním.

Téměř jako by ten předmět věděl, že byl předurčen k tomuto zvrácenému způsobu života. Nebylo to poprvé, co zvažoval, že nechá tu věc rozprsknout na jemný prášek. Zdrželo ho od toho (tentokrát i kdykoliv předtím) jen vědomí, že je chráněná kouzly.

Nenáviděl ty chrliče. Byly to ošklivé, výsměšné výtvary. A lidé dokonce předpokládali, že si jimi či dalšími pošetilostmi zkrášluje své komnaty, jen proto, že ho považovali za zplozence pekla, který sviští ze svých podzemních komnat a mává přitom pláštěm, jako by to byla jeho křídla. Upřímně, myslí si snad, že nemá nic lepšího na práci než podněcovat jejich vlastní domněnky?

A pak se chrlič pohnul.

Severus údivem zamžikal, ale nikdo ze schodiště nesešoupil a chrlič se ani nezasunul na své místo. „A nahánějí hrůzu,“ usoudil, než vkročil do klenuté chodby s točitým schodištěm.

Když dorazil na odpočívadlo, byly dveře do pracovny otevřené.

„Tak už pojď. Jsem unavený z toho, jak neustále čekám, až si ujasníš, co chceš.“

Severusovy oči získaly nazlobený lesk, ale přesto vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. „Neujasňoval jsem si, co chci. Přemýšlel jsem.“

„Och?“ Brumbál se ze svého sedadla laskavě usmál a upřel na naježeného mistra lektvarů před sebou své zářivě modré oči.

„Jestli si ten tvůj chrlič dává nebo nedává mozky místních studentů k snídani,“ vysvětlil, zatímco usedal do svého oblíbeného křesla.

Ironií osudu bylo, že to bylo právě to křeslo, které vždy obsazoval i Potter, kdykoliv přišel Brumbála navštívit.

„Severusi,“ napomenul ho Brumbál vlídně.

Druhý muž elegantně pokrčil rameny a v duchu si povzdechl.

„Takže, Sorai šla navštívit Harryho?“ vybídl ho Brumbál, jako by tuto schůzku předvídal od okamžiku, kdy Harry vešel do Velké síně s kobrou důvěrně obtočenou kolem krku.

„Nemám tušení, jak se dostala ven, čert ji vem,“ zamručel Severus, ale jeho hlas postrádal zlobu vůči jeho milovanému hadovi.

„Hadi jsou chytří a vynalézaví, a pokud Sorai opravdu tak moc chtěla s Harrym mluvit, pak by si našla cestu, jak to udělat. Nemohl jsi jí v tom bránit po zbytek jejího života,“ pověděl mu Brumbál na rovinu, než se zaklonil ve svém křesle. „Takže, řekneš mi, co tě ohledně toho trápí, a dáme si spolu čaj.“

S těmito slovy se na jeho stole objevil podnos s konvicí a šálky. A pak začal Brumbál nalévat, když se Severusova slovní hráz protrhla.

„Přišla za ním a řekla mu o mých citech k němu. Řekla mu i o mém znepokojení ohledně Ginny. Možná mu dokonce sdělila hodně dalších věcí, které vůbec nemusí vědět. A ty jsi pravděpodobně také zkompromitovaný. Sorai je bystrá, ví, kdo jsi. A pokud slyšela všechno, pak rovněž ví, že jsi mi pomáhal se svých citů dobrat. Žádným způsobem to nemohla opomenout.“

„Pak se považuji za varovaného,“ pronesl Brumbál, zatímco pokládal svůj šálek čaje na talířek. „Vypadá to, že to vzal celkem dobře.“

„Řekl mi, že potřebuje čas na rozmyšlenou,“ povzdechl si Severus nahlas. „Což je přesně ten důvod, proč jsem nikdy nechtěl, aby to zjistil.“

„A to bys raději pokračoval v tom, že budeš sledovat, jak se snaží najít štěstí s někým jiným? Vypadá to, jako by sis liboval v sebetrýznění,“ zamračil se na něj Brumbál znepokojeně.

„No, možná mám teď šanci být šťastný. Myslím, že proto se za ním Sorai vydala.“ Severus se chmurně zadíval na poloprázdný šálek čaje. „Ale nedokážu jen nečinně přihlížet. Nejsem muž se svatou trpělivostí a už jsem unavený z absence kontroly ve svém životě.“

„Co chceš dělat?“

„Jak jsem řekl, nechci jen přihlížet a nechat ho dojít k rozhodnutí, aniž by prozkoumal všechny možnosti.“

„Snad nechceš podobnými analogiemi odhodit zábrany? Ledaže bys měl zájem, aby tě jako profesora obvinil z obtěžování,“ řekl Brumbál se zcela vážnou tváří, dokonce i třpyt v očích ztratil pobavení.

Severus se do něj v odpověď zabodl pohledem.

„Zcela ti věřím a důvěřuji. Dělej, co cítíš, že musíš, ale varuji tě - neublíž mu během toho, protože by se tě nejspíš pokusil zabít, pokud bys to udělal. Už je dospělý a já tě znám dostatečně na to, abych věděl, že něco takového neovlivní tvé neustálé znevažování jeho práce z Lektvarů.“

„Známkuji ho tak, jak si zaslouží,“ prohlásil Severus uraženým tónem. „Nemůžu za to, že je v mých hodinách totální osel.“

„Přesně o tom mluvím,“ usmál se Brumbál. „Vše, co žádám, je, abys byl diskrétní.“

„Byl jsem špion celé roky a ty se domníváš, že nejsem schopen být diskrétní?“

„Víš, že jsem to takhle nemyslel.“

Severus reagoval zavrčením a vstal z křesla. „Už půjdu. Jen jsem ti chtěl oznámit, co se stalo.“

Mezitím seděl objekt rozhovoru mezi Albusem a Severusem v nebelvírské společenské místnosti.

Harry už téměř dokončil dopis, který psal, zatímco Hermiona jemně hladila Hedviku po hlavě. Ještě několik tahů brkem, než psaní odložil na stranu, zavřel lahvičku s inkoustem a zamával dopisem, aby uschnul.

„Stačilo by prostě použít sušící kouzlo,“ povzdechla si Hermiona, zatímco se vyhýbala kapce černého inkoustu.

Harry se zasmál. „Promiň, nemyslel jsem si, že by se to mohlo stát,“ omluvil se a začal svinovat dopis.

„Už jsi to řekl Ronovi? Víš, že bude mít obavy,“ pronesla Hermiona, když Hedvika slétla z jejího kolene.

„Ronova reakce není jediná, která bude k nezaplacení,“ zašklebil se Harry a zauvažoval, jak se asi bude tvářit Snape.

Hermiona na svého přítele pozvedla tázavě obočí.

Harry předal dopis Hedvice a nechal ji vylétnout z okna, než zodpověděl nevyslovený dotaz. „Ještě ti to nemůžu povědět, ale slibuji, že povím. Je to něco, co musím nějaký čas zvažovat sám.“

A bylo to tady, ten podezřívavý pohled.

„Není to nic nebezpečného,“ uklidnil ji Harry a Hermiona se viditelně uvolnila. „Je to prostě svým způsobem... osobní.“

„Ach,“ vydechla dívka, jako by se jí v hlavě náhle rozbřesklo.

Harry se na ni zamračil. „Nevzdychej nade mnou takovým tónem, nahání to hrůzu. Pokud ovšem nevíš, jak odhalit, že se mi někdo pokouší číst myšlenky, čehož si myslím, jsi schopná.“

To mu od ní vyneslo vlčí úšklebek. „Díky za informaci, mohlo by to být užitečné a použitelné.“

„Ne proti mně, ale lituji toho, proti komu by to bylo.“

„Och, tiše. No tak, měli bychom jít spát,“ prohlásila Hermiona, postavila se a protáhla se.

Harry se na ni usmál. „Jdi napřed. Ještě nejsem unavený.“

„Harry, ne, že se zase vyplížíš ven,“ varovala ho.

„To že bych udělal?“ zeptal se jí Harry, jak doufal, nevinným tónem, a zašklebil se, když protočila oči v sloup, ale nechala ho o samotě. „Dobrou,“ zavolal na ní a ze schodů, kudy zmizela, se k němu vrátila ozvěna jeho slov.

Vyplížit se... To byla dobrá myšlenka. Vždy se mu lépe přemýšlelo, když se v tichu procházel školou a nyní rozhodně nastala doba, kdy potřeboval přemýšlet. Opustil společenskou místnost jen s hůlkou. Poté, co prodělal tajný výcvik, laskavost jistého profesora Snapea, se cítil dostatečně pohodlně bez neviditelného pláště.

Vzpomínka na trénink ho donutila zavrtět hlavou a tiše se sám pro sebe zasmát. Právě si uvědomil, že to byla jedna z mnoha mnohostranně použitelných akcí, aby zlepšil své schopnosti a také, aby byli on a Snape dostatečně dlouho spolu sami.

Jak nad tím vším znovu uvažoval, došel k závěru, že by měl Brumbálovi pěkně vynadat. Minimálně, pokud ho jeho kroky tímto směrem zavedou.

Kapitola 4

Harry měl palce ležerně zastrčené za poutka vybledlých modrých džínů, které nosil pod černým hábitem, jenž jeho běžné oblečení překrýval. I při největší snaze nebylo bezpečné ten hábit nosit, vezmeme-li v úvahu věci, které dělal, a které nebyly součástí obvyklých školních osnov – soukromé tréninky všeho, vytvářením počínaje, ničením konče, a tou trochou vaty mezi tím. Zdálo se, že je ten hábit prostě stvořen k tomu, aby překážel, a Snape více než jednou zálibně poznamenal, že by se měl naučit větší obratnosti, místo aby se choval jako slon v porcelánu.

Ale byl užitečný, když chtěl Harry tajně proklouznout ven. Maskování bylo totiž něco, pro co nikdy nepotřeboval extra trénink. Roky plížení po hradě mu daly dobrou průpravu. Jak ohleduplné od ředitele, že mu dovolil nosit černý hábit a poskytl mu tím pomoc při jeho nočních výletech. Jako by ředitel ve skrytu duše doufal, že se studenti naučí plížit ve stínech a poletovat sem a tam jako netopýři.

Tato touha mohla být naplněna. A jeden profesor toho byl živoucím důkazem.

Harry zadumaně zvažoval, že by ho jeho kroky mohly zavést dolů do stínů jedné chodby. Byl Snape opravdu netopýřím typem lidí? Rozevlátý hábit, jak se zdálo, mohl svědčit v netopýřův prospěch. Ale bez něj ho Harry viděl jako takového. Bez něj ani nelétal, ani nemával křídly. V těch chvílích se zdálo, že je spíše jako plížící se kočka.

Och, jak by se McGonagallová takové myšlence zasmála.

Harry se náhle na své cestě zastavil. Opřel se o jednu chladnou kamennou zeď a ústy vydechl teplý vzduch. Tohle nebylo něco, o čem by měl přemýšlet – jakým

způsobem Snape chodí nebo nechodí, či zda se při tom podobá netopýrovi nebo kočce. Měl by přemýšlet o návštěvě, kterou ho ráno poctil jistý znepokojený had.

„To sedí. Zbavím se jednoho problému, jen abych získal jiný.“ Harry si povzdechl a hlavou se zapřel o kámen.

Ale byl Snape opravdu problém?

Harry přemítal, že to je právě něco, na co potřebuje přijít. Vstal ze své shrbené pozice u zdi a pokračoval v chůzi. Dovolil si procházet pruhy měsíčního světla, protože věděl, že v dosahu nikdo není.

Po pravdě, ten muž, o kterém přemýšlel, pro něj byl přinejmenším hádankou, dokonce i po čase, který strávili spolu sami a svým způsobem nablízku celé roky. Teď, když jako dobrý superhrdina z komiksů zabil svého melodramaticky povýšeneckého nepřítele, byly všechny doplňkové lekce zrušeny. Což znamenalo, že byl spíše uvězněný ve spletnosti jistého druhu obrazu Severuse Snapea.

Stejně jako trénink, který se zaměřoval na vše od ničení až k vytváření, měl Snape právě tak široký záběr. Viděl toho muže chovat se laskavě, ale jen když se nikdo nedíval. A viděl Snapea i jako... no... popudlivého parchanta. A to použil jiná slova, než jakými ho nápaditě hanil Ron. Jelikož viděl zblízka i Snapeovy vlasy, mohl dosvědčit, že nebyly mastné, ani zavšivené. Snape byl mizera, ale ne umaštěný.

Někde během těch složitých myšlenkových úvahy, kdy se pokoušel přijít byt na neurčitou odpověď ohledně této obtížné situace, Harry skončil před vysokým, dobře známým chrličem. Měl očekávat, že k tomu možná dojde.

Chvilku zvažoval své možnosti, jako by debatoval sám se sebou, jestli zkusit své štěstí a zjistit, zda je Brumbál v tuto hodinu ještě stále vzhůru nebo ne, když se chrlič neočekávaně odsunul. Očividně dostal svou odpověď a Brumbál patrně chtěl, aby vyšel nahoru a oni si popovídali, místo aby se prostě potloukal kolem. Jen zřídka k tomu došlo, ale když se tak stalo, kdo byl Harry Potter, aby popíral svůj osud?

Takže Harry vystoupal po schodech vzhůru a vešel dovnitř těžkými dřevěnými dveřmi poté, co na ně lehce ťuknul.

„Dnes večer jste tu oba dva, ty i profesor Snape, stáli a zírali na můj chrlič. Je s ním snad něco v nepořádku, kromě teorie, že si mozky studentů dává k snídani?“ zeptal se Brumbál s úsměvem, když vzhledl od jistého dokumentu, který právě četl.

„To zní jako něco, co by řekl. Byl tady?“ dotázal se Harry, když vstoupil, aniž by byl vyzván, a usadil se do svého obvyklého křesla. Právě toho, které Snape uvolnil chvíli před jeho příchodem. Harry ve skutečnosti ani nebyl překvapený zjištěním, že dnes večer není jediným návštěvníkem této kanceláře.

„Ano, zdálo se mu prozíravé mě osobně informovat o jisté věci, která se mezi vámi dnes odehrála.“

Harry v odpověď pozvedl obočí. „No, je tu možnost, že ten výklad může být nesprávný.“

„Musíš chápat, že ač jsi zletilý nebo ne, stále přemýšlíš nedospělou myslí.“ Brumbál popadl plechovku s citronovými bonbóny a nabídl je Harrymu, který zdvořile odmítl zavrtěním hlavy.

„Jsem si jistý, že tomu tak bylo, ale teď se cítím o hodně starší, než jsem. Velmi unavený.“

„A to nemůže být snad nesprávně vyloženo?“

Harry se proti své vůli usmál, než se zamyšleně otočil. „Jak dlouho už o tom víte?“

„Nenáleží mi o tom mluvit. Zeptej se profesora Snapea, pokud to musíš vědět,“ poučil ho Brumbál, a pak mávnutím spojil prsty k sobě a podepřel si bradu. „Sdílel mi, že o tom budeš uvažovat.“

„Je to těžší, než jsem si myslel, už jen pomýšlení na to,“ připustil Harry, měl pocit, že je se svými úvahami pro dnešní večer určitě u konce. „Došel jsem k závěru, že ho neznám natolik dobře. Zním špetky, kousky a části, ale nemám tušení, jaký ve skutečnosti je.“

„A stále o odpovědi přemýšlíš,“ usmál se Brumbál prohnane, „což znamená, že tě ta myšlenka, že k tobě chová takové city, neznepokojila.“

„Zaujalo mě to.“

„No, Harry, mohu jen navrhnout, aby ses ho pokusil poznat. Ať už tvé rozhodnutí povede kamkoliv, máte oba mou plnou důvěru.“

Harry přikývl. „To proto jste mu pomáhal, aby si uvědomil své pocity? Proto jste pravdou nebyl nijak rozhněvaný?“

Brumbál zavrtěl hlavou. „To je jen malá část mých důvodů, můj chlapče. Stejně jako důvod, proč jsem zůstal dnes večer tak dlouho vzhůru, neboť jsem nabyl dojmu, že se po mně budete vy dva shánět. Znovu se zdá, že se intuice starého muže přece jen vyplatila.“

„Dobře tedy.“ Harry se postavil a věnoval tomu pamětihodnému starci, aby použil Sorainu roztomilou terminologii, úsměv. Ovšem ač se snažil, byl jeho výraz úsměvu jen vzdálen, protože jeho mysl se vrátila k myšlenkám na jistou osobu. „Už půjdu.“

„Měl by právě hlídkovat na chodbách kolem knihovny, pokud bys s ním chtěl mluvit,“ zavolal Brumbál za odcházejícím mladíkem.

Harry na něj pohlédl přes rameno. „A ztratit tak body? Dobrovolně? Jste vážně šílenec.“

Jedinou odpovědí mu byl úsměv, a tak Harry odešel.

A nějak se ztratil v myšlenkách, až skončil poblíž knihovny. Když si uvědomil, kam ho nohy v zamyšlení zanesly, obrátil oči v sloup. Brumbál si v této chvíli určitě plně užívá ty vystřelovací konfety, které starému muži z legrace pořídil k minulým narozeninám.

Jistě, mohl by se vypařit a doufat, že nebude přistižen, ale dnes večer se mu v hrudi vzedmulo něco jako vzrušení. Možná by nebylo tak hrozné, kdyby se nechal chytit, nebo spíše nachytat. Pokud už byl tady dole, pak to udělá.

Harry se přitiskl ke stěně, zůstal skrytý ve stínech, oči měl během čekání přivřeně.

Nemusel čekat dlouho.

Opravdu. Za rohem se vynořil Severus Snape. Vypadal, že je hluboce ponořený v myšlenkách, ale čest jeho pověsti byla zachovaná, protože se zdálo, že je stále připravený omráčit cokoli, co by se jen pohnulo.

Harry čekal ve stínech, jeho trénink mu až dosud pomáhal vyhnout se trestu. Musel potlačit nedospělé hihňání při myšlence, že tady stojí student úspěšně se skrývající před profesorem, jenž nadevše miloval chytání studentů toulajících se venku po večerce. Jeho pověst v tomto překonával možná pouze Filch. A Harry by se propadnul, kdyby ho tyto dny ze všech lidí nachytal právě on.

Harry počkal, dokud se Snape nepřehnal kolem, než promluvil: „Věřím, že tohle dokazuje, že jsem lepší, než byste kdy přiznal.“ Ušklíbl se a sledoval, jak se Snape vyděsil, ale rychle to zamaskoval svým obvyklým výrazem.

„A také trochu hloupější, zdá se, jinak byste se neozval. Nikdy svým nepřátelům neprozrazujte, kde jste, pokud s nimi nechcete hrát pochybné myšlenkové hry,“ zavrčel Severus zpět, když sesbíral svou důstojnost.

„Souhlasím,“ přikývl Harry a odstoupil ode zdi. „Ale vy nejste můj nepřítel. A ani s vámi nechci hrát pochybné myšlenkové hry. Nikdy nefungovaly a já bych byl jen hromadou odpadků, kdybych se o něco takového pokoušel.“

„Pak jste možná jen přihlouplý.“ Severus se zdržel protočení očí nad mladíkovou zjednodušující logikou. „Co tady děláte?“

Harry pohodil rameny. „Upřímně? Nemám tušení. Brumbál se zmínil, že se možná dnes večer budete pohybovat kolem, a já jsem se najednou ocitl tady.“

„Svolný k upřímnosti? Jaká to změna, pane Pottere.“ Severus ho pozoroval s něčím, co se podobalo posměšnému pobavení.

„Dnešek je prostě plný překvapení,“ poznamenal Harry a pokusil se usmát. Rychle to vzdal, raději se pokusil s neutrálním výrazem sesbírat dostatek kuráže k vyslovení myšlenky, která ho právě zasáhla. „Mohu se s vámi na chvíli projít?“

Severus zamrkal, jako by si nebyl zcela jistý, jak se má ohledně té otázky cítit, a tak se rozhodl pro prostý zmatek. „Proč?“

Žádný z nich nezmínil skutečnost, že jeden z nich by měl ležet v posteli a ten druhý by mu měl plnými hrstmi strhávat body. Stáli prostě tam, na chodbě, a slušně se mezi sebou bavili.

„Ani nevím,“ zabrblal Harry. Najednou se cítil nějak podrážděný. „Zapomeňte na to, jdu spát,“ oznámil mu a otočil se pryč.

Severus měl pocit, jako by měl ze vší té marnosti rozhodit rukama, ale místo toho se natáhl, popadl Harryho paži a trhnul s ní, aby ho zastavil, čímž málem způsobil jeho pád na zadek. „Nevěřím vám, že byste to udělal. Pojďte, dovedu vás tam.“

Harry se srovnal a zvesela se na Snapea ušklíbl. „Po noční procházce s vámi mě dovedete na kolej? No není to ostudné?“

„Ztichněte,“ vyplivl Severus nedůtklivě, třebaže se mu na tváři objevil jemný rumělec.

Harry se sám pro sebe tiše zasmál a nahlas spokojeně vydechl. „Proč já?“

„To je trochu moc pro naši první procházku,“ ušklíbl se Severus.

„To sotva.“

„Proč se člověk zamiluje?“ zeptal se Harryho místo toho.

Harry naklonil hlavu na stranu, zatímco rozvažoval odpověď. „Asi proto, že se to prostě stane. Nemyslím si, že je tu něco, co může pomoci.“

„Měl byste svou inteligenci prokazovat častěji. Avšak možná bude lepší i nadále překvapovat lidi vědomím, že máte i mozek.“

„Chrlič mi jej ještě nesnědl,“ škádlil ho Harry na oplátku. „A samozřejmě, že ho mám, ale s vámi je trochu... složité pořízení.“

„Složité pořízení,“ zopakoval Severus bezvýrazným tónem.

„Jo, složité... těžko se s vámi jedná,“ přeformuloval to Harry nápomocně.

„Vím, co to znamená, ty jeden spratku,“ zavrčel Severus a zlostně se na něj zadíval.

Harry si něco uvědomil během jejich chůze v tichosti. Severus totiž stále kypěl vzteky kvůli tomu, že on tady byl ten složitý. „Jsem jediný kromě Brumbála, že ano?“ prohlásil Harry přemýšlivým tónem.

„O čem to, k čertu, zase mluvíte?“ zamračil se Severus. Někdy opravdu osobě, kterou měl rád, nerozuměl, zejména nyní, když Harry znal jeho city. Bylo to, jako by mladík postoupil na vyšší úroveň bytí.

„Kdo vás dokáže takhle rozdráždit,“ vysvětlil s náznakem úsměvu.

Severus měl pocit, jako by ho ten chlapec z důvodu, který nedokázal vysvětlit, přetáhl přes hlavu. „Protože mi na vás obou záleží. Odlišným způsobem, samozřejmě.“

Harry pomalu přikývl, palci se znovu zahákl za poutka pásku, jak se jeho kroky prodloužily a pomáhaly mu tak s přemýšlením. „Ve skutečnosti jsem vyrazil ven na procházku, abych to všechno mohl uvážit. Došel jsem k závěru, že vás neznám ani z poloviny tak dobře, jak bych měl, než učiním rozhodnutí.“

„Nejsem nějaké koště, které by mělo být před koupí oceněno,“ zamračil se na něj Severus, opět neschopen se na něj opravdově zlobit.

„To vím,“ odpověděl Harry urychleně, „takhle jsem to nemyslel. Jen jsem přemýšlel, že pokud bych řekl ano, a pak bych zjistil, že jste skutečně úplný bastard, že by to pro nás oba nemuselo skončit dobře. A stejně tak, pokud bych řekl ne, a poté mi došlo, že jste někdo, koho za sebou chci mít z hlubšího než jen fyzického důvodu, pak bych vypadal jako idiot a vy byste si jen zvětšil ego.“

„Hodláte se dostat k nějakému smyslu toho všeho?“

„Ne, myslím, že si to žvanění nechám až na další schodiště,“ zasmál se Harry a setřásl to z mysli, takže si ani nevšiml Severusova pobaveného pohledu jeho směrem. „K čemu jsem se chtěl dostat, je, že bych vás chtěl poznat o něco lépe, než se rozhodnu, zda skočit do vztahu nebo ne.“

Což ve skutečnosti nebylo nic, co by narušovalo Severusovy plány, a muž už vytvářel vhodné minoritní úpravy. Jaký hlupák by to byl, kdyby Harrymu odepřel možnost být mu častěji nablízku? Byl to koneckonců krok směrem, který sám chtěl. „No dobře, tento pátek musím do Londýna. Mám tam schůzku s chovatelem, který mi prodal Sorai. Mohl byste jít se mnou, pokud si přejete.“

Harry se tou myšlenkou nadchnul. Znělo to, jako by do toho eventuálně mohl proniknout. A představa setkání s chovatelem hadů ho zaujala. Pro Rona bude sice muset vymyslet příběh s vhodnou zápletkou a další zatraceně neotřelou pro Hermionu, ale tím se nenechá zastrašit. „Dobře.“

„Odcházím před obědem. Vy už máte tou dobou po vyučování, je to tak?“ Severus se nezmínil, že zná Harryho rozvrh z paměti. Už dávno předtím se z mnoha důvodů rozhodl, že je vhodné mít co možná největší přehled o Harryho poloze.

„Ano.“

„Pak se sejdem u hlavní brány poté, co skončíte, a vyrazíme. Pokuste se nedoběhnout příliš pozdě. Říkal jsem vám, že nejsem muž s velkou trpělivostí. Dokonce, i když jde o vás.“

„Pokud byste byl, pak bych někoho podezřívával, že vás napodobuje.“ Harry se usmál při té myšlence, protože si prostě nedokázal Snapea představit, jak s ním má svatou trpělivost. „Budu tam tak brzy, jak jen to půjde.“

Severus přikývl a zastavil se. Dostali se do chodby, která vedla k nebelvírské koleji. „Do postele s vámi.“ Jaká hanba, že Harryho nemůže dotáhnout s sebou do sklepení, aby tam s ním spal... mimo jiné.

Harry se otočil, aby se na něj mohl pozorně podívat. Pak se usmál. „Úspěšně jste mě dovedl až sem. Budou z toho klepy.“

Severus protočil panenky a v duchu si poznamenal, že musí všem portrétům upravit paměť. „Vskutku.“ Poté se ušklíbl, rychle přistoupil k Harrymu, chytil ho za ramena a sklonil se ty poslední centimetry, aby mu zašeptal do ucha: „Myslím, že oba víme, co by způsobilo ještě větší pomluvy.“

Harry se zachvěl z jeho blízkosti i ze slov, která mu vydechl do ucha. I kdyby se právě teď chtěl pohnout, nebyl si jistý, zda by to dokázal. A ne jen proto, že ho Snape stále ještě přidržoval za ramena.

„Nemám pravdu?“ vydechl Severus znovu. Ohromně si to užíval, z více než jednoho důvodu. Harry po pravdě neměl ani tušení, jak těžké pro něj bylo, nepřišpendlit mladého muže prostě ke zdi a nezahřešit si s ním. Ale byl rozhodnutý jít na to pomalu, aby Harryho neodradil, takže s tímto postupem žádný jeho plán nepočítal.

Harry si nemohl pomoci, aby si v duchu nepomyslel: *To ode mě čeká odpověď? A pak zavřel oči, zatímco se snažil přestat přemýšlet o tom, proč mu tak buší srdce nebo proč tak zrychleně dýchá. Náhle byl velmi nesmělý ohledně všech těch pocitů a musel se přinutit, aby je vyhnal z hlavy. „Nepokládejte řečnické otázky,“ odpověděl a uvažoval, jestli to opravdu zašeptal nebo ne.*

Severusovy černé oči zajiskřily pobavením, a pak se najednou odtáhl a vypadal daleko klidnější, než se cítil. Žehnal svým schopnostem špiona, které teď posloužily jeho vyrovnanosti. „Chtěl jste jít do postele, Pottere.“

Harry na něj mžouravě zamrkal, měl nutkavý pocit, že není sám sebou. „Dobře, postel,“ zamumlal se zamračením a prohrábl si rukou neukázněnou kšticí vlasů, než se zadíval na portrét blokující mu cestu. Pak otočil své jasně zelené oči znovu na Snapea.

„No tak, pryč s vámi.“ Severus pozvedl obočí, skrýváje celou tu dobu samolibý úsměv.

Harry ochromeně přikývl a počastoval ho posledním pohledem, než se začal věnovat pokusu dostat se ke vchodu. Už byl na půli cesty skrz, když se náhle zarazil a pohlédl se zamyšleným úsměvem přes rameno. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odvětil Severus znuděně znějícím hlasem a právě ve chvíli, když Harry téměř zmizel, zvolal hlasitěji: „A odebírám Nebelvíru patnáct bodů za takové do očí bijící porušení večerky.“ Tlumená kletba z druhé strany nyní již zavřeného portrétu u Severuse vyvolala kratinký úsměv.

Než se sám odebral do postele, vypořádal se ještě s pamětí obyvatel portrétů.

Kapitola 5

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Ron, když se Harry konečně sesunul na své obvyklé místo a natáhl se pro snídani.

Harry na něj v odpověď zeširoka zívl, ale přikývl a začal si plátek do zlatova opečeného toastu potírat marmeládu. „Zůstal jsem zvečera chvíli vzhůru a přemýšlel jsem.“

A nebyla to snad pravda? Když skočil v čase a dostal se do okamžiku, kdy dorazil nahoru a vlezl si do postele, tak potom zůstal vzhůru a přemýšlel o všem, co se toho dne a noci událo. Takže spal, hrubým odhadem, asi čtyři hodiny.

Hermiona se na něj podívala podezřívavě, ale, jak hluk v síni vzrůstal, neřekla nic.

Harry už téměř domazal svůj toast, když se k němu střemhlav vrhla Hedvika a přistála na stole. „Och, to bylo rychlé.“ Harry se usmál, zatímco od ní přijímal odpověď na svůj dopis a mimovolně ji nakrmil proužkem slaniny.

„Co bylo rychlé? Kdo ti píše?“ zeptal se Ron, zíraje na stále neotevřenou obálku.

„Rone, máš vejce ve vlasech,“ vpadla mu rychle do řeči Hermiona.

Harry po ní střílel vděčným pohledem, což mu oplatila protočením očí. Ron byl příliš zaneprázdněný pročešáváním vlasů, jak se pokoušel najít a uvolnit neexistující vejce, takže Harry rychle ukryl dopis z dohledu a poté se zamyšleně podíval na místo, kde seděl Snape. Muž vypadal, že se snaží ignorovat McGonagallovou jak nejlépe byl schopen.

Pak Harrymu přeřaly čelo vrásky a on se odvrátil. Minulou noc ho Snape nachytil nepřipraveného, a to se znovu nestane. Ten netrpělivý muž ho nebude pokoušet. Příště si bude po čertech jistý, že bude mít možnost mluvit do toho, kdy a jak k tomu dojde. Snape se mu zdál jako někdo, kdo by chtěl trvalý vztah. Takže to Harry nechtěl uspěchat. Pokud to tak má být, tak to tak bude, ale ani o minutu dřív, než tomu Harry dá své požehnání.

Zaměřil svůj pohled na Hedviku, která na něj vyčítavě houkala. Na rtech se mu objevil otrávený úsměv, když ji krmil dalšími kousky své snídaně. „Odpoledne tě budu opět potřebovat. Doneseš zprávu ještě někomu. Není to moc daleko, ale mám pocit, že by tomu tento způsob mohl pomoci dodat větší váhu.“

Hedvika naježila pírka a otáčela hlavu, jako by se snažila určit plánovaný cíl.

„Běž teď spát. Ale vrať se během oběda, to už budu mít zprávu hotovou,“ nařídil jí Harry a sledoval, jak odlétá, než stočil svou pozornost zpět ke svým přátelům a snídani.

Jakmile toho byl Harry schopen, pohotově se odporoučel od stolu. Hermiona od něj naštěstí odvedla Ronovu pozornost, a tak proklouznul téměř bez povšimnutí. Věděl, že Hermiona chápe, co chce udělat, a on byl té mladé ženě nesmírně vděčný. Byla skvělou přítelkyní.

Harry stočil své kroky směrem k podzemí, automaticky směřuje dolů k dalšímu zajímavému začátku dne. V rukách se mu objevila obálka a on ji nahoře roztrhl, aby mohl vyjmout dopis. Rozevřel jej a rychle přečetl obsah.

Harry,

Budu tam, ačkoliv se možná trochu opozdím. Pamatuješ přece, jak jsou tyhle dny ulice přeplněné. Těším se, až uslyším, jak ty novinky vezme ten tvůj přítel Ron. Zní to, jak by to měla být dobrá legrace.

PS: Ta tvoje zatracená sova mě pořád nenávidí.

Harry se ušklíbl, opětovně dopis složil, a umístil jej do obálky. Když ji bezpečně zastrkával zpět, v duchu si poznamenal, aby Hedvice připomněl náležité chování.

A pak zjistil, že se velmi předčasně nachází před zamčenými dveřmi učebny Lektvarů. Průvanem se trochu zachvěl, opřel se o zeď a čekal. Pochyboval, že by to Snapeovi, v krátkosti následovanému stádem dalších studentů, trvalo nějak dlouho.

„Dobré ráno.“

Harry překvapením zamrkal a pohlédl doků ke svým nohám, odkud syčená slova přišla. Plazila se mu u nich známá černá kobra. Pak se stočila u jeho chodidla, hlavu nadzvedla dobrých dvacet centimetrů nad podlahu a kymácela s ní tam a zpět. „*Sorai, zase ses dostala ven?*“

„Zapomněl mi dát na výběh víko. Někdy to dělává,“ odpověděla, znějíc spíše pobaveně a potěšeně sama sebou.

„Jak ses dostala přes jeho ochrany?“ zamračil se na ni Harry. Nemyslel si totiž, že by kouzla rozpoznala hada a on tak mohl projít skrz. Někdo jako Snape by tomu jistě zabránil v případě, že by to zvíře ve skutečnosti nebylo zvířetem.

„Dveře mě pustí ven. Nevím proč,“ byla její odpověď.

Harry také nepřišel na žádné řešení. *„No, když už jsi tady, mohu tě o něco požádat?“*

„Ano.“

Harry se ušklíbl. *„Mohl bych vidět tvou kápi? Před tebou jsem kobru nikdy tak zblízka neviděl.“*

Sorai se královsky povytáhla. *„Klekni si, ukážu ti to.“*

Harry tak učinil a Sorai dostála svému slovu, když rozvinula kápi, jež těm, kteří ji rozzlobili, sloužila jako varovná vlajka smrti. Harry k ní pak natáhl paži. *„Děkuji. Nechceš jít nahoru? Musí ti být zima.“*

Po její souhlasné a docela radostné odpovědi ji Harry vzal do ruky. Znovu si ji obtočil kolem krku, její hlava mu spočívala na rameni.

„Bude mě obviňovat, jsem si tím jistý,“ řekl jí na rovinu.

„Copak jsi s ním nemluvit? Má tě rád, nebude tě obviňovat. Můj pán je idiot, pokud si myslí, že se nedokážu dostat ven o své vlastní vůli.“

Harry se ušklíbl, měl pocit, že ji má náhle docela rád. *„Byl na tebe našťvaný?“*

„Ne. Cítila jsem z něj spíš zaujetí. Sotva si vůbec vzpomněl, aby mě dnes nakrmil.“

„Takže víš, že jsem mu řekl, že potřebuji čas na přemýšlení o tom, jestli přijmu jeho návrh na vztah nebo ne.“

„Není moc trpělivý, můj pán.“ Sorain hlas zněl rozpačitě.

Uhodila hřebíček na hlavičku, to Harry musel připustit. *„Já vím, ale bude se to muset naučit. Nechci to uspěchat. Nemůže si dovolit pomýšlet na to, že mě do rozhodnutí natlačí.“*

„Pak tě skutečně musí milovat, pokud se tě na konci nepokusí zabít.“

Harry se rozesmál, věděl, že měla vcelku pravdu.

„Právě jsem přemýšlel, že byste mohl z vlastního smíchu zešílet.“

Harry i Sorai otočili hlavy směrem, odkud se objevil Snape a směřoval k nim. *„No, pokud to není jasným slunečním světlem. Takže, jak by řekla Sorai, dobré ráno,“* pozdravil ho posměšně.

Sorai radostně zasyčela, zatímco Snape obrátil oči v sloup.

„Není právě ranní ptáče, že?“ poznamenal Harry ke kobře.

„Ani ne, jen vzácně,“ souhlasila ochotně.

„Pokud by vám dvěma nevadilo,“ zavrčel muž, když těsně kolem nich prošel, aby otevřel třídu.

„Nevadilo co?“ zeptala se Sorai, nechápajíc nevyslovený zbytek věty.

„Sorai je velmi doslovná, nerozumí moc takovým věcem,“ pokáral ho Harry, „a ano, ve skutečnosti by nám to vadilo. Vedli jsme velmi příjemný rozhovor a ještě není čas vyučování, takže pokud by to nevadilo vám.“

„Nevadilo co?“

„Povídání, a aby nás nechal si povídat,“ rychle doplnil Harry.

„Ano, ale tohle je můj had,“ pronesl Snape a natáhl se, aby ji odstranil z Harryho krku. „Jak se k čertu dokáže dostat ven?“ mumlal si pod fousy.

Harry se na něj zlostně podíval. „Myslím, že vám to neřeknu, jedině kdybyste poprosil,“ rozhodl se a odešel do učebny.

„Ne, to nedělej. Pak bych tě nemohla přijít navštívit, pokud bys ty nepřišel za mnou,“ syčela po něm Sorai.

„Mám tě rád, nedal bych naše návštěvy v sázku,“ řekl Harry, když se usazoval na své místo a díval se, jak Snape teď u svého stolu něco hledá. Sorai měl stále zavěšenou kolem krku. „Ráda se u mě zdržuje. Nemohl bych si ji nechat do konce hodiny?“

„Ne,“ byla jeho striktní odpověď a Sorai zklamaně zasyčela. „Nehodlám ji vystavovat nebezpečí tím, že jí dovolím zůstat poblíž kotlíku používaného jistým nemotorným Harrym Potterem. Mám ji rád živou a v jednom kuse.“

„Nejsem nemotorný, ale mezi vašimi posměšnými poznámkami a většinou vašich miláčku studentů, kteří mě obtěžují zprava i zleva, je zázrak, že jsem se ve své zručnosti nevyrovnal Nevillově obrazu,“ informoval ho Harry a zkřížil ruce na hrudi.

„Takže rozhodně nepotřebujete další rozptylování.“

„Och ano, protože jsem vysoce neschopen manipulovat s mnohočetnými problémy a nebezpečnostmi kouzelnických konfliktů. Bože chraň, aby mě něco takového vykojilo. Kam by svět přišel?“ poznamenal Harry sarkasticky a začal si vyndávat své věci, když se objevili ostatní studenti.

„Ahoj, Harry,“ řekla Hermiona a klesla vedle něj.

„Připomeň mi znovu, proč jsme tady?“ zasténal Ron, když usedal na své místo.

„Člověk by předpokládal, že kvůli učení, pane Weasley.“

Ron tím šokem málem spadl ze židle.

Snape se ušklíbl, elegantně si založil ruce na prsou a pobaveně pokračoval v pozorování nyní vyděšeného teenagera. „A můj směšně nízký plat je naneštěstí odvislý od toho, že se i beznadějný potěr, jakým jste vy, něco naučí. Takže navrhuji, pro vaši vlastní bezpečnost, abyste se pokusil něco dozvědět, když už jste tady, protože ačkoliv pohrdám...“ zamyslel si nad tím, „vámi všemi, mám rád své peníze, které mi dovolují dopřávat si všechny nezbytné přísady, abych mohl připravit lektvary, které mě dostanou do přívětivější nálady, zatímco se musím bez ustání zabývat vašimi nevábnyými schopnostmi coby výrobce lektvarů.“

Harry se musel kousnout do tváře, aby se nezačal smát. Snape po něm šlehnul očima s jemným, ale dobře ukrytým pobavením, než odpochoval pryč.

V ten moment kolem nich ke svému místu procházel Draco. Sehnul se k Harrymu a tiše promluvil. „Ten dopis dnes ráno byl od něj?“

Harry přikývl, všímaje si, že kvůli němu Hermione opětovně rozptýlila Rona.

„Lasička to ještě neví?“

„Ani nápad, chci, aby mi ten nezapomenutelný pohled vydržel celou tu dobu. Vyprchalo by to, kdybych mu to prozradil už teď,“ odpověděl Harry stejně tiše.

Draco se zašklebil a rychle odešel ke svému sedadlu, protože Snape hlasitě vyštěkl, aby se zdrželi planého brebentění před hodinou.

Pracovali v tichosti a Harryho a Ronův společný lektvar vypadal po hodině a půl téměř dokonale. Někdy během té doby Harry ucítil, jak se mu něco tiskne k lýtku. Pohlédl dolů.

Sorai k němu pozvedla hlavu a její oči zářily odrazem oranžových a červených plamenů hořících pod kotlíkem.

„*Vyklouzla jsi?*“ zeptal se Harry tak tiše, jak jen dokázal. Ron si toho naštěstí nevšiml, stále ho zaměstnávalo drcení květů divizny na prášek.

„*Viděl mě odcházet,*“ zasyčela zpět, zachytávajíc jeho nevyslovenou žádost, aby mluvili tak potichu, jak jen bylo možné.

Harry vzhlédl k profesorskému stolu a setkal se se Snapeovými očima. Oba rychle uhnuli pohledem a Harryho pozornost se znovu stočila k hadovi. „*V pátek máme něco jako schůzku. Víš, co je to schůzka?*“

„*Ne,*“ přiznala, když se v důvěrném gestu stočila kolem jeho lýtku.

Zatímco Harry několikrát zamíchal lektvar, vysvětloval: „*Schůzka v tomto smyslu slova znamená, že on a já strávíme nějaký čas spolu o samotě. Abychom se lépe*

poznali. Není to skutečná schůzka, protože v jednom okamžiku navštívíme ještě někoho, ale dost se to blíží."

"A tato schůzka je nějakým typem namlouvacího rituálu?"

"Zřejmě tomu tak můžeš říkat."

"Pak jsem šťastná. Uvidíš, že můj pán není až tak špatný."

Harry se přidušeně zasmál a po zbytek hodiny se znovu soustředil pouze na lektvar. Sorai se uvelebila u jeho nohou a krátce si zdřímla, zatímco pracoval.

Na konci hodiny se Harry zdržel a zůstal ve třídě jako poslední s tím, že potřebuje se Snapem mluvit o svém před nedávnem přiděleném úkolu z Lektvarů. Hermiona mu věnovala souhlasný pohled, Ron si pomyslel, že se definitivně pomátl a Draco se zamyšleně zamračil, než odešel.

Když se dveře za posledním zavřely, zbývali v místnosti jen on, Snape a Sorai.

Harry se postavil a zvedl Sorai s úmyslem vrátit ji Snapeovi. „Vidíte, je v jednom kuse.“

„To by raději měla, jinak bych byl nucen udělat něco dramatického,“ poznamenal Severus klidně, když kobru přebíral zpět.

"Není to hrozba, jen se zvýšila hladina jeho feromonů."

Harry se zahihňal a urychleně si zakryl ústa v pokusu to potlačit.

„Co je tady k smíchu?“ Severus přimhouřil oči na smějícího se mladíka.

„Nic.“ Harry se na něj zazubil a mrknul na Sorai. „Je to hrozba, ale jiného druhu. Raději bych měl pomýšlet na únik. Měj se.“

A pak Harry bez obav vyšel z místnosti.

Mezitím se Severus otočil na svou kobru, které vypadala velmi spokojená sama sebou. „Doufám, že jsi mu neřekla něco příliš trapného, protože jinak bych tě už tento týden nenechal ho znovu vidět.“

Což způsobilo, že se Sorai provinile nahrbila, zatímco si Severus povzdechl a zavrtěl hlavou.

Harry v tu chvíli dorazil do učebny Kouzelných formulí, právě včas, aby stihl vklouznout na sedadlo mezi Draca a Hermionu a nepřijít pozdě.

Dnešní hodinu už Harry vlastně uměl dopředu díky nadstandardnímu tréninku, jehož účelem bylo zabít jistého Temného pána, a tak se pokusil přežít začátek hodiny, aniž by měl nutkání si zdřímnout a načerpat tak zpět trochu ztraceného spánku. Dokázal to, ale jen stěží.

Když bylo třeba začít cvičit, studenti se rozmístili po místnosti. A tak se Harry vzdálil do neobsazeného prostoru, kde mohl zůstat nepovšimnut. Nikdo nevěděl, že už tyhle věci umí, a protože chtěl napsat krátký dopis, tohle byla skvělá příležitost.

Harry držel hůlku v levé ruce a nepřítomně huhlal kouzlo, aby vyvolávalo jen polovičaté výsledky, zatímco druhou rukou tvořil dopis. Na volný kousek pergamenu se inkoustem psaná slova formovala bez zaváhání. Věděl, co potřeboval říct, a tak se mu slova nezadržávala.

Drahý pane Skandální,

Minulou noc jste mě nachytil naprosto nepřipraveného a já vám mohu zaručit, že se to znovu nestane. Nechci být pod nátlakem a vaše průbojné pokusy mě svádět, ač na určité úrovni příjemné, mé rozhodnutí neuspíší. Pokud mě opravdu milujete, prosím, respektujte má přání a do ničeho mě nenuťte. Už předtím jste řekl, že jsem tvrdohlavý, a to stále platí.

Harry

Harry cítil, že to bylo tak akorát, a složil dopis, aby jej mohl později předat Hedvice. Poté se začal věnovat zdání, že je během praktických cvičení úplně bezradný. Ale jeho mysl se stále ubírala dál. Zjistil, že ho baví se Snapem mluvit na jiné úrovni, a ten rozhovor minulé noci byl velmi hezký. Věděl, že toho muže respektuje, a že už ho nedokáže nenávidět. Ale stále si nebyl jistý, jestli se to někdy může změnit v lásku nebo ne. Jak Brumbál poznamenal – dával Snapeovi šanci. Pro tuto intriku musel mít důvod. On jen potřeboval čas, aby zjistil, jaké to je a dokázal tak formulovat své pocity.

Kapitola 6

Harry vysedával u nebelvírského stolu, jedním ukazováčkem kreslil lenivé kruhy na lakovaném povrchu desky, druhou dlaní si podpíral bradu, zatímco zíral ke stromu. Byl rozlehlý, a to bylo všechno, co na něm bylo k vidění.

„Harry, je tady,“ varovala ho Hermiona a štouchla ho loktem do boku.

On zamrkal a dostal se ze svého omámení právě včas. Chtěl obrátit hlavu jejím směrem, aby ji přinutil zopakovat, co právě pronesla, jenže v tom okamžiku, Hedvika, která se právě snažila přistát na jeho rameni do něj kvůli tomu, že otočil hlavu, narazila.

Harry se s překvapeným výkřikem zapotácel na lavici, obličej měl plný peří a na tváři několik škrábanců, až dopadl ve změti končetin s dutě proneseným: „Uf,“ na záda doprostřed uličky.

Hedvika se mezitím uvelebila na jeho hrudi, věnujíc mu káravý pohled a zlostné zahoukání.

Síní se rozeznělo ztišené hihňání od těch, kteří viděli, jak Harryho dostal jeho vlastní mazlíček na lopatky.

„Možná se měl Voldemort raději vrátit jako sova. Pak by měl šanci tě přemoci, co?“ zeptala se Hermiona s úšklebkem, když Harrymu na podlahu nabízela pomocnou ruku.

Harry se na ni zamračil, ale přijal její dlaň, zatímco ze sebe odháněl Hedviku. „Neměla bys být na mojí straně, Miono?“

„Víš, že si jen dělám legraci,“ zasmála se, když mu pomáhala zpět na nohy.

Harry protočil panenky a usadil se tak důstojně, jak jen byl schopen. „Dávám přednost svému způsobu. Bylo to daleko příhodnější a pro mě také méně trapné.“

„To byl vážně dobrý pád,“ gratuloval mu zubící se Ron, zatímco s Deanem krmili Hedviku kousky ze svých talířů.

„Snažil jsem se, jak to jen šlo,“ odpověděl Harry otevřeně a namířil svůj pohled na Hedviku. „Ty můžeš dojít až později,“ řekl jí, vytáhl z hábitu dopis pro Snapea a nabídl jí ten přeložený pergamen.

Hedvika jej zdráhavě uchopila do zobáku.

Snape se na obědě neukázal. Stejně to dělával zřídkakdy. Takže Harry byl v klidu, že ohledně toho nebude Hedvika rovněž dělat nějakou scénu.

„Díky, Hedviko,“ prohlásil, když ji poškrábal na flíčku pod krkem, kde věděl, že právě vyrůstají nová pírka. Děkovně se proti tomu doteku vyklenula a jakmile se svou péčí přestal, vzlétla.

„Komu to vlastně píšeš,“ zeptal se Ron, když se znovu usadili k jídlu.

Harry se právě nakládal na talíř kousek třešňového koláče, ale na tváři se mu objevil úsměv, který s koláčem neměl zhora nic společného. „Tohle byl nový korespondent.“

„Musí mít celou řadu romantických vztahů,“ poznamenal Dean s úšklebkem, zatímco míjel šlehačku, na kterou Harry ukazoval.

Ten se jen usmál nad posměšky a smíchem svých chlapeckých spolužáků. „Nic takového nedělám. A jsem jediný člověk toho druhu na světě,“ prohlásil poněkud kousavě a ráčil se sehnout dostatečně na to, aby Deanovu uculující se tvář dětinsky ohodil lžící šlehačky.

„Kdo je to?“ tlačil na něj Ron, „Někdo, koho znám?“

„Hmm,“ zamručel Harry skrz ústa plná koláče a zavřel oči v dramatické blaženosti, zcela ignoruje Ronovu otázku.

„Harry,“ řekl Ron tónem, který hrozil, že jeho příteli ten koláč sebere.

Harry na svého kamaráda pohlédl s úsměvem. „Teď právě se s nikým nescházím. A jestli se to v budoucnosti stane nebo ne, to se uvidí.“

„Zatraceně, říká pravdu,“ zaskuhral Dean a otočil svou tvář ke svému přídělmu koláče.

„Jak to můžeš říct?“ zeptal se Ron zvědavě.

„Protože já bych se svou trofejí chlubil.“

„Ano, ty jsi celosvětově uznávaná bytost, se kterou by měli být všichni ostatní porovnávaní, Deane,“ podotkla Hermiona a zasmála se.

Harry trhnul rameny, nezatěžuje se účastí. Řekl pravdu, to bylo jisté. Samozřejmě, že přemýšlel o možnosti, že by se scházel se Snapem, ale ještě se nerozhodl. Takže tímto se postaral o jednoho korespondenta. Ale co ten druhý? O tom věděla dosud jen Hermiona a řečený pisatel rozhodně *neměl* romantické zájmy.

V rychlosti dojedli, když zjistili, že se jim krátí čas na to, aby se dostali na hodinu včas.

Harry právě popadl svou tašku s knihami, když zaslechl, jak jeho jméno volá povědomý hlas ředitele. Hodil pohledem přes rameno a zjistil, že k němu skrz přívál odcházejících studentů a profesorů míří Brumbálům pohled. „Pak vás dohoním,“ řekl Harry přátelům a pospíšil si zpět.

„Odpřísáhnul bych, že tě teď už nechá na pokoji, když už nejsou na obzoru žádné temné čarodějové,“ zamrmlal si Ron po fousy.

„Možná se objevil nový, a mohl bych tak získat nějaké body navíc,“ žertoval s ním Harry zlehka, navzdory vážnosti takové situace.

„Harry,“ napomenula ho Hermiona se zamračením.

Konejšivě pozvedl ruku. „Promiň. Uvidíme se později,“ prohlásil a otočil se od nich, když začali odcházet na hodinu.

Harry se obrátil proti proudu davu a pokusil se se zvědavým výrazem na tváři dostat k Brumbálovi. „Ron si myslí, že se objevil nějaký nový temný čaroděj nebo co.“

„Protože jsem se s tebou prostě rozhodl promluvit? Panečku,“ odpověděl starší muž. „Naštěstí je všude klid.“

„O co tedy jde?“ zeptal se Harry, odkládaje svou těžkou tašku na učitelský stůl, aby odlehčil svému rameni.

Brumbál obešel stůl, aby s Harrym setrval v méně formálním postavení. „Možná jsem starý muž zakleslý ve svých způsobech, ale chtěl jsem tě varovat, abys byl v pátek v Londýně opatrný. Uvědomuji si, že jsi pro téměř každého více než jen dobrá partie, avšak byl bych nesvůj, kdybych to nezmínil.“

„Řekl vám to? Už?“ optal se Harry zamračeně a naklonil při tom hlavu na stranu. „Když chce, je zřejmě hovorný. Bože chraň, aby mně dal nějakou informaci dobrovolně.“

„To je zvyk, který sdílí s nemnohými. Jistě ti to neuniklo, že?“ odvětil Brumbál se škádlivými jiskrami v očích.

„Asi stejně účinně jako protivný neonový nápis.“

Harry byl vděčný, že nemusí vysvětlovat neonové nápisy.

„Tak buď trpělivý. Nemůže od něj očekávat, že na tebe všechno vysype, než mu dáš odpověď.“

Harry věděl, že to bylo jen rozumné, on sám byl celkem tajnůstkář, i mezi přáteli. Dokázal se tedy vcítit do Snapeových diskrétních způsobů. „Ano, no... vezmu do úvahy, abych byl v pátek opatrný.“

„On jistě také nedopustí, aby se něco stalo, tím jsem si jistý.“

„To je nuda. Jak si mohu užívat, když se mi nic nestane? Ne všechno, co by se mi mohlo přihodit, musí být špatné, víte?“ usmál se Harry a přehodil si svou tašku přes rameno. „Musím jít, než bude příliš pozdě i na dostatečně vysvětlující omluvenku od vás.“

Brumbál se usmál a vykouzllil lístek, na kterém už byla žádost o omluvu, že se Harry opozdil. Když ji mladému muži podával, řekl: „Ano, na další hodině máš Hagrida. Je mi jasné, že jeho tresty jsou z nejkrutějších.“

Harry se na něj nesměle usmál a zastrčil si omluvenku do kapsy. „Trénovali mě, abych byl připravený pro každou situaci. Takže v tom případě možná mohu rovněž přinést medovinou oběť?“

„Běž na hodinu.“ Brumbál obrátil oči v sloup s pobaveným zasmáním.

„Ano, pane.“ Harry na něj krátce mávl, než prochvátal nyní už prázdnou síň a začal směřovat k Hagridově domku.

Harry vletěl do hodiny nadšeným tryskem. Dnešek se vyvíjel opravdu zajímavě. Promluvil si se Sorai, pobavil se duchaplným klevetěním se Snapem a nedostal od něj trest, obdržel dopis, na který tak čekal, a poslal jeden vlastní, aby ustanovil svou nadvládu. A ještě to vypadalo, že začne pršet. Nebylo nic špatného na tom, kdyby se hodina musela v polovině kvůli nevlídnému počasí zrušit.

Po krátkém setkání s Hagridem Harry zjistil, že dostal do páru Draca. Měli pozorovat nějaký druh zvířete, které se vypadalo jako výsledek krutého vtípku mezi mývalem a kuřetem.

„Pokud mohu podotknout, tohle se zdá jako zcela bezpředmětné a tenhle chimérovitý zmetek jen plýtvá místem, takže mohl bys přijít jako má intelektuální záchrana s nějakým druhem vážného a mocného důvodu, proč je tohle vůbec důležité?“ zeptal se Draco, zatímco se zamračením namířeným na stvoření, které Harry okamžitě pokřtil jako Boba, zapíchal brk do svého pergamenu.

Harry se uznale zasmál tomu komentáři s vědomím, že před svým nynějším kamarádem už mnohokrát bránil Hagridovu volbu kouzelných divokých zvířat. Většina z těch obhajob byla sice naprosto směšná, ale někdy přišel na docela zajímavá témata. „Mají kouzelníci cirkusy nebo zábavní parky nebo něco takového?“

Draco přikývl. „Něco takového. Nic tak hloupého, na co koukají mudlové. Sloni šlphající na balóny a takové věci jsou směšné.“

„Tak jsou možná zvyklí dělat takové věci pro pobavení?“ navrhl Harry s úsměvem, když pokračoval v zapisování poznámek o vlastnostech a chování Boba.

„Rád bych se pohoupal na téhle ošklivé věci s míčem.“

„Héj, buď na Boba milý. Už je po sezóně,“ odvětil Harry se širokých úsměvem. Bylo překvapivě jednoduché uvolnit se poblíž jeho bývalé skalní Nemesis. Zjistil totiž, že teď, když je Voldemort mrtvý, má více času, aby opravdu žil. A to znamenalo, že si z přátel někdy tropil žerty. Což bylo něco, co předtím prakticky nikdy nedělal.

Draco se sám pro sebe zasmál a naškrábal si pár poznámek. „Koukni, jeho trus je modrozelený.“

Harry věnoval mladému muži vyčítavý pohled. „Jémine, jak je od tebe pěkné, že jsi mě *přinutil* si toho všimnout.“

„Jste vy dva vůbec schopni nějaké práce?“ zasyčela na ně Hermiona z druhé strany, z místa, kde stála s Ronem vedle vlastní klece s Bobovým klonem.

„Jo,“ odpověděl Harry, otáčeje pergamenem, aby viděla zdlouhavý soupis, který tvořil.

„Je jako matka opatrovnice,“ podotkl Draco.

„Hodláš mít jednoho dne za tchýni paní Weasleyovou, takže se Hermionu ještě nepokoušej adoptovat. Nebo tě budu po příští rok navštěvovat i s Lockhartem.“

„Tak řekneš mi to už?“ zeptal se Draco náhle.

„Řeknu ti co?“ zamračil se Harry, stále zírající na katastrofu vzniklou křížením mývala a kuřete uvnitř klece.

„Proč s tebou byla na Lektvarech kobra. Většina lidí by si toho nevšimla, ale nemysli si, že já ne. To, že se nikdo nepokusil sabotovat tvůj dnešní lektvar, mělo svůj důvod.“

„Možná bych ho měl požádat, abych ji u sebe mohl mít častěji,“ zauvažoval Harry nahlas, ale pak stočil svou pozornost zpět k otázce. „Je profesora Snapea.“

„Ani jsem nevěděl, že nějakou má.“

„Vážně? Huh...“ Harry se zarazil, ale rychle znovu posbíral své myšlenky. „Jmenuje se Sorai a prostě mě v posledních dnech ráda navštěvuje.“

Draco věnoval svému příteli zahloubaný pohled. „Věděl jsem, že jste se po Voldemortově smrti přestali navzájem štvát, ale proč ti nechal svého hada? Dokonce ani já jsem nevěděl, že nějakého má, a to je pro mě skoro jako druhý otec.“

„Nemyslím si, že by jí dovolil, aby mě navštívila. Prostě si prosadila svou,“ vysvětlil Harry a připsal si něco dalšího na pergamen. „Každopádně bych o tom raději moc nemluvil. Už tak mě dost zaměstnává všechno to, co mi Sorai tak laskavě sdělila. Potřebuji malou duševní přestávku.“

Draco poslušně přikývl. „No, jsi rád, že jsi konečně volný? Že už více nemusíš postávat tam, kde ti Brumbál určí, jen proto, že by se Voldemort mohl ukázat?“

„To jsem dělal i tak, ne?“ poukázal Harry. „Zřejmě ano, ale vlastně to ještě nevím, dokud si to nevyzkouším. A stále je tu nebezpečí, že se Smrtijedi pokusí o odvetu, ale nemohu celý život prožít ve strachu, že mě za každým rohem přepadnou. Pokud se to stane, tak ať, ale mezitím bych raději trochu žil.“

„Mohl bys mě přijet v létě navštívit. Až odpromuji, všechno zdědím, takže to znamená, že mi také připadne dům,“ usmál se Draco, který se už přenesl přes matčinu smrt a otcovo uvěznění. Stále to bylo těžké, to ano, ale jako Harry i on se rozhodl, že ve svém životě pohne z místa.

„Napiš mi kdy a já tam budu,“ slíbil mu Harry, než rychle dokončil práci, aby se mohli odebrat na další hodinu dne.

Kapitola 7

„Na určité úrovni příjemné...“ četl Severus nahlas z dopisu, který stále ještě držel ve svých dlouhých prstech. Vyslal k Sorai ponuře pobavený pohled. „Zřejmě nedokáže ocenit svůdné půvaby milostné přede hry. Takže, co to znamená, Sorai? Myslíš, že zachází do extrému, aby se trochu pobavil nebo aby byl sváděn?“

Sorai ho počastovala zasyčením, kterému nerozuměl, než se uložila zpět na svůj rozměrný, plochý kámen, aby pokračovala ve slunění pod miniaturním sluncem, které pro ni Severus každé ráno vyčarovával.

„Tvrdohlavost není jeho jediná přetrvávající vlastnost,“ poznamenal suše a nechal ruku držící dopis spadnout k boku. „Také oznamuje to, co je zatraceně zřejmé, když dostane šanci, že?“

Severus byl tím dopisem ve skutečnosti spíše pobavený a ohromený, než rozzlobený. Dokázal ocenit rafinovaný význam, který dopis obsahoval a kterým tak reagoval na jejich slovní výměnu. Byl pobaven skutečností, že Harry viděl jako vhodné adresovat mu dopis s oslovením *pan Skandální*. A poměrně upřímně, byl ohromen, jak se Harry snažil prosadit. Což bylo něco, čeho by jiný, hormony ovládaný, puberták pravděpodobně nebyl schopen.

Bylo mu jasné, že je Harry doopravdy vyspělý, a že je nyní i mužem. Daleko více než jeho stejně staří spolužáci. Jistě, vždy si myslel, že tomu tak v určitých ohledech je, ale nikdy ho nenapadlo, že by ten mladík byl schopen se neřídit tužbami svých vlastních hormonů.

„I tak bych rád věděl, co jsi mu řekla, že ráno tak vypálil pryč,“ zabručel Severus, když znovu složil dopis a otočil se od velké ubikace, kterou Sorai obývala v jeho soukromých laboratořích.

Jeho kroky ho vyvedly ze silně chráněné místnosti ven do úzké chodby, která vedla do zbytku jeho komnat. Jakmile se dostal do obývacího pokoje, věděl, aniž by se otočil do kouta, že tam s ním je ještě někdo. „Opravdu budu muset zase začít blokovat krb, že? Zřejmě jsem moc z pohodlně, když se zdálo, že jsi tu narážku loni pochopil,“ podotkl ledabyle, když vstoupil.

„Asi jsem ten incident, o kterém hovoříš, dočasně opomenul,“ usmál se Brumbál vlídně z místa u kamenné římsy, kde stál.

„Vsadím se, že ano,“ odfrkl si Severus, zatímco se odešel usadit do jednoho z černých čalouněných křesel, odhazuje dopis, který vzápětí ladně přistál na skleněném stolku ani ne metr od něj. „Co chceš?“ zeptal se s pohledem zafixovaným na staršího muže, než si hlavu opřel v křesle.

Brumbál musel zadusit pobavený smích nad královskou aurou, kterou jeho profesor Lektvarů vyzařoval. Stále se usmíval, i když pohlédl dolů na dopis. „Něco, co nehodláš spálit?“

Severus znal důvod pro jeho mírné překvapení, obyčejně totiž ničil každý kousek korespondence, která mu přišla. Zvykl si na to po tu dlouhou dobu, co byl špiónem. A i tak jen zřídka dostával dopisy, které by byly hodny uschování. „Přišel jsi, protože jsi předvídal, že to nebudu pálit, a tak mě tím chceš trápit?“

„Ne, ale snaha vyhnout se tématu mě jen přinutí k tomu být ještě zvědavější, jak víš,“ podotkl Brumbál, přecházející k dopisu. „Mohu?“

Severus si odfrkl. „To rozhodně *nemůžeš*. Je to plné nejúžasnějších důvodů, proč si myslím, že jsi takový šťoural. A to jsou jen důvody z dnešního dne.“

„Och,“ řekl Brumbál, náhle se ušklíbající. Teď už měl docela dobrou představu, od koho ten dopis pochází. „Jak to jde s ty-víš-kým?“

„No, ten je teď mrtvý, tvůj zpropadený mazlíček ho zabil, nebo si snad tvoje pokroucená stařecká mysl nevzpomíná?“

„Mínil jsem Harryho, ty jedno jízlivé dítě.“

„Nejsem dítě,“ zavrčel Severus rozmrzele.

„Jsi, ve srovnání s mým věkem...“ zasmál se Brumbál a bez vyzvání se usadil na Severusův gauč. „Takže zpět k Harrymu.“

Severus muži, který se sám pozval, aby zůstal, věnoval pohrdavý pohled. „Budto perfektně, nebo zůstanu po zbytek svého života sám. Tedy kromě jednoho šťoury a jednoho hada s prostopášným jazykem.“

„Odpoledne jsem s ním mluvil.“

„Gratuluji,“ povzdechl si Severus a se zasténáním zavřel oči. „Máš nějaký důvod tu být? Ve skutečnosti mám důležitou práci, kterou bych potřeboval udělat. Však víš – to, za co mě platíš. Nevěřím, že dostávám plat za společenskou konverzaci s tebou.“

„Nemohu se dočkat dne, kdy narazím na tebe a Harryho, až budete jen tak hovořit,“ zasmál se Brumbál a vstal.

„To by ovšem vyžadovalo, abych ho nejprve získal,“ opravil ho Severus, „a jelikož hodlám svůj krb zablokovat ve vteřině, kdy odejdeš, tento den pro tebe nikdy nenastane.“

„A jak to pomůže v případě nouze?“

U dveří do Severusových soukromých komnat zaznělo zaťukání.

„Ach, podívej, signál z nebes,“ oznámil Severus, čímž způsobil, že Brumbál propadl smíchu. „Vstupte!“ vyštěkl.

„Och, jak nabroušený,“ zamumlal si Brumbál k sobě vesele.

Do pokoje vstoupila Minerva.

Severus jí věnoval zmatený pohled, než se jeho výraz změnil na nezaujatý a napůl srdečný. „Ano? Spadl snad jeden z tvých vzácných nebelvírů z věže a zranil se? A pak si Poppy uvědomila, že jí chybí jeden z lektvarů, které potřebuje, protože mě tento,“ ukázal na Brumbála, „pekelný mluvka prostě nenechá v klidu být?“

Minerva jeho směrem protočila oči v sloup. „Také tě ráda vidím, Severusi.“

„Och, jako vždy je mi potěšením, Minervo,“ škádlil ji předstíraně veselým tónem. „A teď, co chceš?“

„Ne jen jeden z jejích vzácných nebelvírů,“ zamumlal si Brumbál pod fousy spolu se zakašláním, které znělo velmi podobně jako: „Harry“.

„Co to mělo znamenat, Albusi? Přisahám, že jsem tě slyšel říkat něco, co by mě přimělo tě proklít až do konce příštího roku,“ prohlásil Severus plyně.

„Ach, to nic,“ odvětil Brumbál klidným tónem.

Minerva nad jejich jednáním znovu protočila panenky. „V podstatě tě chci informovat, že mám dva studenty, kteří si potřebují odsloužit svůj trest.“

„Jen dva? Zaostáváš za svou denní kvótou, Minervo,“ zazíral na ni Severus dramaticky.

„Ano, všichni jsme si dobře vědomi, jakou kvótu splňuješ ty,“ odpověděla upjatě, ale koutky jejích úst se stočily do drobného úsměvu. „Přišla jsem ti vlastně nabídnout něco, co by mohlo být považováno za laskavost.“

„Mohlo?“ zopakoval Severus chabě, a tudíž bezvýrazně. Nebyl ani moc zaujatý tím, co mu jeho spolupracovnice chtěla sdělit. Netečně dumal nad tím, jak se zbytek jeho odpoledne proměnil ve společenský sedánek na jeho účet.

Brumbál, jak se zdálo, vzal tento vývoj událostí za pobídku, aby začal nabízet své oblíbené sladkosti. Což také učinil. K Severusově zlosti, která zřejmě neměla hranic, a Minervině svolnosti ke konzumaci jedné z jeho cukrovinek.

„Děkuji, Albusi,“ řekla Minerva zdvořile, když přebírala světle žlutou sladkost mezi svůj palec a prostředníček. „Takže Severusi...“

„Takže Severusi, zajisté,“ zamručel si k sobě muž pochybovačně a s jízlivostí.

Ona ho ignorovala. „Famfrpálovému vybavení se nedostalo řádného vyčištění už celé roky, takže jsem tam chtěla poslat ty dva výtržníky. Avšak protože bych je nechtěla zabít, tak jsem si myslela, že bych z tvých rukou převzala potrestané studenty na páteční večer. A nechala bych je pracovat na tom úklidu rovněž.“

„A teď – proč bych na téhle sakramentské zemi dovolil rozmazlovat své zadržené studenty, když je mohu dokonale přimět k týdenním nočním mŕmám o čisticích prostředcích zcela sám. Nepotřebuji nikoho, aby mi pomáhal,“ procedil skrz zuby.

„Jaká milá nabídka, Minervo. Samozřejmě, že přijímá.“ Brumbál vzosně zatleskal rukama.

„Já co?“ Severus na něj hleděl s otevřenými ústy.

„Skvělé,“ ušklíbla se Minerva a rychle odešla, zatímco si tu sladkost vložila do úst.

Severus se na Brumbála otočil s podezřívavým pohledem. „Pokud zjistím, že jsi jí řekl cokoli nadbytečného, tak udělám to, co se ani dvěma temným čarodějům nikdy nepodařilo, a nasadím tu tvou hlavu na kůl u hradních bran. Ona se tu prostě *náhodou* objeví a *náhodou* se zmíní o pátku? Nemá mě tak moc ráda, aby mi prostě na pátek věnovala půldenní volno.“

Brumbál skryl úsměv, ale jeho oči ho zrazovaly svým třpytem. „Och, ale jdi,“ řekl bublajícímu profesorovi s úsměvem, „prostě přijmi tu nabídku a vezmi Harryho na večeři.“

„Ale...!“

„Víš, že to chceš,“ vmlouval mu Brumbál.

Severus ztichl. Samozřejmě, že chtěl... Byla by to jedna ze zřídkaých příležitostí vyzkoušet si a poněkud pokročit v čemkoliv, o co mezi nimi šlo. Další krok by Harryho rozhodnutí urychlil. Ale on nebyl mužem, kterému by se líbilo cítit se, jako by byl podveden a k něčemu nucen. To, že na Harryho Sorai všechno vychrlila, už bylo dostatečně špatné. „Nevím, co by si o tom myslel,“ řekl nakonec, což byla chabá výmluva, jistě.

„No tak se ho zeptej, ne?“ zamračil se na muže Brumbál, jako by něco takového bylo samozřejmé. „Je to dospívající mladík, pochybuji, že by odmítl jakoukoliv nabídku ohledně jídla. Tohle je sotva bitva, kterou bys mohl prohrát.“

Severus zaskučel. „Dobře. Zeptám se ho zítra,“ řekl našťavaně znějícím hlasem.

„Hodný chlapec. A teď - jsi si jistý, že nechceš citronový drops?“

„Bezesporu. Jedině že bych ti ho chtěl strčit do nosu,“ nadhodil Severus a ukázal svým dlouhým předloktím ke dveřím. „Ven. Musím pracovat, pokud si chci udržet zaměstnání, spolu s odčerpáváním části své důstojnosti a zvládnutím tohoto nepořádku měsíce předtím, než bych chtěl.“

„Jako kdyby ses mu chtěl přiznat poté, co odejde ze školy,“ podotknul Brumbál. „Sorai vám byla oběma ku prospěchu.“ A poté odešel krbem.

Severus se zlostně díval, jak se zelené plameny mění na obyčejné oranžové a červené. Dal si hlavu do dlaně a zaskučel. No, nikdo netvrdil, že to bude jednoduché.

Po několika minutách vstal z křesla a začal přecházet po místnostech, aby se pokusil zabavit prací.

Jeho žaludek mu jako pravidelně oznámil, kdy byl čas na večeři. Byl napůl rozhodnut se zabarikádovat u sebe na celou noc a nechat si přinést večeři

skřítky, ale nechtěl poskytnout Brumbálovi pocit uspokojení z myšlenky, že se skrývá, nebo mu vnuknout nějakou podobně směšnou představu.

Takže zamířil do Velké síně a obsadil své obvyklé místo s poněkud mrzutým zabručením.

„Dlouhý den, Severusi?“ zeptala se profesorka Vektorová, která dorazila nepříjemně pozdě, takže se musela posadit až k Severusovi.

Vyslal k ní pohled, který nepochybně dokazoval, že nemá náladu na legrácky. „Stále se bojíš hadů, Vektorová?“ zeptal se šťavnatě sladkým tónem, zatímco nevrle popadl vidličku.

Žena pobledla.

Severus to vzal jako souhlas. „Pak se shodneme, že nemám chuť na klábosení. Za celý den už jsem slyšel dost.“

Vektorová okamžitě přikývla.

Severus se vrátil k porcování grilovaného lososa vidličkou.

Harrymu u nebelvírského stolu neušla jeho špatná nálada.

Mladík tam seděl se stínem zamračení, zatímco nepokrytě sledoval, jak se profesor Lektvarů něčím dusí. Doufal, že to nebylo způsobeno dopisem, který mu poslal. Ale i kdyby tomu tak bylo, nevzal by zpět nic, co řekl. Každé slovo byla pravda a on měl svou přísahu, že bude vždy mluvit pravdu, vepsanou do ruky, když se světlo od kůže správně odrazilo.

„Harry, je ti dobře?“ zeptala se Hermiona se zamračením a následovala přítelův zamyšlený, ustaraný pohled. „Vypadá stejně nabručeně jako vždycky. Co je na něm tak fascinujícího?“

„Myslím, že jsem ho možná rozčílil,“ řekl Harry a odvrátil se. Bude si o tom muset se Snapem promluvit. A mezitím se pokusí zjistit, proč při myšlence, že se tím dopisem Snapea dotknul, ztratil chuť k jídlu. Ale pokud ho Snape miloval, pak by tomu měl rozumět. Pokud ho miloval... Harry si povzdechl a snažil se tu hádanku vyřešit, zatímco se nutil do jídla.

„Kdybys ho rozčílil, Harry, pak bys už měl nařízený měsíční trest. A Nebelvír by byl v mínusu s kolejními body,“ podotkl Ron, než si vložil do úst lžici plnou bramborové kaše.

„Nebo je prostě jen zlostný jako vždycky,“ navrhl Dean ledabyle. „Nevím, proč by tě to vlastně mělo tak trápit. Není to tak, že by byl někdy k někomu milý.“

Harry beze slova přikývl. Po pravdě nesouhlasil ani s jedním z nich. Neznali Snapea jako on, i kdyby ignoroval nejnovější vývoj ohledně Snapeových

zřejmých citů k němu. Naštěstí měl ráno znovu Lektvary jako první. Pokusí se tam dostat brzy, aby si se Snapem promluvil, aniž by byli vyrušeni.

Hermiona v mezičase uvažovala po své vlastní ose. Hlubavě žvýkala jídlo, zatímco přemýšlela o tom, co se odehrálo. Čas od času její pohled zamířil střídavě na profesora Snapea a Harryho, avšak k čemukoliv došla, nechala si to pro sebe.

Kapitola 8

Dalšího rána se Harry posadil ke snídani a cítil, jak se jeho oči samovolně zatoulaly na místo, kde Snape obvykle sedával. Muž vypadal více sám sebou... tak sám sebou, jak jen může domýšlivý, nafoukaný muž vypadat, když pozoruje studenty, s největší pravděpodobností hledaje dobrý důvod zaplavit peklo dušemi nějakých chudáků ani ne hodinu po začátku nového dne.

Harry si sám pro sebe pokrčil rameny, otočil se zpět k jídlu a naservíroval si na talíř ještě jednu lžici míchaných vajíček navíc.

„Hej, Harry, myslíš, že tě letos Brumbál nechá na Vánoce přijet do Doupěte?“ zkusil to Ron během toho, co na vidličku nabodával celý párek. Načež ho takhle začal jíst.

Hermiona se na Rona podívala se znechucením. „Upřímně, používej ke krájení té věci nůž! Člověk by podle způsobu, jakým jíš, uvěřil, že jsi stále ještě neandrtálec.“

Harry se ušklíbl nad Ronovým nabručeným výrazem, zatímco ten se neomaleně chopil nože. „Ne, mám jiné plány, Rone, promiň. Ačkoliv, příští rok bych se mohl na chvíli stavít, co myslíš?“

„Cože? Jaké jiné plány bys mohl mít?“ civěl na něj Ron.

Harry se prostě usmál. „Řeknu ti to s dostatečným předstihem, neboj.“

Ron otevřel pusu, aby se pokusil o dotčený protest a podotkl, že ho zná, ale Hermiona ho v průběhu rychle přerušila. „Je jen dobře, že se Harry někam chystá. Až nám bude chtít říct kam, tak nám to řekne.“

Harry se sám pro sebe usmál, Hermiona byla někdy opravdu užitečná, a vždy připravená, o tom nebylo pochyb. A on si doopravdy chtěl ponechat Ronovu reakci až na později.

Po celou dobu snídaně si Harry udržoval přehled o tom, kde se Snape nachází. Pořád čekal na to, až muž vstane a odejde, aby mohl udělat to samé. Stále ještě s ním chtěl hovořit před hodinou, poněvadž jinak by musel porušit zákaz vycházení po večerce v případě, že by s ním chtěl mluvit někdy později. Dnes ráno jeho vrstevníci naštěstí jeho pozornost u snídaňového stolu nepotřebovali.

Jakmile Harry uviděl, že se Snape chystá vstát a odejít od stolu, stoupl si také a popadl svou školní tašku. „Lidi, uvidíme se tam. Musím se před hodinou ještě zastavit v koupelně.“

Ron na něj s ústy plnými namazaného toastu jen mávnul a Hermione mu věnovala úsměv. „Nezpozdi se.“

To těžko. „Neboj,“ odvětil Harry a pospíšil si pryč.

Lehce prokličkoval chodbami. Roky plížení hradem mu dodaly potřebné znalosti o tom, jak se rychle dostat na místo určení. A jelikož byli všichni na snídani, tak ho v jeho počínání nikdo nezdržoval.

Brzy poté se nacházel u dveří do učebny. Zkusil kliku. Bylo otevřeno.

S pokrčením ramen prošel skrz a vešel do prázdné třídy. Odložil věci na své obvyklé místo, než se usadil na lavici a čekal. Nohama zvolna klímal sem a tam a tiše bubnoval prsty o desku stolu, zatímco vyčkával.

„Stane se z toho snad nějaký zvyk?“ Ta slova přišla brzy poté, co se dveře znovu otevřely.

Harry obrátil hlavu za tím známým hlasem. „Vlastně nevím, kdy jindy bych si s vámi mohl promluvit. Jistě, mohl bych veškerou opatrnost hodit za hlavu, otevřeně ignorovat školní pravidla a předvést se tak před vámi, ale nějak jsem si myslel, že byste se uchýlil k tomu mě spíš proklít, pokud bych to udělal.“

„Tak to máte pravdu,“ souhlasil Severus suše, když pohlédl na Harryho, který kráčel k jeho stolu. „Co chcete?“

„Minulý večer,“ začal Harry bez předmluvy, „jste vypadal, jako byste měl chuť někoho zabít. Bylo to kvůli tomu, co jsem vám napsal? Myslím tím, co jsem řekl a...“

„To jste skutečně tak sebestředný?“ pozvedl na něj Severus obočí, lehce pobaveně.

„No, hej!“ zavrčel Harry pobouřeně.

Severus protočil panenky. „Uklidněte se, Pottere.“

„Harry.“

„To je jedno.“ Odvětil Severus, ale pak to doplnil, když se Harry zamračil. „Váš dopis mě donutil cítit mnohé, ale hněv mezi tím nebyl.“

„Ach.“ Harry zaváhal a jednou rukou si pročist neposedné vlasy.

Severuse potěšilo, že byl Harry zcela rozhozený a odbočil tak od tématu, se kterým se hodlal vyjasnit. A bylo zábavné sledovat, jak se mladík snaží zachránit.

„Můžete se mě třeba zeptat, na co myslím? Nebo proč jsem byl rozčilený?“ navrhl s podlým úšklebkem.

„Dobře. Proč jste byl...“ Harry pohlédl na Severuse a spatřil jeho grimasu. Měl to vědět, Snape ho škádlil a on mu na to naletěl.

Severus se zasmál, když uviděl Harryho zamračení. „Och, nehrajte mrzutého. Byly to dobré návrhy a já nemůžu za to, že nedokážete vymyslet ani nic tak jednoduchého.“

Harry byl ze svého zachmuření vytržen jeho smíchem. Bylo to, jako by se na něj Snape usmíval, a jemu chvíli trvalo, než si na tu změnu zvykl. „Fajn,“ uznal s vlastním krátkým zasmáním, „proč jste byl rozčilený?“

Severus pokračoval v třídění papírů, kterými se probíral. „Dostal jsem na pátek večer volno a jak se zdá, jste pořád ještě Brumbálovým oblíbencem. Zřejmě si myslí, že je vám stále dovoleno překračovat pravidla.“

Harry se ušklíbl nad posměškem ve Snapeově hlasu. Vypadalo to, že bez ohledu na to, co k němu ten starší muž cítil, bude stále tím, kdo lpí na pravidlech.

„Naznačil mi, abych vás vzal na večeři, když už se hodláme vydat do města. Pokud chcete jít na večeři, tedy.“

„Rozhodně jste si osvojil dosti zdlouhavý způsob, jak někoho pozvat na večeři,“ poznamenal Harry se zahihňáním.

Snape na něj zlobně zíral.

Harry přerušil svůj smích s lehce nervózním zakašláním. Z tohohle byl Snape tak rozčilený? „Takže, proč vás rozčílilo, že vám dovolil vzít mě na večeři?“

„Jde o ten fakt, že mě do toho vmanipuloval.“

„Ach.“ Harry připouštěl, že to dávalo smysl. Podle minulých společných zkušeností věděl, že Snape nemá rád, když ho někdo do něčeho nutí. „Chcete mě vzít na večeři?“

Chtěl vzít Harryho na večeři...? Jak mohl ten muž položit tak stupidní otázku? Mohl by to říct jinak? Tuhle hru mohou hrát dva. „Chcete jít na večeři?“

Harry se zasmál, nedokázal se na něj za ten dotaz zlobit. Byl zvyklý, že si Snape pohrává, a záměna otázky, to byl jeden z mužových oblíbených nástrojů, jak ho potrápit, když cvičili mimo školu. „Ano.“

Severus přikývl a jeho rtů se dotkl sotva patrný úsměv, který ale rychle zmizel, když se dveře do učebny znovu otevřely a vpustily další studenty. „A Pottere, pokuste se o nějaké způsoby.“

Harry na muže dětinsky vystrčil jazyk, když se k němu otočil zády, a pak přešel ke svému místu.

Avšak jak den pokročil, Harry si uvědomil, že začíná být ohledně pátku lehce nervózní. Věděl, že na něj nebude vyvíjen žádný tlak. Bude to prostě jen způsob, jak se rozhodnout, zda by se dokázal se Snapem stýkat i jinak, než jako s přítelem v průběhu války. Ale i tak byl nesvůj. Ještě nikdy nebyl na žádné schůzce. Ne na skutečné. Ta záležitost s Cho se jen těžko počítala za rande. Byla to spíše katastrofa.

Avšak, i když neměl páteční výlet nálepkou romantické schůzky, Harry byl dostatečně inteligentní, aby věděl, že tím ve skutečnosti byl. Falešná první schůzka, aby mohl prozkoumat své pocity v prostředí někde mimo školu. A z toho už nervózní byl.

Po večeři se vrátil zpět do společenské místnosti s tím, že třeba v noci dojde k závěru, že potřebuje nějakou radu. Nebo alespoň někoho, kdo by mu řekl, aby se uklidnil a prostě počkal, co se stane. Neměl mnoho možností a rozhodně nechtěl, aby Hermiona nebo Ron právě teď věděli, o co tady jde. Mohl by napsat... – ne, nemohl, odpověď by mohla tentokrát přijít moc pozdě.

Takže se vzdálil od přátel a zamířil do Brumbálově pracovny.

Byl to vážně podivný důvod k návštěvě, ale Harry věděl, že ho muž vyslechne. Ten paměťihodný stařec bude pravděpodobně potěšen, že si ho Harry této noci vybral za svého důvěrníka. Mladík jen doufal, že se to Snape nikdy nedozví, jinak by sám hlasoval pro svět plný bolesti.

Takže nakonec Harry došel k Brumbálově kanceláři, odříkal seznam cukrovinek, než chrlič přijal tu správnou, a nechal se vyvézt po schodišti. Zaťukal na dveře pracovny a vstoupil.

„Harry, něco je špatně?“ zeptal se Brumbál, jakmile vzhlédl od rozečtené knihy.

Harry se pokusil zavrtět a kývnout hlavou zároveň, čímž se zcela zmátl, a tak raději přestal s tělomluvou. „Ani ne,“ řekl a odkráčel ke svému obvyklému sedadlu.

„Co máš pak tedy na srdci?“ usmál se Brumbál, zatímco odkládal knihu stranou. „Vždycky máš na tváři ten samý výraz, když tě něco trápí.“

„Jen bych potřeboval, abyste mi řekl, abych o všem přestal přemýšlet a prostě tomu nechal volný průběh.“

Brumbál tak učinil.

Harry si nedokázal pomoci, a tak se koutků jeho úst dotkl lehce pobavený úsměv. „Díky, to jsem potřeboval.“

„Bylo mi potěšením,“ mrknul na něj Brumbál, nezatěžuje se zjišťováním, kvůli čemu to všechno bylo. Byl si docela jistý, že už to věděl. „Každopádně, zvážil jsi můj návrh ohledně začátku příštího roku?“

Harry přikývl. Nezapomněl na to, jen měl poslední týdny v hlavě plány na prázdniny a teď také tu věc se Snapem. „Ano, ale rád bych počkal s konečným rozhodnutím, až uvidím, jak to dopadne se Snapem. Pokud bychom skočili spolu, pak ano, přijal bych. Ale pokud ne... pak bych nechtěl působit problémy.“

„Dobře tedy, ale neodkládej rozhodnutí moc dlouho,“ usmál se Brumbál. „Učitelé podepisují smlouvy na začátku března. A do té doby potřebuji vědět, jestli mám nebo nemám udělat i jednu s tvým jménem.“

„Nebojte, spíše bych se obával Snapeova hněvu, pokud bych s tím příliš otálel. Pochybuji, že to tak bude,“ řekl Harry a pohlédl přímo do ohně. „Přitahuje mě, jen potřebuji zjistit jak moc. A jestli je to dost na vybudování nějakého vztahu.“

„Jen se do něj neobávej zamilovat, Harry. Už přece víš, že je to dobrý člověk.“

„Ano, to vím. Uvidíme, jestli pátek něco změní,“ prohlásil Harry, a pak se zvedl z křesla. „Mimochodem, děkuji vám, že jste ho přinutil, aby mě vzal na večeři.“

„Nemám nejmenší tušení, o čem to tu hovoříš,“ zamrkal na něj Brumbál.

„Samozřejmě, že ne, pane,“ usmál se Harry, sebral svou tašku a přehodil si ji přes rameno. „Uvidíme se zítra.“

„Och, a Harry?“

Harry se otočil, napůl cesty ke dveřím. „Ano?“

„Užij si Vánoce, zasloužíš si to.“

Harryho úsměv se rozšířil. „Děkuji. Plánujeme si vynahradiť ztracený čas.“

Brumbál s porozuměním přikývl. „To jsem rád.“

Harry směrem k muži sklonil hlavu, než odešel z pracovny. Ano, plánoval si vánoční prázdniny řádně užít. Vůbec poprvé je mohl strávit mimo hrad. A byl rozhodnutý zjistit, o čem Vánoce ve skutečnosti jsou. Byl z celé té záležitosti nadšený. Ačkoliv teď už se trochu zklidnil. Když si poprvé uvědomil, že by mohl, teď když byl Voldemort mrtvý, uskutečnit své vlastní plány, McGonagallová z něj, jak byl unešený, málem zešedivěla ještě více, než už byla.

Hermiona se nejprve zajímala, jestli se neudeřil do hlavy, s ohledem na to, s kým to chtěl strávit prázdniny, ale poté, co jí Harry vypověděl, jak se měl v létě, to pochopila a plně ho podporovala. Dokonce zašla tak daleko, že Harrymu pomáhala udržovat Rona v nevědomosti. Měl za to, že také toužila vidět výraz Ronovy tváře.

A vzal-li do úvahy, že pokud by se to v pátek se Snapem vyvinulo dobře, pak by ten výraz mohl být také neocenitelný.

Což mu připomnělo, kolik z jeho budoucí cesty závisí na jeho rozhodnutí. Na začátku roku mu Brumbál nabídl práci. Ne post učitele Obrany, jak by si mnozí mohli myslet. Ano, exceloval sice v tomto předmětu, a možná v něm měl více znalostí než jiní uchazeči, ale minulé roky ho utvrdily v tom, že kouzelníci a čarodějky nebyli v obraně sebe sama moc zběhlí. A tak si Brumbál poté, co viděl Harryho výsledky v BA a následné pokroky všech členů, uvědomil, že by z Harryho byl skvělý instruktor soubojnictví. Harry věděl, aniž by s tím mělo co dělat jeho ego, že byl v duelech opravdu dobrý. Pokud by nebyl, tak by se už nenacházel mezi živými. Dostal se ze všech střetů během závěrečné bitvy s Voldemortem. Ovšem jeho osud na té práci nezávisel. Nebyl si jistý, co by chtěl dělat, ale tohle byla jedna z možností, pokud se to se Snapem vyřeší. A protože pro něj to místo nebylo tak důležité, tak to nemělo až takový vliv na rozhodnutí jedním nebo druhým směrem. Což bylo koneckonců lepší.

Naučil se, že je určitým způsobem výhodnější nelpět příliš na materiálních věcech.

Harry se vrátil do věže, vyhýbaje se tomu, aby si ho někdo všiml. Nechtěl, aby ho Snape sledoval, nechtěl být přistižen, a Snape, jak se zdálo, nebyl ani nikde v dohledu. Vešel dovnitř a nepovšimnut proklouzl do hloučku studentů. Vydal se směrem, kde Hermiona s Ronem hrála šachy.

Sám od sebe vytáhl domácí úlohy a začal na nich, k Ronovu zděšení a Hermioninu uznání, pracovat. Alespoň se jeho mysl bude muset soustředit na něco konkrétního a zdrží se opětovného uvažování o schůzce, která nebyla schůzkou, ale ve skutečnosti jí byla.

Dostane se jeho život někdy do bodu, kdy všechno přestane být tak matoucí?

Kapitola 9

V době, kdy nadešel pátek, se Harry pokoušel dát dohromady. Alespoň navenek. Uvnitř se stále cítil na pokraji nervozity, ale to bylo, jak předpokládal, očekávané. Protože jinak, jak pro něj bylo typické, on pod tlakem jen kvetl. A tohle byla rozhodně tlaková situace, když se na to podíval z vnější perspektivy z té logické stránky. Alespoň, že nebyl takovým tím typem člověka, který se rozpadne ve švech, když musí čelit něčemu nevšednímu.

Zbývající dny do pátku mu poskytly trochu času, aby zauvažoval o tom záhadném muži, který se do něj zahleděl. Netýkalo se to ale jejich posledních setkání. Ve skutečnosti měly jeho myšlenky častěji tendenci navštěvovat místa nazývaná jako *paměťové stopy*, než události z posledního týdne. A rovněž to nebyl ani čas, který strávili trénováním, na který myslel nejvíce, či doby, během kterých ho Snape učil. Nejvíce času věnoval okamžikům mezi tím. Chvilé plné

rozhovorů, argumentů nebo prostě obyčejného ticha, ať už bylo přátelské nebo ne. Na těchto momentech opravdu záleželo.

Neznal přesný bod na časové ose jeho vztahu se Snapem, ve kterém vzniklo jeho pobláznění, takže nemohl pouze vybírat konkrétní vzpomínky, hledaje znamení, která mu musela uniknout. Znamení, která by mu vypověděla, či mohla vypovědět, něco o Snapeově změněném náhledu na jeho osobu. Jistě, postupně opouštěli nepřátelství, když se naučili jeden druhého respektovat, ale rozvoj vzájemné úcty neznamenal, že se musela ve stejném okamžiku objevit i láska. To byly dvě zcela odlišné emoce.

Harry se musel spokojit s tím, že o tom přemýšlel se stejným zaujetím, jako u každé vzpomínky předtím. Svou retrospektivní studii Snapea, zatímco čas plynul a pomáhal mu udržovat jeho nervozitu na uzdě, udělal z dlouhodobého hlediska jen malý pokrok. Stále měl pocit, že toho muže vůbec nezná. Avšak uvědomil si jedno: Nebylo to tak, že by s tím mužem nechtěl trávit čas.

Vlastně zjistil, když se na to podíval zpětně a dokonce zvážil i způsob, jakým se k sobě chovali tento rok, že si rozmluvy s tímto ironickým mistrem lektvarů užívá. Jejich hašteření ho udržovalo v pohotovosti a naučilo ho rychleji uvažovat. Člověk musel přemýšlet rychle, aby při hádce se Snapem, jehož IQ bylo pravděpodobně pozoruhodné, udržel krok a neutekl. Musel uznat, že na rozhovorech se Snapem vydělal, a někdy z toho měl i požitek, protože ne každá rozmluva, kterou vedli, končila zvýšenými hlasy.

Dokonce i období mezi lekcemi bylo snesitelné a rozhodně lepší než být sám. I když se jeden z nich cítil obzvláště nepříjemně. A opět – Harry byl člověk, který dokázal přiznat, že to nebyla vždy Snapeova chyba, když se mezi nimi spustila hádka. Jak říká jedno přísloví: *K tanci jsou potřeba dva*. Ach, jak moc jen oni věděli, že to byla pravda.

Celkově došel ke zjištění, teď když si to shrnul slovy, že shledává Snapeovu společnost přijatelnou. Pokud ne občas dokonce i příjemnou.

Takže i se vší tou nervozitou, která se uvnitř té poklidné fasády, kterou nosil, slabě třepotala, Harry věděl, že se těší na to, co se dnes přihodí. Nezáleželo na tom, co to bude, byl připravený to zjistit.

Vytrhl se z tichého zasnění. Seděl právě v jednom z křesel ve společenské místnosti. Snídaně se bude podávat až skoro za hodinu, ale on se probudil brzy. Dával to za vinu, v podstatě výstižně, všem těm myšlenkám, které mu vířily hlavou. V okamžiku, kdy člověk začne snít o rozhodování nebo dokonce o tom, že dochází k nějakému výsledku, je čas vstávat. Pokojný spánek byl v tomto bodě beznadějnou záležitostí.

I přesto se domníval, že to pro něj bude praktické. Stále si potřeboval promluvit s Hermionou o tom, kam se po vyučování chystá. Obvykle bývala vzhůru brzy a on předvídal, že ji každou chvíli uvidí scházet ze schodů. Potřeboval trochu času, aby ji ubezpečil, že se nechystá na nic nebezpečného. Byla daleko podezřívavější

než Ron, a on to přisuzovat skutečnosti, že měla pro svou rodinu a přátele nadměrně vyvinutý ochranný postoj.

Nemusel čekat ani moc dlouho, aby se objevila.

„Harry, to je ale překvapení,“ podotkla Hermiona, zatímco s taškou v ruce scházela po věžním schodišti.

Harry se na ni srdečně usmál. „Dobré ráno.“

„Ránko,“ usmála se na oplátku a usadila se do křesla vedle něj. „Nemohl jsi spát?“

„Měl jsem o čem přemýšlet, takže mě to udržovalo vzhůru,“ připustil Harry. Takové přiznání nemohlo ničemu uškodit.

Hermiona mu věnovala pátravý pohled. „A?“

Harry po ní střílel rychlé pousmání. „A tak jsem tady. Ačkoliv, chtěl bych ti říct něco o dnešním odpoledni.“

Nepatrně na něj kývla hlavou.

„Po vyučování se chystám s profesorem Snapem do Londýna. Setkáme se tam s chovatelem hadů. Připouštím, že jsem na to povolání zvědavý,“ řekl Harry a pro sebe si doplnil zbytek věty: *A na Snapea.*

Hermiona vypadala zaujatě. „Vážně? To by pro tebe mohlo být fajn, dostat se ven a promluvit si i s další osobou, která má ráda hady.“

„Zřejmě se nevrátím dříve než pozdě večer. Jen jsem nechtěl, abyste si dělali starosti,“ doplnil Harry rychle.

Po tomto prohlášení pozvedla obočí. A pak se objevil podezřívavý pohled. „To ti bude trvat tak dlouho přemístit se s profesorem Snapem do města, promluvit si s chovatelem hadů a přemístit se zpět?“

„Máme v plánu setkat se s chovatelem, a pak jít na večeři,“ dodal Harry pro klid její mysli.

„A co mezitím?“ zamračila se, obočí se jí vrátila do normální pozice.

To byla v podstatě rozumná a dobrá otázka. Taková, kterou Harry nedokázal zodpovědět. Neměl totiž šanci se Snapem hovořit od té doby, co ho muž pozval na večeři. Byl příliš zaneprázdněný přáteli, úkoly a vlastními myšlenkami. Ovšem i když nevyvinul úsilí si se Snapem promluvit, druhý muž byl stejně tak na vině. Zdálo se, že měli oba právě teď plné ruce práce s vlastními životy. Takže se dnešní odpoledne a večer může stát příjemným odpočinkovým časem od denních aktivit, kromě svého dalšího účelu.

„Možná mě vezme do zoo nebo tak něco,“ nabídl Harry nenuceně a trhnul rameny.

„Harry!“ přišla káravá odpověď.

„Vážně si nejsem jistý,“ sdělil jí s pousmáním. „Ale i tak budu v pořádku. Není to tak, že by tu příležitost využil pro mou vraždu, vůbec ne. Už jsme se přes ty první roky, kde jsme chtěli jeden druhého nabodnout na kopí, přenesli.“

„Všimla jsem si,“ vzdala se Hermione s povzdechem. „Dobře, nebudu se bát... nějak moc.“ Ačkoliv si byla téměř jistá, že jí Harry neřekl všechno. Musí mu zkusit důvěřovat a koneckonců, profesor Snape bude s ním. Předtím spolu na konci války strávili celé týdny. Takže tohle sotva stálo za řeč. Byla si jistá, že ať už jí Harry zatajil cokoli, nebude to nic nebezpečného. Minimálně nic z toho, s čím by si profesor neporadil.

„Díky, Miono,“ odpověděl Harry a napůl vstal, aby se k ní nahnul a rychle ji políbil na čelo.

Usmála se na něj. „Jo, očekávám letos k Vánocům nějaký pěkný dárek.“

„Samozřejmě. Měla by to být dárková poukázka do nějakého knihkupectví?“ dobíral si ji, když se znovu usadil.

Hermiona si posměšně odfrkla a protočila panenky. „Budu ráda, když se pokusíš zapojit trochu představivosti. Ačkoliv, myslím, že pan Weasley by si takový dárek zamiloval.“

„Tak co takhle celé knihkupectví?“ pokračoval Harry nezdolně v laškování.

„A co očekáváš, že budu dělat s takovým místem, kde bych byla nucena *prodávat* knihy?“

Harry si truchlivě povzdechl. „Pak se domnívám, že budu muset tvůj dárek zcela přehodnotit.“

Jejich rozhovor pokračoval, zatímco ranní minuty plynuly dál a objevovalo se čím dál víc studentů, kteří zaplňovali společenskou místnost v polobdělém stavu, než se vydali dolů na snídani.

Když se k nim připojil Ron spolu s Ginny, odebrali se všichni čtyři na snídani jako skupina. Hermione si rychle vyměnila pozici, aby byla vedle Ginny a aby zvládla mladší dívku zaměstnat rozhovorem, dávajíc tak Harrymu příležitost potřebnou pro rozmluvu s Ronem.

„Po vyučování se chystám do Londýna a vrátím se až pozdě,“ řekl Harry, když s Ronem srovnal krok.

Ron věnoval příteli zmatený pohled. „Do Londýna? Proč se tam chystáš?“

„Snape a já máme sraz s chovatelem hadů. Považuj to za... vzdělávací akci,“ dodal Harry se zamáváním ruky.

„Celé odpoledne a večer?“ zeptal se Ron stejně zmatený jako Hermiona, že něco tak prostého může trvat tak dlouho.

Harry přikývl. „Jo, asi si dám ještě večeři, když už tam budu. Ale to je všechno, co mám v plánu.“

Ron pokrčil rameny. „Dobře, kámo. Potřebuješ se častěji dostat ven. Přál bych si, abych tam mohl být s tebou místo toho...“

Harry se na příštích pět vteřin, o kterých věděl, že je Ron stráví pomlouváním Snapea, duševně vypnul. Měl s tím roky zkušeností.

„...prostě mi přivez suvenýr nebo tak něco,“ zakončil Ron svůj výlev.

„Chystám se do Londýna, ne do Paříže,“ podotknul Harry.

Ron mu věnoval další pokrčení ramen, tohle vypadalo tak trochu nesměle. „Řekl jsem: *Nebo tak něco.*“

„Přivezu ti jídelní lístek,“ nabídl mu Harry otevřeně.

„A jednu z těch mátových věcí, co dávají k večeři,“ trval na svém Ron, jeho hlas nezanechával žádný prostor pro argument.

Harry se prostě usmál a zavrtěl hlavou. Všechno bylo daleko snazší, když šlo o jeho zrzavého přítele. Ne, že by mu to vadilo.

Brzy poté se dostali do Velké síně a tudíž i ke snídaňovým stolům. Harry se s těmi třemi usadil na obvyklých místech a okamžitě si začal nakládat jídlo na talíř. Jeho nedávná nervozita se zmírnila. Cítil jistotu, že se dokáže najíst a předejde tak možnému omdlívání z nízké hladiny cukru nebo něčeho podobného. Dokázal si představit, jak komicky by to asi působilo.

Byl asi v polovině mrkvového muffinu, když se Hedvika vymanila z houfu příchozích sov a povznesla se do výše s úmyslem posléze přistát. Odložil zbývající kus muffinu a ona se s cvaknutím drápů a posledním máchnutím křídel snesla na stůl. „Děkuji ti,“ řekl, když se natáhl, aby přijal složený a zapečetěný pergamen, který upustila ze zobáčku do jeho dlaně. Prsty rozlomil pečeť a otevřel ho teprve, když si byl jistý, že ho nikdo nešpehuje.

Pořád to chcete?

Harry nedokázal potlačit úsměv, který mu přelétl přes rty nad tím možným dvojsmyslem. No co, no? Pořád byl mladým mužem plný hormonů a sám o tom věděl. Ale byl dostatečně vyspělý, aby mu došlo, že těmito pěti slovy, sepsanými Snapeovým charakteristickým škrabopisem, nebyl myšlen jeho hormony ovlivněný výklad. Téměř se cítil dotčeně, že to nebylo vytvořeno za pomoci

krvavě rudého inkoustu, který tak často přetínal jeho eseje. Zdálo se totiž, že mistr lektvarů opravdu vlastní i inkoust normální barvy.

Složil dopis, uložil ho do kapsy, a pak vzhlédl k učitelskému stolu. Netrvalo mu dlouho, než zachytil pohled Snapeových očí, a když tak učinil, věnoval mu drobné pokývnutí hlavou, aby tak naznačil svou odpověď. Pak se na něj sotva znatelně usmál a odvrátil se, aby dojedl tu část své snídaně, kterou si ještě Hedvika neposloužila.

Poprvé za posledních několik dní Harry znovu odešel od snídaně brzy. Koutkem oka zachytil, že se Snape také hodlá omluvit od stolu. Možná to vypadalo zvláště, protože ne mnoho studentů a učitelů opouštělo síň ve stejnou dobu, ale Harry nevěnoval Snapeovi žádný další pohled, sebral svou tašku z podlahy a vyřítit se z místnosti.

Prošel křivolakými chodbami dolů, než skončil u učebny Lektvarů. Zkusil dveře a byl lehce zklamaný, když zjistil, že jsou zamčené. Mohl se pokusit si vstup vynutit, ale pochyboval, že by se setkal s uznáním. Dokonce, i když to byl Snape sám, kdo ho naučil pokročilým znalostem v oblasti překonávání ochran a pronikání dovnitř. A mimoto, pokud byly jeho předpoklady správné, brzy se k němu připojí právě ten muž, od kterého obdržel tu krátkou zprávu.

„Myslel jsem, že už jste s tímto svým posledním zlozvykem přestal.“

Harry se na Snapea, který kolem něj prošel a vypadal stejně hrozivě jako vždycky, ušklíbl. Zjistil totiž, že je těžké nechat se jím zastrašit mimo vyučování. Takže to možná byla výuka sama o sobě, která Harryho teď děsila. „Kdo říká, že jsem tady tak brzy, abych s vámi mluvil? Třeba se jen chci včas nachystat.“

Severus nad tou poznámkou protočil oči v sloup. „Nestoudnost,“ zamumlal si pod fousy a mávnul hůlkou ve směru dveří. „Tak běžte, než si to rozmyslím.“

Harry tak učinil. Rychle. Stále jednal tak, jako by se chtěl prostě jen včas nachystat, a tak přešel přímo k věci. Ve skutečnosti do učebny nezamířil s určitým záměrem či tématem k rozhovoru. Věděl jen tolik, že raději dorazil znovu dříve sem, než aby strávil delší čas u snídaně.

Severus se pousmál, když viděl, jak si Harry cíleně připravuje všechny potřebné věci na hodinu. Kupodivu mu to nevadilo. Mít Harryho poblíž nebylo v rozporu s jeho přáními, bez ohledu na to, co mladší muž právě dělal. Někdy bylo prostě příjemné pobývat v jeho přítomnosti. Bylo to zvláště uklidňující, ač se zdálo, že je mladík připraven k dalšímu výslechu.

„Vezmete s sebou Sorai?“ zeptal se Harry nonšalantně, když skončil a usadil se na místo.

Severus vzhlédl, právě se probíral stohem pergamenů, vyvažovaném na ohybu paže. „Tohle není ten typ setkání, na kterém by měla být přítomna,“ odpověděl, než se vrátil zpátky k pergamenům.

Harry na něj zvědavě pohlédl. „A jaký typ setkání to tedy je?“

„Sorai je čistokrevný zástupce svého druhu. V její genetické linii neproběhly žádné magické úpravy, které by daly vzniknout hybridovi,“ vysvětlil Severus. „Snažím se jí najít partnera. Nedávno jsem totiž objevil nový lektvar, ve kterém se používají čerstvá kobří vejce.“

Harry na něj zděšeně zazíral. „Určitě si děláte srandu, že?“

„Přirozeně, Pottere,“ drobně se usmál a složil haldu pergamenů na stůl, než Harryho uzemnil svým typicky pozvednutým obočím, což obyčejně každého donutilo cítit se jako imbecil.

„To nebylo vtipné,“ zabrblal Harry, ignoruje ten pohled. Alespoň, že znal Snapea natolik dobře, aby věděl, že se nesnažil o pomstychtivou legraci. „A je to Harry. Říkal jsem vám to už nejmíň před rokem.“

„Pottere...“

„Harry.“

Severus si v duchu povzdechl. „Starých zlovyků se člověk zbavuje jen těžko. Nemohu vám říkat křestním jménem ve společnosti jiných studentů.“

„Teď jsme tu sami,“ podotkl Harry.

Severus to na okamžik zvažoval. „Tady je má rada, Harry. Otevři si učenci na straně dvě stě sedmnáct a můžeš začít číst dopředu. Možná, že pak skončíš včas.“

„Nadržování?“ žertoval s ním Harry lehce.

„Řekl jsem *možná*, což neznamená, že to bude pravda.“

„To od vás není pěkné.“

„Na to budu mít spoustu času dnes odpoledne.“

Harry protočil panenky, ale držel svou ironickou odpověď za zuby, protože se začali pomalu objevovat další studenti. Usmál se, aby přivítal Hermionu a Rona, kteří brzy usedli vedle něj a také se začali připravovat. K velkému překvapení všech tří se po Harryho levici brzy objevil i Draco, který až dosud pracoval sám. Tu a tam si s ním zmijozel sedl, ale to se stávalo většinou vzácně.

„Potřeboval jsem změnu prostředí,“ vysvětlil, než začal z tašky rovněž vytahovat zmenšené vybavení na lektvary a plynule je zvětšoval.

„Co jsi udělal mé sestře, že se dnes pokoušíš vypadat tak slušně?“ zeptal se podezřívavě Ron.

„Nic, s čím by nesouhlasila,“ odvětil Draco neurčitě, což mohlo, ale také nemuselo, znamenat něco více... intimního charakteru. Ron ovšem přirozeně zůstal Ronem, a tak to vzal za narážku na akci osobního rázu, a okamžitě vystřídal několik barev naráz, než se usadil na zajímavé kombinaci purpurové a bílé.

Hermiona, cítíc počínající bouři, rychle zakročila.

Harry skryl úsměv v dlani, když dívka pacifikovala Rona, a vynadal Dracovi za to, že zavalil Ronovi důvod k rudnutí ohledně sestry. Teď už byl na takové věci zvyklý. Někdy se cítil divně, že měl Draca za přítele, ale bylo to divné takovým tím milým způsobem.

„Dost bylo vašeho pošetilého brebentění,“ vyštěkl nakonec Snape do mírného šramotu v učebně, protože se rozhodl, že už je čas začít hodinu. Přesně, jako vždy. „Otevřete si učebnice na straně dvě stě sedmáct,“ ignoroval rozhořčené zasténání linoucí se z Harryho směru. „U tohoto lektvaru nemáte času nazbyt. Takže navrhuji, abyste si návod přečetli pečlivě, ačkoliv i na to máte dost málo času, s ohledem na to, že jsou vaše čtecí schopnosti mizerné.“

Harry muži, který se na něj ušklíbal, věnoval zlostný pohled, než se dal do čtení. Zřejmě ho nějak donutil, aby si s ním zase pohrával. Ačkoliv příště, jak se domníval, to pravděpodobně navzdory veškerému úsilí nebude hra.

„Co je ti, kámo?“ zašeptal Ron po Harryho pravici, když začali se čtením.

„Je to ďábel,“ prohlásil Harry, ačkoliv jeho hlas nepřinášel žádnou zlobu.

„Jo, to jsme usoudili už v prvním ročníku,“ zamumlal Ron.

Draco si po Harryho druhé straně odfrkl. „Zmijozel?“ zeptal se tónem, který naznačoval, že by ho Snapeovy akce neměly překvapovat.

„Tiše,“ zasyčela na ně Hermiona.

Harry při čtení v duchu zaskučel. Snape pro ně přirozeně musel vybrat tak dlouhý a komplikovaný lektvar, aby se ujistil, že bude Harry úplně vygumovaný. Brzy bude trpět mozkovou plynatostí, což si Snape jistě užije, jako vždy.

Když přelouskal poznámky a postup, odložil knihu stranou. Vzhlédl k tabuli, aby vzal na vědomí, jestli nebudou ještě potřeba nějaké další nutné přísady, protože se profesor domníval, že na světě neexistovala učebnice, která by se neměla přepsat. Dosud ještě svou vlastní publikaci nese-psal a Harry byl dost chytrý na to, aby se o tom nezmiňoval, když muž začal svou tirádu ohledně autorské nezpůsobilosti v době, kdy měli společné lekce. Věděl, že byl Snape téměř celý život vázaný časem kvůli práci dvojitého agenta. A teprve teď se všechno začalo trochu zklidňovat.

Severus se právě plíživým krokem pohyboval na druhé straně místnosti a v duchu se škodolibě, dosti dětinským způsobem, chechtal. Byl si jistý, že mu

tuto intriku Harry časem vrátí, ale nedělal si s tím starosti. Tohle bylo poprvé, co mezi nimi k takové příhodě došlo. Mělo by jim to, alespoň prozatím, poskytnout dobré téma k rozhovoru během klábosení na odpoledním výletu. Výletu, ze kterého, jak přiznával, byl trochu nervózní.

„Jen doufám, že to bude fungovat,“ zamumlal si pro sebe.

„To já také, profesore,“ odpověděl student, který mu stál nejbližší, zatímco opatrně hleděl do svého kotlíku.

Severus se ušklíbl a odplachtil zastrašit několik dalších studentů, zatímco se ujišťoval, že jejich lektvary nevytvoří z Bradavic vlastní verzi Černobyli.

Kapitola 10

Harryho poslední vyučovací hodina dne právě skončila, a tak i on, stejně jako zbytek jeho spolužáků, vyrazil od svého místa k východu. Stále si ještě zastrkával věci do tašky, zatímco spěchal chodbou s Hermionou a Ronem.

„Odcházíte hned teď?“ vyptávala se Hermiona, když společně procházeli chodbou.

„Jakmile si skočím dát věci do ložnice,“ odpověděl Harry a trochu s taškou zatřásl, než si ji přehodil přes rameno. Zašklebil se nad její vahou a rozhodl se, že by nějaké to odlehčovací kouzlo možná neškodilo. Přestože neměl času nazbyt.

Ron zakoulel očima a zavrtěl hlavou nad chováním svého nejlepšího přítele. „Pokud necháš toho zavšiveného parchanta pár minut čekat a dáš si s námi oběd, tak to nebude tak hrozné.“

„To říkáš jen proto, že to nebudeš ty, na koho namíří své kletby,“ podotkl Harry, a když se dostali na první schody, zamával jim. „Uvidíme se, lidi, pozdě večer.“

„Měj se, Harry,“ usmála se za ním Hermiona.

Ron mu krátce mávl na oplátku. „Nezapomeň na můj suvenýr.“

Harry se zasmál a upaloval po schodech, které mu pomohou dostat se rychle zpět na jeho kolej. Ano, mohl by Ronovi vyhovět alespoň tak, že mu přiveze jídelní lístek. A Snapeova následná reakce bude zaručeně přinejmenším zábavná.

Když se dostal do společenské místnosti, byl jen trochu zadýchaný, a tak vyběhl ještě i schody do ložnice. Nedbale mrsknul svou tašku na postel, než jeho pozornost upoutal nepovědomý béžový kousek pergamenu ležící na jeho nočním stolku. Ze zvědavosti ho zvedl a otevřel v přehybu, který ukrýval vzkaz.

Neuvádějte se do rozpaků, vím, že to bude těžké. Vezměte si takový typ oblečení, který jste měl na sobě na večírku, na který jste nebyl pozván. Víte, který myslím.

Harry se uchechtl nad tou připomínkou. Pravda, věděl, který Snape myslel. Nebyl na ten večírek pozván, ale to ho jen těžko odradilo, aby se tam vecpal. Ačkoliv, aby byl zcela spravedlivý, neměl v úmyslu ten večírek zničit, a ještě méně tam jít. Nechal to na Georgeovi. Ten ho bez jeho vědomí poslal přenášedlem na loučení se svobodou profesorky Vectorové, kterého byl Snape zdráhavě přítomen. Málem se mu podařilo vyklouznout nepovšimnut a užuž Georgeovi plánoval řádnou odvetu, když ho dopadli striptérští bystrozoři, kteří tam měli v plánu *zatkout* pár návštěvníků. A od té chvíle se vše vymklo kontrole a Snape ho následně bez dlouhých cavyků vykopl z hradu předními dveřmi.

Zdálo se, že ať už jdou kamkoliv, společenské hábity nebudou třeba. Ačkoliv to znělo, jako by Snape rovněž nechtěl, aby se tam ukázal v tričku a vybledlých džínách. Jakkoliv bylo lákavé si vzít právě ty, Harry se rozhodl, že přece dokáže dodržet základní pravidla oblékání. Takže se sehnul ke svému kufru a ponořil se až na dno.

V duchu poděkoval Hermioně za její neočekávaný nápad vytáhnout ho jednoho dne na nákupy. Jak dostatečně jednoduché bylo schovat lepší oblečení na dně kufru, pod vším tím kouzelnickým náčiním. Vsadil na logiku a obecný úsudek, když si uvědomil, že jeho strýc Vernon nebude hledat v hloubkách jeho zavazadla, jestli *vůbec*. Někdy mohlo být totiž velmi pošetilé spoléhat na něčí paranoiu. Konečně se dostal až na dno a vytáhl igelitku z obchodu, která udržovala jeho oblečení v bezpečí.

„Tak se na to podívejte... Ten den jsem měl na sobě zelenou,“ zauvažoval Harry v duchu, zatímco vzpomínal na minulost. Pak přikročil k procházení složeného oblečení, dokud nenarazil na tmavou, tuhově šedivou košili, kterou Hermiona prosadila nad černou. Podle ní už se černé nanosili až dost, a protože Harrymu černá slušela, tohle byla akceptovatelná náhrada. V tomto jí muset důvěřovat. Odložil košili bokem a vylovil ještě černé volné kalhoty. Nedovolila mu koupit si jinou barvu, a když ho v létě navštívil Draco, bezvýhradně s ní ten namyšlený blondák souhlasil.

Takže se Harry vysvlékl ze současného oblečení a naházel na sebe nové svršky, které budou na výlet vhodnější. Dva horní knoflíčky nechal rozepnuté a pohrával si s dlouhými rukávy tak dlouho, dokud mu správně neseděly na pažích. Pak ještě popadl hůlku a změnil své boty, aby vypadaly dostatečně reprezentativně, než si hůlku strčil do jednoho rukávu. Ten trik se tehdy učil několik dní, ale nyní jej už zvládal levou zadní.

S pocitem, že je konečně připraven, Harry kvapně vyrazil z ložnice.

Trvalo mu dobrý deset minut, než se dostal z hradu, protože musel cestou odrážet některé dospívající příslušnice ženského pohlaví. Nakonec se mu podařilo prodrat se skrz, a tak se s vděčným povzdechem vydal venkovnímu vzduchu vstříc. S rukama zastrčenými v kapsách začal rázovat směrem k bráně.

„Tohle jste měl v ten den taky na sobě?“ Harry pozvedl obočí, když dorazil na místo a připojil se k učiteli Lektvarů, který už okouněl u brány.

Severus obrátil oči v sloup. „Nebudte směšný. Striptéři vám zřejmě dali moc šampaňského, když si nevybavujete, že jsme měli všichni společenské hábity. Já náhodou totiž vím, kdy mám změnit své způsoby oblékání, aby to vyhovovalo dané situaci.“

Harry se zašklebil poměrně vlčím způsobem. „Striptéři nebyli ve společenském.“

„Sdělování takových informací si nechte výhradně pro svou nedospělou mysl.“

Harry se zasmál a využil šance, aby protočil oči. Pak si založil ruce na hrudi a *velice* srozumitelně dal najevo, že si Snapea prohlíží od hlavy až k patě. „Vyšvihl jste se docela dobře. Snažíte se tu snad na někoho zapůsobit?“ zeptal se, bez možnosti potlačit nestoudný úsměv.

„Och, držte prostě klapačku,“ zavrčel Snape, ačkoliv se na jeho bledých lících objevil nádech růžové.

No, ale byla to pravda, Harry si toho nemohl nevšimnout. Neskládal by nějaké nezasloužené poklony. Ale když jistý profesor Lektvarů pověsí na hřebík své obvyklé šaty a dá přednost černé smokingové košili a dlouhým kalhotám, prostě vás to musí upoutat. I kdyby to bylo všechno stále černé, někdy musíte ocenit tu největší změnu ze všech. „Dobře, takže pro vás už žádné poklony,“ usoudil Harry s předstíranou neústupností.

Severus zíral na toho mladého muže zlostně, ačkoliv zdaleka nebyl tak podrážděný. Tahle forma interakce pro ně byla typická, avšak právě teď se nějak stalo, že se scénář změnil. Nikdy předtím jejich den neskončil tím, že vzal toho nestydatého spratka ven na večeři. Myslel si, že něčeho takové prostě nikdy nebude schopen. „Pojďte sem. Nevíte, kam jdeme.“

Harry spustil ruce dolů. „Můžete mi to říct.“

„Ještě stále nevím, jak se vám podařilo projít přes zkoušky z Přemístování, a nehodlám strávit celé odpoledne snahou najít vaše části, abych je pak musel skládat dohromady,“ prohlásil Severus chladně. „Takže ke mně.“

Harry se ušklíbl a následoval toho muže za bránu, kde se už ocitli mimo ochrany. „Chcete jen záminku, abyste mě mohl obejmout.“

„Stěžujete si, Pottere?“

„Har-“

Severus rychle přerušil jeho námitku tím, že k tomu teenagerovi přistoupil, ovinul kolem něj paže a téměř bezhlučně s ním zmizel.

Když se znovu objevili v prostoru, nacházeli se v opuštěné budově blízko místa schůzky. Ale jakkoliv to bylo bezpečné místo na zjevování, byl to naprostý protiklad k uličkám, které měli tak často sklony navštěvovat opilci.

„To nebylo fér,“ řekl mu Harry, jeho hlas byl utlumený Snapeovou košilí.

Severus se ušklíbl do neuspořádaných, černých vlasů, udržuje paže kolem Harryho dostatečně volně natolik, aby se od něj mohl mladší muž bez problému odpoutat. „Nezdálo se, že byste si stěžoval,“ podotkl škádlivě, nemohl si pomoci.

Harry briskně ustoupil, cítíce, že ho ta zpropadená nervozita znovu začala pošimrávat. Rychle a statečně se pokusil potlačit ty zatracené motýlky v jeho nitru, než se rozmnoží, a tak se rozhlédl. „Kde to jsme? Tohle místo vypadá jako potenciální vražedná scénérie.“

Na některých místech té opuštěné budovy chyběly stěny a omítka se odlupovala a byla vybledlá věkem. Ve vchodu, kde chyběly dveře, visely tlusté archy igelitu. Byly roztřepené, na spodu roztrhané a občasně rozdělené. Podlahu pokrýval prach a vyskytovaly se tam kusy stavebních sutin. Přes okna se rozprostíraly barevné šmouhy a samotná skla byly špinavá a rozbitá.

„Mohu vás ujistit, že v pekle nejsme,“ prohlásil Severus, a pak pokračoval svým neochvějným hlasem, „ale v dějišti vraždy ano.“

Harry na toho muže civěl s otevřenými ústy. „Cože?“

„Nemohu za to, že si Ministerstvo vybírá pro neobeznámené cestovatele, jakým jste vy, takovou podivnou lokaci přemístovacího bodu,“ pokrčil rameny Severus. „Ale pojďme, než se ukáže někdo další a přistane vám na hlavě.“

„Vy byste mě nezachránil?“ škádlil ho Harry, když krácel se Severusem k jednomu igelitem zakrytému vchodu.

„Ne.“

Harry si odfrkl. „Jak jsem si dnes vedl?“

„Předvídatelně stejně chabě jako vždy,“ odvětil Severus, jako by pro něj odpověď nebyla žádným překvapením. Což také nebyla.

„Na mou obranu, můj výkon byl lepší než Dracův,“ řekl Harry a kývl při tom pevně hlavou.

„Jen vy můžete cítit potřebu se pokoušet vypadat lépe než Draco,“ odpověděl Severus s úšklebkem.

Harry na muže zazíral bočním pohledem. „Pokračujte s tím a tohle strašidelné místo se stane dějištěm další vraždy.“

Opustili budovu bez krveprolití. Harry vystavoval na odiv svůj úsměv a Severus se zdál pobavený. Budova je vyplivla na úplně prázdnou ulici, ač na další přilehlé cestě probíhal celkem čilý dopravní ruch.

„Takže, kde se máme s tou osobou sejít?“ zeptal se Harry, když srovnal se Snapem krok a vložil si ruce do kapes poté, co si odstrčil pár vlasů z očí. Ne že by to snad bylo něco platné.

Stočili se do té rušnější ulice. „V čínské restauraci na konci tohoto bloku, zřejmě,“ dodal Severus jakoby dodatečně.

„Zřejmě?“ zeptal se Harry ozvěnou a v dobrém rozmaru se zasmál. „Ztratíme se.“

Severus do něj zabodl pohled. „Neztratíme se. A i kdyby ano, prostě vás pošlu koupit mapu.“

„Smutné je, že bych si to o vás nikdy neodvážil myslet,“ přiznal Harry a došlo mu, že doufá, že je ten směr opravdu správný. „Takže tento chovatel je někdo... koho znáte?“

„Nejsem s tímto druhem lidí obeznámen,“ odpověděl Severus mírně.

Harry se jeho směrem zamračil. „Je jako my?“

„Je spíše jako pan Filch, pokud chápete, co tím myslím. Ale jako chovateli hadů se mu vede dobře,“ vysvětlil Severus a počastoval skupinku loudalů na straně chodníku hlasitým odkašláním a ledovým pohledem.

Harry si rychle pospíšil skrz nervózně vypadající chodce. „Nevadí, jsem si jistý, že bude i tak zajímavý.“

Dostali se k čínské restauraci. Severusův orientační smysl je navedl dokonale. Podnik nebyl tak oslnivě osvětlený, ale zato vyzdobený hřejivými zemíty tóny, typickými orientálními malbami a na políčkách ohromným množstvím rukodělných výrobků. Uvnitř to vonělo po rýži, zázvoru a sojové omáčce, mimo jiné pachy. Pro Harryho žaludek to byla dráždivá směs, poněvadž čas, kdy obvykle obědval, už dávno minul.

„Vítejte,“ pozdravila je postarší Číňanka, která nesla jídelní lístky. „Pouze vy dva?“

„Ve skutečnosti máme schůzku s panem Carsonem,“ upřesnil Severus.

Žena se usmála a, rozpomínajíc se, přikývla. „Ano, dorazil před několika minutami. Tudy, prosím.“

Harry následoval Severuse, který šel za ženou. Byli odvedeni ke stolu relativně vzdálenějšímu od ostatních a ponechání osudu s dvěma jídelními lístky. Žena se

rychle vzdálila. Severus napřáhl ruku, aby si potřásl s panem Carsonem, který zdvořile vstal, aby přijal své obědové hosty.

„Pane profesore, musím říct, že vás velmi rád znovu vidím. Jak je Sorai?“ zeptal se pan Carson s elegantním úsměvem.

Severus pokrčil rameny. „Začala být velmi umíněná.“

Na to se Harry přidušeně zasmál.

„Toto je pan Potter,“ prohlásil Severus, mávaje rukou směrem k Harrymu, „troufám si tvrdit, že vás bude nepřetržitě zahrnovat otázkami ohledně chovu hadů, pokud jej necháte.“

Pan Carson pohlédl na Harryho zaujatě, ale nebyl to ten typ zájmu, na který Harry myslel, když muž promluvil. „Odpusťte,“ řekl a natáhl k Harrymu ruku, „jsem tak trochu ohromen, že s sebou profesor Snape skutečně někoho přivedl. Jsem Barry Carson.“

„Harry Potter,“ prohlásil Harry na oplátku s úsměvem, když stiskl nabízenou ruku.

Barry se usmál zpět, a pak pokynul k sedadlům. „Můžeme začít? Ještě jsem si neobjednal ani pití, takže by se měl někdo brzy objevit.“

Harry si sedl na stranu stolu, aby se Severus mohl usadit naproti tomu muži. Koneckonců, to oni dva tady měli schůzku, ne on. Byl tu jen proto, aby trochu vypadl na vzduch a také se třeba něco dozvěděl, když už tu byl.

„Takže Sorai se chová umíněně? Byla z celé snůšky nejčilejší.“ Barry se při té vzpomínce něžně usmál a ujistil se, že mluví stejnou měrou k Severusovi i Harrymu.

Severusův výraz vypadal jako vytesaný z kamene - ještě si nebyl jist, jestli Sorai odpustí, že na něj u Harryho žalovala. Jen čas ukáže, jestli jí poskytne dlouhý několikanásobně plodný život nebo jestli ji jednou stáhne z kůže a dá si ji k večeři. „Ano, doufejme, že by ji samec trochu usadil.“

„To proto jí chcete nějakého najít?“ prohodil Harry se zamračením.

Severus se setkal se Harryho pohledem. „Chtěl jsem to už dříve. Tohle setkání bylo v plánu dlouho předtím, než se to stalo.“

Harry přikývl a Severusův rozhovor s Barrym pokračoval. Harry to všechno zaujatě poslouchal a dával velký pozor, zejména na Severuse. Vlastně bylo dosti poučné, vidět Snapea v situaci, ve které ho nikdy nezažil. Byl to stále ten stejný muž, ale zdál se méně... nepřístupný. Pod všemi těmi vrstvami arogantní inteligence, schránkou sarkasmu, slupkami pohrdání a chladné fasády, kterými se běžně obklopoval, bylo něco téměř přátelského

Natáhl se pro sklenici vody, kterou mu před několika minutami přinesli, a zamyšleně z ní upil. Teď už alespoň věděl, že na tom něco bylo... a jeho zájem vzrostl. Netušil, jak se bude cítit, až bude mít šanci s mužem strávit trochu času po obědě, kdy to bude už jen o nich. Budou se prostě chovat přirozeně. A Harry nebyl až dosud ničím odrazen.

Severus si byl vědom toho, že ho Harry sleduje, a i když ho to znervózňovalo, tak jen trochu. Důvěřoval si a nehodlal v žádném případě jednat tak, že by Harryho nějak nutil ke spěchu, jen aby ho pak později zasáhla realita, cítil se provinile a byl obviněn tím mladým mužem, že mu klamal. „Zatímco si to projdu, můžete si promluvit,“ navrhl Severus, když přebíral složky potenciálních kobřích partnerů.

Harry se vytrhl ze zamyšlení a usmál se na Barryho. „Nevadí vám to? Ve skutečnosti nemám nějaké určité otázky... Jen mě to zajímalo. Cítím s hady jistou spřízněnost.“

Severus si nemohl pomoci, aby si nepomyslel, že to bylo to nejzdrženlivější vyjádření, jaké kdy slyšel. Tento mladý muž, sedící vedle něj, nebyl s hady jen spřízněný. Byl něčím jako jejich vládce už jen tím, čím byl, ač viděl v hadech sobě rovné, přátele. Lidí jako Harry bylo málo, takových, kteří ani nepostřehli, jak byli výjimeční. A s takovými se hadi zřejmě velmi rádi přátelili.

„...a Sorainy rodiče? Jací byli?“ zeptal se Harry, opravdu zvědavý na to, odkud jeho nejnovější plazí kamarádka pochází.

„Linie předků sahá až ke kobrám z Pakistánu,“ informoval ho Barry. „Moje rodina v tomto odvětví podniká už po generace a Sorainy rodiče vzešli z nejcennější dvojice mého otce.“

„Jak daleko můžete vysledovat krevní linie?“

„Téměř dvě stě let nazpět. Moje rodina vlastnila mnoho hadů,“ usmál se laskavě Barry. „Sorainy rodiče už stárnou, takže už tady moc dlouho nebudou. Ale oba jsou to inteligentní a velmi chytří hadi. Takže je mi zcela jasné, že je Sorai umíněná.“

„Omlouvám se za přerušení,“ promluvil Severus, „ale co mi ještě můžete říct o tomto jedinci?“

Harry je sledoval a se zájmem poslouchal, jak si ti dva muži povídají o konkrétním hadovi. Pak jim donesli jídlo a Harry pokračoval v naslouchání, zatímco si do úst hůlkami házel rýži a kousky kuřete s medem a sezamem, které si objednal. Ani jeden z mužů mu nyní nevěnoval pozornost, takže jedl rychle, aby překonal ten vytrvalý hlad.

„Co si o něm myslíte?“ zeptal se Severus náhle Harryho, ukazuje mu pohyblivý obrázek mladého kobřího samce, který se zdál být stejného druhu jako Sorai. Vedle obrázku byl stručný odstavec s textem, který čitateli sděloval informace obecného charakteru a o krevní linii.

„Mohu?“ zeptal se Harry, odložil hůlky a napřáhl nyní již volnou ruku. Když se k němu papíry dostaly, zvedl je tak, aby si mohl přečíst řádky, než očima ohodnotí toho hada. „Vypadá a zní pěkně, ale jakou má osobnost? Pokud se se Sorai bude snažit tento had spářit poté, co se k ní nebude chovat s respektem a starostlivostí, pak ho pokouše a nedovolí mu se už nikdy přiblížit.“

Severus se usmál, Harry jeho hada každopádně znal.

„Je v mnoha směrech trochu jako ona,“ připustil Barry.

Harry pokrčil rameny a podal složku Snapeovi zpět. „Pak na tom nevidím nic špatného.“ A poté je nechal, ať si své plány utřídí do příštího setkání, zatímco dojídali jídlo. Celý ten oběd byl velmi poučný. Dozvěděl se hodně o hadech a pečlivých praktikách, které se užívaly v chovu, aby se příbuzenská plemenitba nestala problémem. Docela si Barryho oblíbil a opravdu doufal, že bude přizván i na další schůzku. Barry s sebou příště přinese toho samce.

„Jako vždy, pane profesore, bylo mi potěšením,“ prohlásil Barry Carson, když opouštěli restauraci a potřásl muži rukou. „A pane Pottere, doufám, že se jednoho dne opět setkáme.“

Harrymu bylo rovněž potřeseno rukou, než Barry odspěchal davem lidí směřujících z oběda zpět do kanceláře. „To bylo milé,“ prohlásil mladík tiše. „Jeden z mála lidí, které jsem kdy potkal a nekouřilo se jim od uší nebo tak podobně z našeho setkání.“

„Pro vás je dobré, když vás hned každý neuctívá a vidí člověka namísto vašeho heroické obrazu. To je přece to, co chcete, ne?“ podotkl Severus a prohlédl si svého dnešního společníka.

„Být normální.“ Harry se ponuře pobaveně zasmál. „V tom jsem nikdy neměl šanci.“ Pak vzhlédl a zadíval se na Snapea. „Takže, mohli bychom čas zbývající do večere vyplnit něčím zajímavým?“

„Raději bych se nepotloukal po Příčné ulici.“

„Po Obrtlé tedy.“

„Dobrý pokus.“ Severus protočil panenky a Harry se zasmál. „Alespoň mi řekněte, kde všude už jste byl.“

„Nebudete se pokoušet číst mi myšlenky?“ zeptal se Harry s chabě předstíraným ohromením. „Vlastně... jsem ve skutečnosti předtím nikde v Londýně nebyl. Ne doopravdy. Myslím, že jediná příležitost, která by se dala považovat za pobyt v Londýně, nastala tehdy, když mě Dursleyovi neochotně vzali do zoo, těsně předtím než jsem obdržel svůj dopis. A tehdy jsem omylem osvobodil jednoho hada.“

Severus nedokázal potlačit úsměv nad obrazem, který mu vytanul na mysli. „Ano, zdá se, že jste ten typ, který kudy chodí, tudy namátkou osvobozuje své drahé hadí kamarády.“

„Jak si dokážete představit, moc dlouho potom jsme tam nezůstali,“ prohlásil Harry suše, když si cpal ruce do kapes. „Měl jsem z toho pak dost potíží. Myslím, že to Dudleyho traumatizovalo ještě celé roky poté.“

„Tak pojďme,“ odvětil Severus a vydal se zpět po cestě, kudy sem dorazili.

Harry se otočil a rychle ho dohonil. „A kam vlastně přesně?“

Severus se tajemně usmál, ještě mu nehodlal nic prozradit. Budiž prokleta jeho potlačená romantická stránka, které byl poskytnut čas, aby kypěla a rozrůstala se, tedy alespoň podle jeho obvyklého cynického pohledu na věc. „Opravdu si myslíte, že bych nás ponechal na pospas nicnedělání až do večere? Nehodlám tohle naprosto dokonalé odpoledne promrhat na Obrtlé ulici.“

Harry se zasmál, vůbec ne dotčeně. „Podle vašeho náhlého rázného kroku tedy soudím, že máme někde rezervaci?“

„Zřejmě mě máte prokouknutého,“ protáhl Severus sarkasticky, což mu vyneslo další smích, třebaže tento byl ohleduplnější. Došlo mu, že si užívá, jak se Harry v jeho společnosti dokáže smát. Předtím toho mladého muže slýchal se smát jen zřídka, a tak věděl, že teď je tím důvodem prostě pobavení.

Harry se sám pro sebe usmál, očima v zamyšlení brousil po chodníku, když teď tak kráčeli bok po boku. Pravdou bylo, že o Snapeovi opravdu mnohé věděl a stále se další věci dozvídal. A třebaže to nebyly konkrétní údaje, až doposud, zjistil, že se v jeho přítomnosti dokáže uvolnit a bavit se. Jeho dřívější nervozita se mu nyní zdála hloupá. Právě teď bylo těžké se k ní být i jen přinutit, protože si připadal zcela nenuceně. Vůbec to nechtěl popírat a byl připraven přiznat si, že se na své první schůzce s někým nikdy necítil tak v pohodě, jako v tomto okamžiku. Dokonce, i když tohle podle názvu žádná schůzka nebyla. I přesto ale věděl, že by byl blázen, kdyby ji za to nepovažoval.

„Přemýšlíte.“ Severus se zamračil a zatvářil se nejistě. „Přestaňte s tím. Kdykoliv přemýšlíte, musím vás pak nahánět a zachraňovat vám zadek.“

Harry se zašklebil a přelétl očima jeho postavu. „Musíte být hrozně špatný učitel, když mi říkáte, abych nepřemýšlel. Žádný div, že si ve vašich hodinách vedu tak mizerně.“

Severus obrátil oči v sloup, ale jeho rty přeťal náznak úsměvu. „Na jedné straně existuje přemýšlení a na druhé rozumování. Vy přemýšlíte a nemáte k tomu důvod.“

„Víte... mám za to, že máte v devadesáti pěti procentech případů pravdu,“ souhlasil Harry zadumaně se skloněnou hlavou. „Minimálně do tohohle léta.“

Takže hlavu vzhůru, v nejbližší době by můj zadek nemělo být potřeba zachraňovat.“

Severus si odfrkl a nasměroval Harryho do prázdné a trochu zapáchající uličky. „Tak tedy pojdte,“ řekl a vztáhl k němu ruce. „Jinak se zpozdíme a já pochybuji, že by vám Brumbál dobrovolně dovolil zůstat se mnou venku až do zítřejšího rána.“

Harry mu věnoval tak trochu uličnický úsměv. „Tedy tohle je ale skutečně skandální,“ prohlásil a pomalu k němu došel, než mu vklouzl do náruče a nechal se obejmout, aby se mohli znovu přemístit.

Když se pár zhmotnil na liduprázdném místě obklopeném travnatým porostem a pískem, uvítal je chladný, solí vonící větřík. Pomalý přival vody za písčítými dunami vyvolával příjemný pocit, jak slunce osvětlovalo tenký prostor mezi mraky, kterými byly pokryty části oblohy.

Harry se rozhlédl kolem a na tváři se mu pozvolna zformoval úsměv, když si uvědomil, kde se to musí nacházet. „Nikdy předtím jsem na pláži nebyl. Ne takhle.“ Vážně pochyboval, že by se strýcovo horečné přesídlení celé rodiny do polorozpadlé chatrče na skálu uprostřed moře počítalo jako výlet na pláž. Nějak to totiž postrádalo celý ten umělecký dojem.

„Mám ten pocit, že celá ta *ne takhle* část bude dosti zábavná. S tím se musíte podělit, ale nejprve se dostaňme na místo naší večeře.“

Harry muže následoval přes písečnou dunu, za zvukem spěchajícího přílivu a odlivu. „Takže, proč vlastně máte Sorai? Nikdy jste se nezdál jako ten typ člověka, který by vystál cokoliv jiného než jednu ze svých nabručených sov.“

Severus po něm hodil pohledem. „Pokud to musíte vědět, ve skutečnosti jsem ji zakoupil kvůli lektvaru. Nedívejte se tak. Jak jste si možná povšiml, je stále ještě naživu. Přilnul jsem k ní, protože... to je jedno.“ Zavrtěl hlavou. „Prostě vězte, že jsem k ní přilnul a ztratil tak zájem o její přeměnu do tekutého stavu.“

„A ona o tom ví?“ zeptal se Harry po chvilce zádumčivého ticha.

„Nemyslím, nikdy jsem jí naplno nesdělil, proč jsem ji koupil. Musíte se jí zeptat sám, jestli to chcete vědět. Ačkoliv bych vám moc nepoděkoval, kdybyste proti mně poštvál kobru.“

Harry se pousmál. „Zbožňuje vás, hodně. Ale nebojte, neměl jsem v plánu ji o tom informovat.“

Dostali se k malé doškové chatce, uvnitř které Severus s někým promlouval, zatímco se Harry pokoušel vyhýbat útokům racků, kterým se mladík, jak se zdálo, nelíbil ani za mák. Vypadalo to, že všichni dohromady poskytují muži, se kterým Severus hovořil, i Severusovi samotnému, nemálo zábavy. Takže byl Harry opravdu rád, když se mohl vypravit za oběma muži do malé zátočiny s loděnicí vedoucí až na volnou vodní plochu.

Zátočina ústila do moře a z vnitrozemí se do ní vlévala, jak Harry předpokládal, řeka. Neměl ponětí, kam je to Snape přemístil.

U loděnice bylo uvázáno něco, co Harryho donutilo se zakřenit a rozesmát se. „Takže tohle nebyl váš nápad.“

„No, ve skutečnosti to bylo půl na půl,“ opravil ho Severus. „Ale tohle...“ ukázal na kajak, „ne.“

Harry se ještě stále křenil. Mohl si klidně domyslet, kdo se ukrýval za tímhle nápadem s kajakem. Ale dokázal ocenit skrytý význam toho gesta. Budou muset pracovat společně, bez magie, takže to byl vlastně dobrý nápad, jak se poznat. A Harrymu se doopravdy líbilo, když o tom tak uvažoval, že byla tato první-schůzka-která-žádnou-schůzkou-nebyla tak trochu fyzicky rozmanitá. Taková, kde si vyjdete a něco společně podnikáte a stejně tak si můžete popovídat a najít se. „Brumbál?“

„Ano.“

„Mám zabrat předek?“

„Ano.“

„Myslel jsem si to,“ ušklíbl se Harry, a pak proklusal loděnicí. Užíval si to, což bylo něco, čeho nebyl po dlouhou dobu schopen.

Severus poděkoval tomu druhému muži a se zavrtěním hlavy a lehkým úsměvem na rtech následoval rozradostněného teenagera k lodi. Musel připustit, že Harryho nadšení bylo nakažlivé. Jako by do tohohle všeho oba vklouzli zcela přirozeně. A on si uvědomil, že místo, aby se cítil starší, Harry z něj učinil pravý opak. Cítil se mladý a znovu nespoutaný se svým mladým, mužským společníkem. Kéž by to jen vydrželo.

Polekané zavýsknutí strhlo jeho pozornost zpět k Harrymu, který kolem sebe mlátil rukama v širokých kruzích, pokoušeje se nespadnout do zátočiny, jak sebou kajak houpal a on do něj nastupoval. Uchechtl se nad tím pohledem a napůl doufal, že Harry opravdu sletí do vody... čistě pro pobavení, samozřejmě. Rozhodně to nemělo vůbec nic společného s tím, že by mokrého Harryho musel vytahovat z vody.

Harry věděl, že se mu Severus směje, ale zvládl se posadit, a pak toho chechtajícího se muže probodl pohledem. „Opravdu jste mi byl hodně nápomocen.“

„Náležitě jsem si užíval sledování vašich snah. Byl to jeden z nejúžasnějších akrobatických kousků, jaké jsem kdy viděl,“ podotkl Severus na svou obranu, když hladce vstoupil a rovněž se usadil do kajaku.

Harry se zamračeně ohlédl přes rameno. „Předvádíte se.“

„To rozhodně ne,“ odvětil Severus suše, když se oba chopili svých pádel. „Takže teď tu věc otočíme. A jestli se vyklopíme, budu vám to dávat za vinu.“

Harry protočil panenky, ale vyhověl mu a začal pomáhat s pádlováním. „Prostě udávejte dobrý směr a budeme v pohodě. Takže, kam tedy míříme?“

Severus se usmál, Harry se přirozeně domníval a domníval se zcela správně, že má toto dobrodružství nějaký cíl. „To vám neřeknu. Budete si muset počkat a zjistit si to sám. Prostě následujte mé vedení a neztratíme se... a možná se na tu večeri dostaneme i v rozumnou hodinu.“

„Nemáte tam rezervaci?“ zeptal se Harry užasle.

„Ne na místě, kam se chystáme. Není moc známé. A teď se držte vlevo, poblíž toho útesu.“

Harry tak učinil a lehce zabral do proudu, který je udržoval na cestě. Mezitím se bez ustání díval po okolí, i dolů na modrozelenou vodu, kde pod vlnkami viděl špičky bílých skal. „Jestli se převrhne, budu obviňovat já vás.“

Severus potlačil nutkání zvednout příště pádlo a pokropit Harryho krk vodou za ten komentář. A bylo to nutkání, kterému se odolávalo jen těžko. „Takže, jaký příběh se skrývá za tou *ne takhle* návštěvou pláže, o které jste předtím mluvil?“

Harry se nad tou vzpomínkou lehce zasmál. Nyní mu to připadalo vtipné, roky poté, když už se za tím vším mohl ohlédnout a vidět v tom humor. „Když mi začaly chodit dopisy ze školy, strýc Vernon z toho docela dost... šlel. A to to hodně přikrášluji,“ začal Harry. „V okamžiku, kdy jsem se doopravdy pokusil jeden z dopisů otevřít, už byl tak paranoidní a vystrašený, že nás všechny sbalil a odvezl doprostřed ničeho. Po jednu noc jsme za bouřky trčeli v chatrči uprostřed oceánu. To tam jsem oslavil své jedenácté narozeniny a tam mě také Hagrid nakonec našel.“

Severus si odfrkl. „Slyšel jsem, že měli problémy se s vámi spojit. Nikdy jsem si ale nemyslel, že to bylo kvůli něčemu takovému. Je to absurdní.“

„Strýc je absurdní,“ souhlasil Harry pevně. „A teď, když jsem starší, dokážu to vidět i sám. Myslí jako Protiva, velmi jednoduše. Není z těch, koho by bylo obtížné přelstít. Pravděpodobně byste mu způsobil krvácení do mozku už svým prvním teatrálním proslovem. Úroveň intelektu, který by s vámi dokázal držet krok, ho zcela mívá.“

„To zní jako dobrý způsob jako strávit nudný večer. Budu si to pamatovat.“

Harry se usmál, a pak pádlem ukázal směrem na otevřený oceán po jejich pravé straně. „Koukněte!“

„Výletní lod?“ Severus se zamračil, ale poslušně se podíval.

„Ne!“ napomenul ho Harry a protočil panenky. „*Tam!*“

Severus se zadíval znovu a tentokrát spatřil to, na co Harry ukazoval. Kousek dál ve vodě, ale stále viditelný, plaval jistojistě žralok. Hřbetní ploutev mu sotva vykukovala nad hladinu, dávajíc tak na vědomí, že to zvíře sleduje něco pod sebou. „Och, skvěle, další přísada do lektvaru,“ dobíral si ho a vyjekl, když téměř přišel o pádlo, jak Harry cuknutím zhoupnul jejich kajak. „Harry!“

Mladík se uchechtl, a pak začal znovu pádlovat. „Tohohle chudáka žraloka rozhodně nebudete házet do lektvaru, když je na dohled výletní loď.“

Pádlovali podél útesu, dokud neskončil, a po cestě viděli víc racků, než by si Harry přál, hejna ryb a plovoucí lahve od piva, mimo jiných věcí.

„Tam,“ nařídil Severus, a pak stočili kajak ve směru, kde voda v kamenitém útesu vymlela otvor.

Když byli uvnitř, Harry se rozhlédl a posléze se usmál. Bylo to opravdu pěkné. Světlo nějak prostupovalo vodou, čímž se voda zbarvila do čistě duhově modré barvy a zářila. A na oplátku se části křemene ve skalnatých sloupech a stěnách držících jeskyni nad vodou mihotaly světlem.

„Jak to že ta voda tak září?“ zeptal se Harry tiše, protože jinak by se jeho hlas rozléhal všude kolem.

„To způsobují mikroorganismy žijící v písku,“ odpovídal Severus, zatímco pádlovali. „Za chvíli budeme u nich. Tohle je vyhlídková cesta na místo, kde budeme večeřet.“

„Souhlasím,“ zamumlal Harry a přestal na okamžik pádlovat, aby rukou přejel po jedné z křemenných žil protínajících skalnatou stěnu. „Tohle byl vždycky můj oblíbený kámen, víte.“

„Byl?“ zopakoval Severus.

„Jo,“ zasmál se Harry a vrátil se k pádlování. „Jednoho dne, když jsem ještě chodil do mudlovské školy, jsme na hodině Přírodopisu probírali horniny. Každý měl do třídy přinést nějaký kámen, o kterém jsme se učili. Křemen byl jediný, který mi můj bratranec půjčil, protože byl ten nejošklivější z jeho sbírky. A pak, když mě to odpoledne během oběda uháněl, aby ho dostal zpět, nějak to skončilo tak, že... no řekněme, že to dopadlo tak, že už ten kámen pak nikdy znovu neviděl.“

Severus se uchechtl při té představě. „Tak to je dobrý důvod pro to, aby byl váš oblíbený.“

Harry se zahihňal rovněž. „Té noci si zažil dost bolesti, když se ho snažil získat zpět. Ale můj trest za to stál.“

„Jaký?“

„Žádné jídlo na týden a půl. A musel jsem vycídit celý dům od sklepa až po půdu.“ Harry se při té vzpomínce zachvěl. Našel tam plíseň dokonce i na věcech, o kterých netušil, že na nich dokáže růst. A pak z toho měl skoro tři týdny chřipku.

Severus se zamračil nad tou odpovědí, ale věděl, že Harry byl vynalézavý a že se ho to čistě prostinké štěstí drželo už v mladém věku. „Nechte mě hádat, vykrádal jste se pro jídlo i tak, že?“

„Samozřejmě,“ odpověděl hladce, jako by to bylo jediné logické řešení. „Pokud jsem toho nevzal moc, nevšimli si. Zejména od té doby, co Dudley snědl cokoliv v dosahu.“

Několik dalších minut pokračovali v hovoru o Harryho minulosti, než se Harry na oplátku zeptal na Severusovy vlastní hrdinské činy. „Kdy jste poprvé začal projevovat známky magie?“

Severus o tom dokonce ani nemusel přemýšlet. „Bylo to z mé strany vlastně vcelku dobře načasované, protože má matka právě něco smažila na sporáku... zapomněl jsem co. No, v každém případě, zakopl jsem o její kočku a hlavou dopadl na kamna. Olej vyprskl a byl by mě popálil, kdyby se náhle neproměnil na práškový cukr. Což bylo něco, co až do dnešního dne považuji za nezvyklé. Nicméně tehdy jsem objevil svou magii a také si zlomil nos tak špatně, že je z něj to, co je z něj dnes.“

„Ach, věděl jsem, že se za tím vaším nosem skrývá nějaký příběh. Co se stalo potom?“ zeptal se Harry s úsměvem.

„S hrůzou jsem všechen ten cukr setřel a dal jej do pánve, ve které smažila ten olej,“ odpověděl Severus dosti tiše. „Moje matka tím nebyla nijak nadšená, ale byla ráda, že jsem konečně začal vykazovat známky magie.“

„A to jsem se chtěl zeptat, proč jste si ten nos nikdy nenapravil magií... ale vlastně si vás ani jinak neumím představit,“ připustil Harry. „Sluší vám, takovým zvláštním způsobem. Takže, jaké jste měl první dojmy ze školy? Jaké to bylo?“

Nit rozhovoru je oba zaměstnávala, porovnávali názory a příběhy na určitá místa ve škole či jisté lidi. Rozhovor pokračoval po celou cestu jeskyní, která se zdála nekonečnou v té své ukryté majestátnosti, jež poskytovala přímo idylické místo k soukromému rozhovoru, protože tady je nemohl nikdo vyrušit.

Když se objevil konec, bylo rychle zřejmé, že tam pobýli dosti dlouho. Ale neměli pocit, že by to trvalo hodiny. Protože celou tu dobu se dobře bavili.

Obloha se nyní barvila do temna, s jemným nádechem fialového soumraku obklopeného vadnoucími paprsky slunce, které se vinuly skrz mraky podzimních barev a dodávaly celé atmosféře dojem míru. Od moře přicházel chladný noční vánek a jemný příval vln se zdál hlasitější než obvykle, poté, co strávili takovou dobu v jeskyni, kde byla hladina poklidná a jediným zvukem byly jejich tiché hlasy a pádlování, které uvádělo kajak do pohybu.

„Přirazíme tamhle v loděnici,“ navedl je Severus a oni pak pádlovali tím směrem.

A jelikož byl Harry prvním, kdo nastupoval, byl taktéž prvním, který vystupoval. Nebo spíše se o to pokoušel. Několikrát totiž málem sletěl do vody, než se dokázal chytit dřevěného mola a vytáhnout se vzhůru bez jakékoliv důstojnosti či elegance.

Severus jej brzy následoval a vypadal vysoce pobaveně a zcela nevzrušeně, když tak shlížel na mladého muže stále ještě ležícího tváří dolů na molu. „To jste jako umřel?“

Harry otočil hlavu do strany a zamračil se na něj. „Na zemi postrádám eleganci, to přece víte.“

„Nikdy mě nepřestane udivovat, jak je možné, že ve vzduchu dokážete létat jako pták, ale na zemi se chováte jako novorozené hříbě,“ ušklíbl se muž a nabídl mu ruku. „Tak pojdte.“

„Mé ruce jsou utahané,“ brblal Harry, ale natáhl paži, aby se mohl chytit nabízené dlaně a byl vytažen na nohy. Kterýžto skutek způsobil, že do Severuse málem vrazil, než získal ztracenou rovnováhu. „Díky.“

Severus se na něj ušklíbl. „Alespoň už byste měl mít hlad.“

„Mám takový hlad, že bych jedl i trávu,“ postěžoval si Harry, když se rozhlédl kolem a viděl, že za písčnou pláží roste hustý travnatý koberec.

„Musím vás požádat, abyste tomuto nutkání odolal, ačkoliv jsem si jist, že to nebude tak obtížné,“ prohlásil Severus s úšklebkem stále pevně na svém místě.

„Kam míříme?“ zeptal se Harry a zvědavě naklonil hlavu na stranu.

Severus volnou rukou ukázal k osvětleným budovám, které vypadaly, jako by byly téměř vytvořené ze skla. „Pro teď tam.“

„Pro teď?“ zeptal se Harry a dovolil mu, aby ho odvedl vzhůru po úzké písčité pěšině, která mířila ke stavení.

„To brzy uvidíte,“ usmál se Snape.

„Váš nápad?“

„Zcela.“

Během chůze si Harry uvědomil, že v tomhle dni viděl úsměv kráslicí tvář toho muže a slyšel tolik jeho smíchu, jako ještě nikdy. A vědomí, že on byl původcem toho všeho, v něm zažehlo podivný pocit spokojenosti. Věděl, že Severus pozvolna celé odpoledne spouští své štíty. A odhalení toho, co za nimi začínal vidět, ho nutilo zvažovat, jak by se jeho život utvářel, kdyby to nechal zajít dál.

Věděl, že tohle je ta stránka Severuse, která je skutečná, a že bylo na něm, aby se pro ni natáhl a vzal si ji, pokud by chtěl. Stránka, kterou, jak věřil, vidělo jen nemnoho lidí, či chtělo vidět, za tou jeho maskou, kterou prezentoval navenek.

Zamyšleně shlédl dolů a najednou si všiml, s potutelným úsměvem, že se stále ještě, od té doby, co mu Severus pomohl na nohy, drží za ruce. Harrymu ani nedošlo, že je něco jinak... tak to bylo přirozené.

Ano, teď bylo na čase zvažovat, že Severusovi brzy odpoví. Ale ještě měli před sebou večeři, při které se může ledacos ukázat, než večer skončí. Nechá to proběhnout, a pak se rozhodne. Jistě, mohl by to natahovat tak dlouho, jak by jen chtěl, ale to by nebylo fér. Plno věcí se prostě nedozví, dokud se nestanou.

„Už zase přemýšlíte.“

Harry se s trhnutím vrátil do přítomnosti a setkal se se škádlivýma černýma očima. „Nebojte, nebudete mě kvůli tomu muset zachraňovat.“

„To je dobře. A teď sdělte té milé dámě, co byste chtěl jíst,“ prohlásil Severus pobaveným tónem.

Harry zamrkal a pohlédl na boubelatou, blondátou ženu ve středním věku, která se na něj usmívala a zcela jasně neměla daleko ke smíchu. Snape mu podal menu, což způsobilo, že se jejich ruce nakonec zcela oddělily. Harry předstíral, že si toho nevšiml, ale ve chvíli, kdy přebíral jídelní lístek a jejich prsty se o sebe otřely, mu pohlédl do očí. Pak sklonil hlavu a rychle přelétl menu. „Humra Alfredo,“ poručil si, když ženě vracel lístek.

„Vy dva máte dobrý vkus. Objednali jste si má oblíbená jídla,“ prohlásila. „Víno?“

Severus letmo pohlédl na Harryho, který na něj hleděl se zájmem. „Jestli budete mít kocovinu, nebude to má chyba.“

„I tak vás z toho budu obviňovat,“ odpověděl Harry rozpustile, a pak se obrátil na číšnici. „Nějaké dobré, bílé.“

„Máte ho mít,“ řekla a podala Harrymu červenou trojúhelníkovou vlaječku na tyčce. Pak se otočila a odešla do budovy.

Severus obrátil oči v sloup a vzal ji Harrymu z rukou. „Napůl mám chuť přeměnit to vaše na vodu,“ utrousil, když se rozešli.

Harry ho rozradostněně následoval. „Pak si ho přeměním zpět, však víte,“ sdělil mu a srovnal s mužem krok. „Kam to jdeme? A na co máme tu vlajku?“

„Najít si místo na večeři... a ta vlajka jim dá vědět, kde jsme,“ vysvětlil a ukázal Harrymu deku, kterou odněkud získal. „Tak mi pomozte vybrat místo.“

Harry zamrkal, a pak se zasmál. Takže budou jíst venku? Něco jako piknik, sledující noční oceán? Nějak se mu to zdálo... perfektní. „Tam nahoře,“ řekl, ukazuje na travnatý pahorek, který jim poskytne výhled na moře.

Když se dostali na místo a usadili se na deku, či v Harryho případě sebou praštili na zem bez ladu a skladu, Severus zarazil jejich vlaječku do země a oba chvíli jen tak seděli a čekali, až jim bude doneseno jídlo.

Harry se pousmál, když hleděl na moře, které zčernalo temnotou noci a třpytilo se tlumeným svitem měsíce a hvězd. „Jste vlastně úplně romantik.“ Zasmál se, krátkým, jasným smíchem, a podíval se na Severuse, který ho sledoval ze svého místa na dece.

Severus mu úsměv vrátil, ale pak zamručel: „Který dříme a čeká na provalení.“

„Není to prokletí, však víte,“ konejšil ho Harry, než se nejistě kousl do rtu. „Byl jsem ohledně dneška nervózní... ale teď nějak nemám ponětí proč.“

„Nejste jediný, kdo tím trpěl,“ prohlásil Severus s úsměvem, který byl váhavě opřeván.

V uvolněném a družném tichu pozorovali oceán a obrysy mraků plujících noční oblohou. Někdy prostě není nutné mluvit, ani poslouchat.

Neuplynulo ani deset minut a jejich jídlo se náhle ocitlo na travnatém pahorku, doručeno dvěma dospívajícími dívkami. Jedna nesla pokrmy a druhá košík s chlebem, sýrem a džbánkem vína.

„Co si budete přát jako zákusek?“ zeptala se jedna z nich, zatímco druhá již odcházela.

„Hrušky na víně,“ vyžádal si Severus. Byl to takový typ dezertu, který se na bradavických stolech *neobjevoval* často. Všechno ostatní se ve škole alespoň jednou za rok vyskytovalo.

„Jak si přejete,“ odpověděla, mrkla na oba, a pak odspěchala pryč.

Harry se zasmál Snapeovu výrazu. „No koukněte se na to, donesla nám jen jednu vidličku.“

Severus nepotřeboval Harryho, aby mu vysvětlil, co se za takovým nápadem skrývá. Natáhl se pro víno, umístil dvě skleničky na deku mezi jejich jídla a nalil jim do půlky. „Doufám, že si s tím vaším vínem dokážete poradit.“

Harry vzal do ruky svou skleničku a hravě ji pozvedl Severusovým směrem. „To vy budete pod palbou, pokud ne...“ odvětil, než si ji přiložil ke rtům a zvolna a zlehka upil.

Severus jej na okamžik sledoval, než následoval jeho příkladu. Zdálo se, že nebyl v nebezpečí, že by se na něj mladší muž vrhl.

„Takže, jak to, že jste dostal volno na celé odpoledne?“ zeptal se Harry, když odložil skleničku a natáhl se pro kousek chleba a sýra.

Severus zavrčel a chopil se vidličky. „To Minerva. Mám dojem, že jí Brumbál o tomhle všem řekl. Nabídla se, že přebere mé studenty z dnešního večera, a Brumbál mi nedovolil odmítnout.“

„McGonagallová to ví...“ zaúpěl Harry, ignoruje Severusův planoucí pohled. „Zřejmě bude mít pré.“

„Och, už s tím začala. Věřte mi,“ poznamenal Severus, než jim oběma dolil víno.

Harry se odmlčel, aby spolykal svůj chléb, a pak uchopil vidličku a začal se věnovat svému jídlu. „A vás trápí, že to ví více lidí než jen Brumbál a já?“

„Ne tolik, jako by mě trápilo to, že by to zjistila dříve než vy.“

„Myslíte, že se mnou někdy budete moci mluvit otevřeně?“

Severus zamyšleně pohlédl na oceán. „Nejsem si jistý.“

Dojedli večeři, oba myslíce na něco jiného. A všechny ty myšlenky vedly k osobě sedící naproti. Také dopili své víno, když dorazil desert, přesně tak, jak Harry předpokládal – s jednou vidličkou.

„Myslím, že to znamená, že dostanu první sousto,“ prohlásil Harry a chňapnul po příboru dřív, než to stihl Severus.

Snape se na něj zamračil. „Fracku.“

Harry se usmál. „To jsem.“ A pak si dal do pusy první sousto, než jeho tvář přešla zbožná blaženost. Nakonec polkl, ukrojil další kousek a nabídl jej Severusovi.

„Nebudete mně krmit,“ prohlásil Snape příkře a zlostně si zkrřížil ruce na prsou.

Harry na něj zíral s hravým pohledem. „Severusi,“ řekl káravým tónem.

„Ha-“

Harry se ušklíbl a vytáhl prázdnou vidličku ze Snapeových úst, zanechávaje kousek hrušky uvnitř. „Bylo to tak těžké?“ dobíral si ho a sám si dopřál další sousto, zatímco pozoroval muže naproti veselýma zelenýma očima.

„Nestydatý fracku,“ zavrčel, ale přišlo mu celkem obtížné se nesmát jeho jednání.

Dojedli hrušky, ačkoliv Harry musel vidličkou několikrát cuknout, aby ji odstranil ze Severusova dosahu, protože muž se ji snažil popadnout. Ani jeden nezmínil

fakt, že si Snape mohl vyčarovat vidličku další. Ani jeden z nich si nemyslel, že je to důležité.

Když se sbírali k odchodu, Harry, lehce omámený vínem, zvedl vlaječku a vytáhl hůlku, aby ji kouzlem zmenšil.

„Co to děláte?“ zeptal se Severus, když sledoval, jak si Harry nyní už miniaturní předmět schovává do kapsy.

Harry uložil hůlku na místo. „Ron po mně chtěl nějaký suvenýr.“

„Ron... Máte to ale podivnou škálu přátel,“ povzdechl si Severus a sehnul se, aby si přivolal zátku od vína. „Dejte mu i tohle.“

Harry ji schoval do kapsy. „Aby žárlil? Jste pěkně krutý.“

„To vy jste s tím souhlasil,“ poukázal Severus, než začal sestupovat z vrcholku.

„Pravda.“

Společně se procházeli po pláži, až si nakonec museli sundat boty a vzít je do rukou, aby se mohli náležitě projít po písku. Zdálo se, jako by oba beze slov souhlasili, že ještě není nutné se vracet.

„Víte,“ začal Harry tiše, když se plahočili pískem, „ve skutečnosti mi nikdy nebylo dovoleno strávit chvíli jen tak venku. Vidět a dělat, co bych chtěl. Až příliš velkou část svého života jsem strávil tím, že mi jiní diktovali, kam mohu jít a s kým, proto, že byla na mou hlavu vypsána odměna. A Prasinky se nepočítají.“

Severus se na něj otočil, právě včas, aby ho chytil za loket, protože v písku klopýtnul, čehož se v jeho, byť jen lehce podnapilém stavu, dosahovalo snadno. „A přesto se zdálo, že vás to neodradilo,“ podotkl.

„Pravda, ale vždy jsem se musel ohlížet přes rameno. Abych se ujistil, že se nenechám chytit... což ne vždy až tak úplně vyšlo,“ připustil Harry, když získal potřebnou rovnováhu a pokračoval v chůzi. „Ale nikdy jsem nic neviděl.“

„Vím, že na prázdniny nezůstáváte ve škole. To proto?“ zeptal se Severus. Viděl ten seznam před několika týdny, když se jím probírali během schůze zaměstnanců. Tehdy se domníval, že na něm Harryho jméno chybí omylem nebo prostě opomenutím.

Harry zavrtěl hlavou, čímž málem znovu ztratil balanc. Rozhodl se, že se raději vyvaruje zbytečných pohybů. „Neodjíždím proto. Ale pravděpodobně se na několik míst podíváme, zaručeně.“

„My?“ zeptal se Snape, ve snaze vyhnout se bodnutí žárlivosti, že Harry odjíždí někam s někým a ne s ním.

„Jo, my,“ usmál se Harry a odolal touze komentovat Severusovu chabě skrývanou žárlivost. „Můj bratranec a já.“ Vzhlédl právě včas, aby spatřil na Snapeově tváři nevěřící výraz.

„A proč byste zatraceně chtěl trávit s těmito vašimi příbuznými nějaký čas?“ vyptával se Severus a byl by předpokládal, že je Harry pod kletbou *Imperius*, kdyby nevěděl, že je vůči ní imunní. Neuhodil se třeba do hlavy? Ale Harryho mozek se nezdál popletenější více než obvykle.

„Víte, že McGonagallová a Hermiona reagovaly úplně stejně?“ poznamenal Harry se suchým smíchem. „Chci s Dudleym strávit jen prázdniny. Přes léto jsme zjistili, že už se nenenávidíme tak moc jako dřív.“

Severus v tom vlastně neviděl žádný problém. Koneckonců, on a Harry také kdysi věřili, že se nenávidí. Časem se ale naučili spolu vycházet a vytvořilo se mezi nimi něco jako přátelství. A pak se do něj Severus zamiloval. Jaké štěstí, že byl incest nelegální a on se tak nemusel obávat, že by se snad Dudley do Harryho zbláznil. „To jsem nepředpokládal...“ připustil, „a jak se ohledně toho všeho cítí váš horkokrevný rudovlasý kamarád? Všiml jsem si, že jste ho nezmínil.“

„Ron? Schovávám si to na okamžik, kdy budu muset jít. Chtěl bych si vzpomínku na jeho reakci uchovat po celé prázdniny,“ zasmál se Harry. „A ne aby vám to snad uklouzlo, nebo vás prokleju tak, že se těch následků nebudete schopni zbavit až do příštích Vánoc.“

„Neřeknu ani slovo,“ slíbil mu Severus, věda, že by Harry své slovo opravu splnil. Harryho jemná duše měla velký magický potenciál a on věděl, že nemá zapotřebí provokovat sílu, která by ho měla sklony proklínat.

Harry doufal, že to muž opravdu splní. Mrzelo by ho, kdyby se všechna ta zábava pokazila. „Co budete dělat o prázdninách vy?“

„Posilovat Sorainu ubikaci dalšími kouzly,“ zamumlal Snape ponuře.

Harry se ušklíbl. „Měl byste ji naučit hrát šachy nebo tak něco.“

„Zřejmě jste opilejší, než dáváte najevo.“

„Možná,“ usmál se Harry a lehce se zasmál.

Severus zavrtěl hlavou a usmál se. „Pojďme se ještě projít. Nemohu vás vzít zpátky, když vedete takové zvrácené řeči.“

Harry protočil panenky, ale neprotestoval. Ještě se nechtěl vracet; užíval si tu svobodu mimo hrad. A jeho společnost nebyla vůbec špatná. „Jen se mnou chcete strávit více času,“ dobíral si ho.

„A pokud ano?“

Harry na něj letmo pohlédl, než se se sotva patrným úsměvem odvrátil. „Nestěžuji si,“ utrousil a řekl si, že později za své jednání může obviňovat víno, kdyby se ho někdo ptal, protože se natáhl pro Severusovu ruku a lehce ji stiskl, než tu svou stáhl. „A nejen proto, že můžu být pryč ze školy.“

Severus dokázal samým překvapením jen zamrkat jako sova, pohledem, který věnoval přímo Harrymu. Ruka ho brněla, jak si nervy stále pamatovaly ten pocit. Vypadalo to jako... ale on si tím nemohl být jistý, protože Harry byl mírně podnapilý... ale vypadalo to, jako by to Harryho rozproudilo. Ať už tohle to bylo cokoliv. Dávalo mu to naději. A naděje byla něco, co mu bylo v životě velmi drahé.

Společně se procházeli po pláži, většinou mlčky, kromě sporadických poznámek. Ale bylo to příjemné mlčení, takové přemýšlivé. Třebaže byla většina z těch myšlenek ovlivněna vínem. Až když oba začali zívát, zdráhavě se rozhodli vrátit.

Harry se, ačkoliv se mohl přemístit sám, se Severusem nehádal, když ho muž informoval, že je až příliš opilý na to, aby to zvládl bezpečně sám. „Prostě potřebujete výmluvu, abyste mě mohl obejmout,“ řekl, velmi podobně jako předtím. Ale tentokrát to udělal ochotně.

Když se objevili u hradních bran, Harry se se Severusovou pomocí stabilizoval.

„A vy prostě potřebujete výmluvu, abych vás objal,“ odvětil Severus s úšklebkem.

Harry se setkal s jeho očima, a pak se ušklíbl rovněž. „Jsem opilý a nemám námitek.“

„Samozřejmě, že nemáte.“ Severus obrátil oči v sloup a začal je navádět směrem ke škole.

Trvalo jim to hodnou chvíli, ale Severus doprovodil Harryho celou tu cestu až do chodby ke koleji. Říkal něco o tom, že ho nechce nechat potulovat se po škole, když je opilý. Nebyl si jistý, jestli by to McGonagallová vzala dobře, kdyby dostala příležitost.

Harry se po několika krocích, kdy si uvědomil, že už s ním Severus není, otočil. Na moment na sebe prostě jen tak tiše zírali. Téměř ho rozesmálo, že se nezdálo, že by se Snape pokoušel o opakování předešlé akce, kdy spolu takhle došli až ke koleji. Nechal to na něm... což bylo přesně to, co chtěl, když si to teď tak uvědomil. „Děkuji za dnešek. Potřeboval jsem to, z mnoha důvodů.“

Severus kývl a zůstal přesně tam, kde byl. Dnešní večer vyšel prostě dokonale a on se nebude pokoušet to celé pokazit. „Já také,“ odpověděl upřímně a věnoval Harrymu poslední úsměv té noci. „Děkuji, že jste mě doprovodil.“

Harry mu úsměv opětoval a na vteřinu se zhoupnul na patě, než se začal otáčet. „Zítřka brzy ráno mám v plánu si jít zalétat... Dobrou noc.“

Severusův úsměv se ještě více rozšířil a jeho naděje poposkočila výš. Sledoval Harryho, už napůl uvnitř, než v odpověď zavolal tiché: „Dobrou noc.“ Jakmile se portrét uzavřel, ujistil se, že i všem ostatním obrazům vymazal paměť, a pak zamířil do svých komnat. Potřeboval se trochu prospat, než se u něj, jistě v nějakou nekřesťanskou hodinu, objeví rozradostněný ředitel, aby zjistil, *jak to šlo*.

Kapitola 11

Severusova předpověď byla správná. V podstatě se trefil dokonce na vteřinu přesně do doby, kdy se ředitel objeví. Ten starý muž totiž z nějakého důvodu vždycky věděl, kdy je Severus uprostřed nějaké činnosti, a samozřejmě si vybral právě tu chvíli, aby se zastavil na návštěvu.

„Už zase jsem zapomněl zablokovat ten zpropadený krb,“ láteřil Severus s povzdechem, když na toho postaršího čaroděje vrhnul nazlobený pohled. Pak se ale vrátil k opravování svitků pergamenů, které měl před sebou.

„Jsou čtyři hodiny ráno. Co děláš v tuhle dobu vzhůru? V noci ses jistě až tak brzy nevrátil. Klidně bych odpřísáhl, že muselo být už dávno po půlnoci.“ Brumbál se usmál a přišoural se k Severusovi, aby se vedle něj usadil na pohovku.

„Proč jsi tady, pokud jsi neočekával, že budu vzhůru?“ zeptal se Severus podezřívavě.

„Bez důvodu...“ pronesl Brumbál ležérně a začal si nevinně prohlížet místnost.

Severus si odfrkl a připsal na svitek před sebou další rozkošnou rudou značku. „O tom pochybuji,“ zamumlal, než přesunul plnou pozornost zpět k opravám, z dosahu toho starého čmouchala.

„Jak to minulou noc šlo?“ pokusil se z něj vymámit Brumbál, neschopen se již déle ovládnout. Velice ho zajímalo, jak spolu dva z jeho nejoblíbenějších lidí vycházeli.

Ach, a bylo to tady – otázka, kterou očekával. A to se ani nepokusil číst Brumbálovy myšlenky. Buďto byl ten staroch tak předvídatelný nebo se Severus začal stávat vševědoucnejším. Rád by si myslel, že to bylo od obou možností trochu. „Z mého pohledu to šlo dobře. Třebaže ti do toho nic není.“

„Dobře, to jsem moc rád. Tak dál pokračuj v tom, co právě děláš,“ prohlásil Brumbál vážně, „vy dva se k sobě prostě hodíte. Dokonce i předtím, než ses do něj zamiloval.“

„Je to na něm, ale snažím se,“ zareptal Severus, když vzhlédl. „Brzy se rozhodne, jestli se mnou chce nějaký vztah navázat nebo ne.“

„No, takže ta neoficiální schůzka dopadla dobře?“ popíchnul ho Brumbál.

Severus skryl svůj úsměv tím, že otočil tvář a namočil brk do inkoustu. „Řekl mi, že si půjde brzy ráno zalétat.“

Brumbál se nad těmi novinkami zvesela zasmál. „Půjdeš za ním?“

„Samozřejmě, že ne! Já...“ Severus zachytil jeho vyčítavý pohled, který se ho snažil odradit, a povzdechl si. „Pak mě nemůžeš obviňovat z toho, že se tě snažím zbavit. Ano, půjdu za ním.“

„Báječné!“ zvolal Brumbál a nadšeně tleskl rukama. „Tak to bys měl přestat s tím známkováním, a jít se raději osprchovat a udělat něco s těmi svými vlasy.“

„Existuje snad nějaký jazyk, který neovládáš, a ve kterém bych ti mohl beztravně vynadat?“ zalamentoval Severus, když odložil brk na stranu, sepal ruce a upřel zrak přímo na toho muže.

Brumbál se ušklíbl. Ta otázka mu ani zdaleka nevadila. „Hadí jazyk. Ale mohu tě odkázat na člověka, který jím hovoří.“

Severus na něj zazíral, a pak zamrkal nad svým neskonálním štěstím, protože Brumbál se omluvil a odešel s rozradostněným: „Hodně štěstí,“ nesoucím se za ním ze dveří.

„Divné,“ zamračil se Severus; byl si jistý, že má ten staroch něco za lubem. Právě teď se ale nemohl zatěžovat hloubáním nad podivným chováním toho muže. Stejně by to bylo marné tažení. V současné době měl totiž pocit, že bude nejlepší, když si vezme jeho doporučení k srdci a slušně se upraví, než se vydá ven hledat jistého mladého muže.

Mezitím nahoře v nebelvírské věži Harry scházel ze schodů a v jedné ruce svíral své koště. Slabá bolest z kocoviny, kterou cítil, rychle zmizela poté, co vypil šálek silné kávy, donesený pomoci-chtivým domácím skřítkem, a dal si horkou sprchu. Oboje dělalo zázraky a Harry se teď cítil jasnozřivý a dokonale zbavený bolesti.

Vyrazil ze společenské místnosti, rozhodnut si jít zalétat.

„Dobré ráno, Harry.“

Mladík lehce překvapeně zamrkal, když zaregistroval Brumbála stojícího na konci chodby. „Dobré,“ odpověděl, a pak k němu došel. „Nestalo se něco, že ne?“

Brumbál zavrtěl hlavou. „Ne, jen jsem tě chtěl po včerejší noci zkontrolovat.“

„Tím myslíte, že jste přišel slídit po podrobnostech, že?“ přeformuloval to Harry s pozvednutým obočím a úšklebkem, kterým Brumbálovi připomněl Severuse.

Setřásl tu myšlenku a prostě se usmál. „No, pokud na tom trváš.“

Harry se zasmál. „Vadilo by vám, kdybychom se při tom mluvení prošli? Chtěl jsem tak nějak vypadnout ještě předtím, než vyjde slunce,“ vysvětlil a prakticky už dychtivě přešlapoval na místě, jak si toužil jít zalétat. To a všechna ta energie z kávy ho popohánělo.

Brumbál úslužně přikývl. „Přece se nebudu stavět mezi chytače a jeho trénink. Nepoužíváš sice tolik násilí jako jiní hráči, ale já si přesto cením svého pochroumaného těla.“

To mu od Harryho vyneslo smích. Chlapec si hodil koště přes rameno a začal kráčet spolu s ředitelem. „Doufám, že vás žádný hráč z mého družstva nikdy nepřinutil bát se něčeho takového. Jinak bych si s nimi o tom musel promluvit a nebylo by to nic příjemného.“

Ano, Severus rozhodně během těch let na Harryho něco přenesl. Nebylo toho tolik, ale občas se to projevilo. „Ne, řekl bych, že tvoje družstvo je jedním z těch nejlépe vycovaných. Ačkoliv na hřišti nejste ani vy svatí. Tímto titulem se až dosud honosí mrzimirští.“

„Nemůžeme si dovolit být svatí, když jsou našimi hlavními protivníky zmijozelové,“ podotkl Harry logicky. „Strávil jsem v nemocničním křídle dost času, aniž bych si tam zarezervoval další návštěvy, protože se snažím chovat jako chytač světec. Podle takového titulu jednat můžu, i když mi ho nikdo neudělí.“

V reakci na to se Brumbál musel usmát. Všiml si už předtím, že se Harry lépe vyrovnává s aspekty svého proslaveného života, který nikdy nechtěl vést. Dokonce o tom dokázal i žertovat. Dospívající chlapec, kterého znával, nějak dospěl v mladého muže. Mladého muže, který toho musel tolik prožít. To proto se Brumbál ničeho neobával, když se do něj Severus zamíloval – věděl, že si Harry bude se svým rozhodnutím vědět rady a dokáže se svou volbou žít. Kdyby to byl kterýkoliv jiný student, pak by nebyl až tak shovívavý... ale Harry byl vždycky výjimkou. A nebylo by fér pokoušet se ho vidět v jiném světle, všechno by se tím jen zkomplikovalo.

„Copak?“ zeptal se Harry s pousmáním, když pohlédl na zadumaného a tichého Brumbála. „Netvrďte mi, že jsem chytač světec, jinak budu rozčilený,“ zašklebil se vesele.

Brumbál na něj upřel svůj pohled, oči jiskřící a ústa prohnutá do úsměvu. „Jen jsem přemýšlel o tom, jak pyšný jsem na to, kým ses stal.“

Harry zamrkal. Něco takového neočekával. Jeho úšklebek zjemněl v laskavý úsměv „Za něco z toho vděčím i vám, však víte. Vám všem.“

„Včetně profesora Snapea?“ zeptal se Brumbál se zcela nevinným výrazem ve tváři.

Harry si odfrkl nad tím bezelstným pohledem, věda, že tomu tak ani zdaleka nebylo. „Dokonce i on. Naučil mě, jak přežít a bojovat za přežití. Myslím, že za to

vám musím rovněž poděkovat," prohlásil zamyšleně a naklonil hlavu na stranu. „V každém případě byste měl raději kápnout božskou, na co jste se mě doopravdy přišel zeptat, než vyhodím všechny své šance na titul chytače světce nejbližším oknem ven, protože vás přetáhnu koštětem přes hlavu.“

Někde na cestě se zastavili a Brumbál se s úsměvem znovu ujal slova. „Musím říct, že jsi stejně tak děsivý jako on," podotkl dobromyslně. „No dobře. Chtěl jsem se tě optat, jak to včera v noci šlo.“

„Potřebuji si od něj nějaký čas odpočinout, abych si to řádně promyslel," odpověděl Harry, když se znovu rozešli. „Minulá noc byla... jiná. V dobrém smyslu slova. Nikdy jsem se v takové situaci s nikým nedokázal uvolnit. Vždycky jsem se těchto věcí obával, ale minulý večer tomu tak nebylo. Baval jsem se. A i když jsem věděl, že to nebylo rande... nejdřív jsem byl nervózní. Ale když jsme se pak vrátili, už jsem ani za Boha žádnou nervozitu necítil. Bylo to... vážně příjemné.“

Brumbál se usmál. Věděl, že má Harry v jeho společnosti sklon být otevřenější než Severus. Ne, že by z toho měl škodolibou radost, protože oba muži, o které se tu jednalo, byli až příliš mocnými kouzelníky, aby se je proti sobě snažil poštvat. A až příliš si cenil jejich důvěry. „A chtěl bys někdy zažít takovou řádnou první schůzku?“

Harry se na něj ušklíbl. „To by vám dalo odpověď, kterou jsem ještě stále neposkytl jemu. Odpověď, ohledně které jsem se dosud zcela nerozhodl. Potřebuji s ním prostě strávit více času. Víím, že to zní hloupě a asi z toho dělám větší vědu, než to je, ale já prostě musím. Myslím tím... dokud za mnou Sorai nepřišla, nikdy jsem ani neuvažoval, že bych kdy chtěl být s mužem. Sotva jsem měl čas na to uvážit, že bych chtěl být s někým, bez ohledu na pohlaví. Celý ten boj o život mě dosti zaměstnával.“

„Je v pořádku, že si chceš dopřát čas," uklidnil ho Brumbál. „Dělej, co potřebuješ, aby ses cítil ohledně jakékoliv odpovědi, kterou mu dáš, jistě. Ať si Severus stěžuje, jak chce, že to oddaluješ, je rád, tím jsem si jist. Sníží se tím šance, že byste si v budoucnu ublížili.“

Harry zvolna přikývl. „Myslím, že mě chápe. V každém případě o tom s ním také musím mluvit. Je to jen fér, týká se ho to.“

„Jen mi prokaž tu laskavost a nezmiňuj se o mně," požádal ho Brumbál bezprostředně.

„Pokusím se vyjmout vaše jméno z té spleti mých myšlenek," zasmál se Harry.

A poté se od Brumbála oddělil, opustil hradní budovu, aby se dostal na otevřené nebe, a Brumbál sám odešel dělat cokoli, co ředitelé pravděpodobně před pátou ráno dělávají.

Harry kráčel, jak byl zvyklý, až dosáhl známého prostoru famfrpálového hřiště. Sejmul koště z ramene a brzy už byl ve vzduchu.

Letěl stále výš a výš, lenivě kroužil kolem, zatímco se o něj otíral chladný vzduch a dělal z jeho vlasů ještě větší nepořádek. Ale o to se nestaral. Byl ztracený v klidu a tichu celé té výšky. Tam ho mohli doprovázet jen ptáci, a ti ještě stále spali. Měl celou oblohu jen pro sebe, a to byl úžasný pocit. Předtím, než zabil Voldemorta, bylo tohle jedno z mála míst, kde se cítil volný. A ten pocit svobody tam byl stále přítomný.

Nevypadl ze cviku, létal často. Takže poté, co v šílené rychlosti provedl několik obrátů a prudkých výpadů, následovaných ostrými otočkami, se zklidnil a prostě se nechal unášet proudem vzduchu.

Tady nahoře ve vzduchu byl schopen celou situaci se Severusem zvážit. Posunul se, takže byl na koštěti usazen naplno obkročmo, a nechal jej letět s proudem. Jak Severus tak často jízlivě podotýkal, ve vzduchu měl styl, ale na zemi byl pohromou. Co na to mohl říct... zbožňoval ta křídla svobody, která mu obloha propůjčovala. Ano, Severus si ho ohledně toho běžně dobíral. Ale doba, kdy by ho to urazilo, byla už dávno ta tam.

Od okamžiku, co se poprvé setkali, se toho tolik změnilo. A tolik se toho ještě stále může změnit. To, čemu čelili nyní, bylo jednou z největších věcí. Rozhodne o tolika událostech, které se *mohou* stát... Jak si včera v noci uvědomil, existovala Severusova stránka, která se mu líbila. Ta, kterou tak dobře skrýval. A všechno, co musel udělat, bylo natáhnout se pro ni a vzít si ji, když bude chtít.

Ale – bude chtít?

Harry si jednou rukou bezmyšlenkovitě pročísl vlasy. Tohle byla otázka roku. Být se Severusem se zdálo tak... *přirozené*. Jiné slovo pro to snad ani neexistovalo. Bylo to správné. Ale byl schopný žít s jiným mužem? Bylo to víc, než jen uvědomění si, že spolu mohou vycházet lépe, než si předtím myslel? Tohle si v sobě musí vyřešit. A Severuse z toho vynechat. Což znělo jako rozpor, ale on věděl, že to bylo přesně to, co potřeboval.

Věřil tomu, že pokud řekne Severusovi o svém záměru nechat si čas do prázdnin a zjistit, jaký z toho bude mít pocit, muž s tím bude souhlasit. Ne, že by snad měl na výběr, ale Harry cítil, že bylo jen spravedlivé nenechávat ho v nevědomosti. Nechtěl, aby si Severus myslel, že si s ním jen pohrává.

Harry letěl déle, než zamýšlel, ale pak se usadil řádně a spustil se dolů vzduchem. Doufal, že za ním Severus přijde. Koneckonců, Harry pochyboval, že by muži ta narážka minulou noc ušla. Pokud by tomu tak bylo, Harry by se domníval, že byl opilejší, než dával najevo. A v takovém případě by mu opomenutí takového do očí bijícího náznaku mohl prominout.

Jak se ukázalo, měl pravdu, když dole na zemi objevil černě oděnou postavu, která si očividně myslela, že zůstane stojící pod těmi stromy dobře skrytá.

Harry se ušklíbl a provedl oblouk, takže se k němu pozvolna dostal zezadu. Přesunul váhu, aby donutil koště zastavit právě ve chvíli, kdy by se držadlo dostalo do mužova zorného pole. „Dobré ráno.“

Jen díky desetiletím tréninku Severus překvapeně nenadskočil do vzduchu. Avšak otočil se k ušklíbajícímu se Harrymu a zlostně na něj pohlédl. „To doposud bylo,“ zavrčel, zatímco se pokoušel dostat svou mysl opět pod kontrolu.

Harry protočil panenky, aniž by byl tím komentářem či tónem dotčený. „Nemůžu za to, že jste si zdřímnul.“

„Nic takového jsem neudělal,“ ohradil se Severus pohotově.

Harry se na něj usmál. „Samozřejmě, že ne,“ řekl, když seskakoval z koštěte. „Musím s vámi mluvit a nebudte takový idiot, abyste začal hloubat nad tím, o čem asi.“ A předtím, než Snape mohl začít protestovat ohledně té idiotské poznámky, Harry znovu promluvil. „Až se vrátím z prázdnin, dám vám svou odpověď. Potřebuji trochu času, abych si byl ohledně svých pocitů jistý.“

Severus přikývl na znamení porozumění. Věděl, že toho má Harry hodně na zvážení, a dokázal to respektovat. „Pak budu tedy čekat na váš návrat,“ prohlásil, aniž by jeho hlas prozrazoval jeho úzkost.

„Jen bych vás chtěl ještě o něco požádat,“ sdělil mu Harry, jak si tak staršího muže prohlížel. „Než odejdu, chtěl bych pokračovat ve vzájemném poznávání...“

Severus slyšel jeho nevyslovenou otázku a přikývl. „Pokud nebudu mít něco naléhavého na práci, pak mě můžete kdykoliv vyhledat.“

Harry se na něj usmál. „Děkuji vám,“ pronesl prostě a na okamžik dovolil svým očím, aby si prohlédly šaty, pod kterými se muž opět ukryval. Připomnělo mu to, jak byl oblečen včera večer, a došlo mu, že by ve skutečnosti dal přednost tomu prohlédnout si ho zcela bez šatů. „Vidím, že jste zase našel svůj obvyklý úbor,“ povzdechl si.

Severus se na to ušklíbl. „Myslíte, že vypadám lépe bez nich?“

Harry nedokázal potlačit lehké zčervenání, které se mu nad tím dvojsmyslem vytvořilo na tvářích. Zatracené mladistvé hormony. „To jsem naznačoval,“ odvětil kousavě a sám sobě se zasmál.

Severusův úšklebek nabral na síle. „To ano,“ dobíral si ho a prohlížel si toho zcela rozhodně zrozpačitělého muže. „Na co to jen vy, pubertáci, propánakrále hned nemyslíte?“

Harry se zahihňal a otočil se k němu tváří. „Och, přestaň, Severusi,“ usmál se a přinutil ruměncem ke zmizení.

„Ach,“ odvětil Severus s ďábelským úšklebkem. „Myslel jsem, Harry, že ses ještě nerozhodl,“ utahoval si z něj nemilosrdně.

Harry na něj nedospěle vyplázl jazyk. „Taky že ne.“

Severus se na toho mladého muže usmál a založil si paže na hrudi. Pak na něj pozvedl obočí. „Shledáváš mě přitažlivým, Harry?“

Harryho ústa se pootevřela. Pak se otevřela naplno a zavřela ještě několikrát, než na Severuse frustrovaně, zlostně pohlédl. „To od vás není fér,“ prohlásil Harry. „A pokud ano?“ zeptal po chvíli, náhle rozhodnut, že je teď na něm trochu se pobavit. Napodobil Snapeovu pózu a opřel si kostě o bok.

Severus se na toho nestydatého fracka samolibě usmál. „Pak bych si ty šaty třeba mohl sundat.“

Harry pokus o udržení vážné tváře selhal a červeň se vrátila spolu se smíchem. „Dobře, vyhrál jste,“ rozhodl a znovu popadl své kostě. „Sám jste říkal, že jsem spratek.“

„Však jsi spratek,“ odpověděl Severus prostě. Snažil se zdržet smíchu a zjistil, že je to vážně těžké. Ale byl odhodlaný vytrvat.

Harry protočil panenky, ale usmál se. Jeho pozornosti neuniklo, že kdykoliv ho Severus nazval spratkem, vždy to znělo tak nějak něžně. A rovněž mu neuniklo, že si to nadmíru užívá. Trávit se Severusem čas, mluvit s ním, tak trochu se navzájem trápit... Užíval si to a cítil se v pohodě. Dostatečně na to, aby spustil své štíty a nestaral se o to, aby vše držel pod pokličkou. To, co cítil nebo na co myslel, nebude muset udržovat v tajnosti až do konce zimních prázdnin. Bylo to jako minulé noci po večeři, kdy se hned nevrátili zpět. Jako by... zbytek světa mohl počkat, dokud se nenabaží přítomnosti toho druhého.

Sklonil zrak k zemi a pousmál se. Využije ten zbývající čas, který žádal, aby se rozhodl. Aby si byl jistější sám sebou. A zjistil, jestli je či není takový heterosexuál, jak se domníval. Ale nebyl žádný idiot, ani slepý, aby neviděl, že se mezi nimi *něco* dělo.

Severus se sám pro sebe usmál, jak tam tak před tím chlapcem stál. Nenechá ještě své naděje ohledně něj zdivočet, ale měl pocit, že jestli mělo minulých dvacet čtyři hodin nějaké důsledky, pak jeho šance u Harryho vzrostly. A to mu dodalo pocit klidu, spolu s úzkostí, která ale nemusela odpovídat situaci. Věděl, že dokud se Harry nevrátí, bude nervózní, ale věděl rovněž, že by byl hlupák, kdyby nic takového necítil.

Harry na něj znovu pohlédl, když k němu Severus přešel, a věnoval mu zamyšlený zelenooký pohled. „Měl byste si jít dát snídani,“ řekl nakonec.

Severus zlehka přikývl. „A něco teplého na zahřátí. Začíná tu být trochu chladno.“

„Doufám, že bude brzy sněžit,“ odvětil Harry, vzhlížeje na zamračenou oblohu, na které létal. „Myslím, že bude... vzduch je cítit sněhem.“

„Vzduch nemůže být cítit sněhem.“

„Ale může,“ oponoval Harry a sladil s ním krok, oba se začali vracet zpět do hradu. „Asi jste létal jen párkrát, takže mě nepřekvapuje, že v něm nedokážete číst. Je svým způsobem živý, víte?“

Severus obrátil oči v sloup. „No skvělé. Zamiloval jsem se do filozofa,“ prohlásil a navedl je zpět.

Harry se na něj ušklíbl a přehodil si košť přes rameno. „Jen do závisláka v létání.“

Ani jeden z nich si nevšiml Brumbála, přikrčeného v šatně jednoho z famfrpálových týmů, skrytého tak, aby ho náš pár nespatriil. Věděl, že má štěstí. Jediným důvodem, že ho nezaregistrovali, bylo, že byli tak zabraní do svého rozhovoru. Což bylo něco, co s potěšením shledal hned, jakmile se sem proplížil, aby zjistil, jak jim to spolu jde.

„Co děláš v havraspárské dívčí šatně?“ vynadala řediteli Minerva, když ho konečně našla. Hledala ho totiž už dobrou půl hodinu.

„Viděli tě?“ zeptal se poté, co překonal počáteční úlek.

Minerva pozvedla oči k nebi, usuzujíc, že věnovat se své předchozí otázce je vážně bezpředmětné. „Ne, to neviděli. Byli tak zaneprázdnění mluvením, že by si mě nevšimli, ani kdybych před nimi tančila celá nahá.“

„Minervo, to by nikdo vidět ani nechtěl. Nepokoušej se něco takové byt' jen navrhopat,“ odpověděl Brumbál tiše. „Bylo by to jako smrtící kletba v lidské podobě.“

Čarodějka se do něj odměřeně zabodla pohledem. „Přesně díky tomuhle nedokážu uvěřit, jak mohou být někteří studenti přesvědčeni, že jsme manželé,“ pronesla se zamračením. „Proč je špehuješ, mimochodem?“

„Myslí si, že jsme manželé?“ zeptal se Brumbál nedůvěřivě. „Takové novinky... děsivé novinky...“

„Albusi!“ vyštěkla na něj Minerva přísně.

Brumbál na ni mrknul. „Jen tě škádlím, Minervo. A neříkej mi, že na ně nejsi taky zvědavá. Harry je jeden z tvých nejoblíbenějších studentů.“

„Mít oblíbence není profesionální. Ale mám ho ráda, je to charakterní člověk. Oba jsou. Ale nejsem si jistá, jestli by mi za takové vyzvědačství poděkoval,“ odvětila upjatě. „A teď už pojď, než se tady objeví děvčata z Havraspáru a toho bídáka z tebe vytlučou.“

Brumbál se zasmál a oba se rovněž odebrali zpět do hradní budovy.

Kapitola 12

Harry si pro sebe zvesela pobrukoval, když se usadil ke snídani. Ještě předtím, než vyrazil do Velké síně, si ještě zaskočil uklidit koště, a teď se cítil potom ranním létání dost hladový. Na čerstvém vzduchu a vznášení se bylo zřejmé něco, co nutilo lidský žaludek toužit po jídle.

„Brýtro,“ pronesl k Hermioně, která jako jedna z mála sešla dolů v tuto ranní hodinu. Když odcházel z ložnice, Ron ještě stále dosti náruživě pochrupeval.

„Dobré ráno, Harry,“ usmála se na něj, sledujíc ho, jak si začal nadšeně nakládat jídlo na svůj talíř. „Pěkný let?“ Harry jí ani nemusel říkat, že si byl zalétat, protože jeho apetit soupeřil s tím Ronovým jen ve chvíli, kdy tak učinil.

Harry přitakal, zatímco si lžičkou nanášel nezdravé množství šlehačky na vafle. „Trochu rázný,“ prohlásil, když šlehačku odsunul a rozhlédl se po plátcích banánu. Jakmile je našel, začal je rovněž vrstvit na vafle. „Brzy bude sněžit.“

Hermionu jeho odhad těšil, měla snít vážně moc ráda. Což bylo něco, o čem si někteří lidé mysleli, že je přílišný sentiment, poté, co žijete v této zemi už takovou dobu. „Neviděla jsem tě, když ses včera v noci vrátil. Muselo být vážně dost pozdě. Šlo všechno dobře?“

„Ano,“ odpověděl Harry bez váhání. „Všechno šlo dobře. Oba jsme stále ještě naživu, takže to považuji za dobře strávený den.“

Hermiona se krátce zasmála, když se sama otočila ke svým vaflím máčeným v javorovém sirupu. „Oba víme, že spolu ty a profesor Snape vycházíte, takže nemusíš udržovat zdání, že se snad stále nenávidíte. Upřímně, byla bych více šokovaná, kdybyste se vůbec kdy zkusili navzájem zabít. Myslím si totiž, že by se jeden z vás musel dopustit vážně příšerného činu, aby si to zasloužilo takové násilí.“

„Zkus to říct hlasitěji,“ podotkl Harry s protočením očí, a pak pohlédl ke zmijozelskému stolu, kde seděl jen Draco s Ginny a ještě pár studentů z prvního a druhého ročníku, kteří zabírali další místa. „Nejsem si zcela jistý, jestli tě slyšeli všichni zmijozelští!“ zvolal nahlas a zašklebil se, když se Draco setkal s jeho pohledem, než rozčileně a pobaveně zároveň potřásl hlavou.

Draco pak něco pošeptal Ginny, ona se zasmála, načež se oba vrátili ke společné snídani. Což Harrymu stále ještě připadalo tak trochu strašidelné.

Hermiona se pobaveně zasmála, jasně rozhodnutá, že si takové prohlášení nezasluhuje odpověď.

Harry se sám pro sebe pousmál, a pak vzhlédl, jen aby načapal Severuse, jak ho pozoruje. Věděl, že muž uvažoval nad tím, o čem tohle všechno bylo. Ale byl docela překvapený zjištěním, že se Snape nechopil příležitosti a nevytěžil z toho dosti výrazné stržení bodů za *vyrušování* či něco podobného. Harry se s úsměvem vrátil ke své snídani.

Nakonec se dostavil i Ron a poctil je tak všechny svou přítomností.

„Kdy ses vůbec vrátil? Před pěti minutami nebo tak něco?“ zeptal se, když se usazoval vedle Harryho. „Zůstal jsem vzhůru tak dlouho, až jsem z toho usnul, ale to jsi ještě nedorazil.“

Harry obrátil oči v sloup. „No tak, Rone, muselo to být před více než deseti minutami. Jinak bys na mě narazil na chodbě.“

Ron si odfrkl a pak si s chutí začal sázet na talíř párky. „Takže ses unudil mezi tím setkáním a čekáním na večeři k smrti? Jak může vůbec někdo večeřet se Snapem?“

„To si prostě vezmeš vidličku a použiješ ji,“ odpověděl Harry prostě. „Ve skutečnosti jsem se včera nenudil ani trochu.“

„Nech mě hádat. Nutil tě platit a vybral mizerný podnik plný podezřelých lidí, ne?“ zeptal se Ron, když zhltnul celé vajíčko.

Harrymu došlo, že nejlepším útokem bude říct pravdu, protože si byl zatraceně jistý, že tomu Ron nikdy neuvěří. „Ne. Platil on a byli jsme v romantické...“ Ron se prudce rozkašlal, „...restauraci, kde jsme si dali víno a rozkošně jsme na sebe pomrkávali.“ Dobře, tak ta poslední část byla vymyšlená, ale ke zbytku příběhu se hodila.

Ron sípal a ve tváři byl purpurový, když se pokoušel říct: „Už o tom nikdy znovu nežertuj.“

Harry se zasmál a vrátil se ke své snídani. Dobře vnímal podezřívavé vlny šířící se od Hermiony, ale odmítal pohlédnout jejím směrem. Tím, že by se na ni podíval, by jí dal totiž svolení k pokládání občasných otázek. Věděl, že se bude ptát i tak, ale byl by raději, kdyby k tomu nedošlo u snídaňového stolu.

Takže ho ani nepřekvapilo, že když skončil s jídlem, Hermiona se zvedla rovněž. Jakmile se oba ocitli znovu na chodbě, bylo to tu zase – příkaz, který se tvářil jako návrh.

„Co takhle zajít do knihovny?“

„Jistě,“ souhlasil Harry pohotově. Zavedl ji do prázdné knihovny, aby si našli místa u stolu. Hermiona si přitáhla knihu, která tam ležela, a kterou si zřejmě nějaká osoba před ní prohlížela.

„Prostě to řekni. To napětí mě ubíjí,“ dobíral si ji Harry jemně.

Hermiona se usmála, znovu knihu zavřela, a pak se na Harryho podívala. „O co mezi tebou a profesorem Snapem jde?“

„Snaží se pro Sorai vybrat vhodného partnera. Takže ze zřejmých důvodů potřebuje mou pomoc,“ odpověděl Harry hladce.

„Harry,“ pokárala ho Hermione zlehka, „něco mimo toho.“

„Obávám se, že budeš muset být více konkrétní,“ odpověděl Harry. Nenervovalo ho, kam tím směřuje. Věděl to, takže ho to nepřekvapovalo. A věděl rovněž, jaká by měla být odpověď.

Hermiona se na něj usmívala takovým tím hrdým způsobem. Ji přátelé zas tak lehce nedoběhli. „Něco romantické povahy.“

Harry na ni vyrovnaně hleděl. „O nic takového tady nejde.“ Což byla do značné míry pravda.

Hermiona zkrivila rty a zauvažoval nad tím. „Překvapuje mě, že jsi tak klidný, když jsem to naznačila.“

„Čistě hypoteticky,“ začal Harry, „co bys řekla na to, kdyby o něco takového šlo?“

Hermiona se ušklíbala. „O něco jde, že ano.“ To nebyla otázka. „Možná se vy dva nemuchlujete ve výklencích, ale něco mezi vámi je.“

Harry se zasmál a rozhodil rukama. „Řekl jsem hypoteticky. Nic dalšího jsem nedodal. Nemí co dodávat.“

„Ještě ne,“ odvětila, stále se ušklíbajíc. „Dobře, hypoteticky... pokud by v tom něco takového bylo, pak bych řekla, že jsem za tebe ráda. Nikdy jsi neměl skutečnou šanci myslet na své potřeby. Jsi puberták, máš své potřeby. A nedívej se na mě tak.“

Harry se rozesmál a uvolněně na ni povytáhl obočí.

„Teď, když je válka za námi, máš čas na sebe a na to, co potřebuješ a chceš. Víím, že bys nikoho nenechal, aby tě zneužil, ale bála jsem se, že pro tebe bude těžké najít někoho, kdo by se o tebe zajímal jen pro *tebe* samého. A profesor Snape je...“

„Nemusíš to ani dopovědět,“ zavrtěl Harry s úsměvem hlavou. „Potřebuji čas, abych si všechno promyslel, Hermiono. Dám ti vědět, až si utřím myšlenky, ale tohle je něco, co si musím rozhodnout sám.“

Hermiona se na něj uznale usmála. „Nejsi žádný hlupák, Harry.“

Harry zamrkal. „Někdy je milé si to myslet.“

Seděli spolu v knihovně o chvíli déle, než se pak vyřítili ven, nejen proto, aby mohla Hermione pokračovat v úkolu, ale aby také uchlácholili knihovnici, která je probodávala ledovým pohledem.

Namísto toho, aby se Harry vrátil s Hermionou do společenské místnosti, oddělil se od ní na půli cesty a řekl jí, že se chce projít. Což byla pravda – při chůzi se mu lépe přemýšlelo. Takže se vydal chodbou, o které věděl, že ho zavede ven.

Když se dostal z budovy, zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu. Ano, brzy bude sněžit. Cítil to ve vzduchu, bez ohledu na to, co si o tom prohlášení myslel Severus. Usmívaje se, přešel volným krokem přes trávník. Ani nevěděl, kam vlastně míří. Mohl jít navštívit Hagrida, ale, upřímně, poprvé ve svém životě nějak nevěděl, co by svému příteli a profesorovi v jednom řekl. Takže prostě kráčel dál, směřoval někam a zároveň nikam.

Zpět uvnitř hradních zdí...

Severus věděl, že o něco půjde, když ve sborovně z ničeho nic koutkem oka zaregistroval Brumbála. Vzhlédl od štosu studentských esejí a povzdechl si. „Zcela záměrně jsem se uklidil sem, abych se vyhnul tvému dalšímu vyrušování.“

Brumbál vážně přikývl. „A proto jsem věděl, kam se mám podívat. Někdy jsi opravdu předvídatelný, Severusi.“

Snape zavrčel a vrátil se ke známkování. „Co je to tentokrát?“

„Já,“ začal Brumbál a mávnul rukou, načež vytáhl rudou obálku oraženou zlatou pečetí, „ti osobně předávám tvou pozvánku na vánoční ples. Neopovažuj se tomu tentokrát vyhnout. Víím, že tady Harry nebude, aby si s tebou zatančil, ale...“

Severus na něj zlostně zíral a chňapl po obálce, vděčný, že nebyl v místnosti přítomen nikdo jiný. „Přežiju to, ačkoliv přiznávám, že tento tvůj taneček nebude příliš nápomocen mému stávajícímu mentálnímu zdraví.“

„Prostě si jen uvař něco z těch svých lektvarů, po kterých jsi tak veselý,“ zamrkal na něj Brumbál. „Uvidíme se u oběda.“

Severus zavrtěl hlavou, ale brzy poté, co se za Brumbálem zavřely dveře, se krátce zasmál. Ano, veselý. To by mohlo být obtížné, vzhledem k okolnostem. Pohlédl na obálku a zamračil se na tu zlatou pečeť. Byl si jist, že ředitel záměrně a cílevědomě vytváří tyto pozvánky v nebelvírských barvách. Ten muž byl jasný sadista. Usmívající se, citronovými dropsy ověncovaný sadista. Přelomil pečeť a vyprázdnil obálku, kterou okamžitě poté odhodil i s tou příšernou pečetí do koše. Pozvánku uložil do kapsy, aniž by na ni byt jen pohlédl.

Seděl ve sborovně, dokud se nezačala plnit profesory, kteří ohledně jeho přítomnosti zde pronášeli rádoby vtipné poznámky. Pak se rozhodl, že se raději vrátí do svých komnat, jinak by svým spolupracovníkům musel předvést, zač je toho loket. Takže se ne až tak moc zdvořile omluvil, pobral eseje do náruče a opustil místnost. Mohl ty svitky zmenšit, ale někdy to bylo prostě rychlejší takto. Záleželo totiž na tom, jak blízce hranici přičetnosti jste se nacházeli.

Už byl téměř v obývacím pokoji, když si povšiml něčeho dosti divného. Právě se hodlal zastavit, ale pak namísto toho zamumlal kouzlo, kterým zmenšil svitky,

jež následně uložil do kapsy, než se začal plížit za Sorai. *Jak se do háje dokázala dostat ven?* Říkal si, že ji jen sleduje, aby se ujistil, že se žádný student nedostane do křížku s jejím temperamentem, vědom si toho, že ji ve skutečnosti následuje, protože věděl, koho hledá.

Několik minut pobaveně sledoval, jak se snaží najít způsob, jak se dostat přes těžké dveře vedoucí ven. Nebyly totiž tam žádné škvíry, kterými by se mohla prosmýknout. Nakonec se smíloval, vystoupil ze stínů a přešel ke vchodu.

„Řekni mu, ať tě raději vrátí v jednom kuse, jinak že nebudu spokojen. Nemám zájem o to, aby tě odnesl orel nebo cokoliv jiného,“ prohlásil Severus směrem k překvapené kobře, když jí otvíral dveře. „A pokus se nenechat zašlápnout.“

Sorai radostně zasyčela, než se proplazila skrz dveře.

Severus ji sledoval s pobaveným zavrtěním hlavy. „Vážně budu muset dát na terárium visací zámek,“ zamumlal si pod fousy, když znovu zavíral dveře a vracel se do svých komnat.

Bylo by zbytečné říkat, že byl Harry překvapený, když se se svou známou kobrou setkal.

„Sorai?“

Sorai k němu bezodkladně vklouzla, byla rychle pozvednuta a obtočena kolem Harryho krku, aby se mohla zahřát. „*Pán mě nechal jít. Nemohla jsem se dostat přes dveře a on mě pustil.*“

„*To jsi mě chtěla vidět tak moc, že jsi zašla tak daleko? Pro hada to není zrovna krátký výlet,*“ vyptával se Harry, když se znovu rozešel s kobrou bezpečně umístěnou na svém krku.

„*Chce, abys mě přinesl v jenom kuse,*“ prohlásila Sorai dodatečně. „*Ale já se nudila. Neměla jsem nikoho, s kým bych si mohla popovídat, a jsem na tom teď závislá.*“

Harry se usmál, vážně ji za to nemohl peskovat. „*Brzy tě vezmu zpět. Už jsem ze všeho toho chození unavený a tady je dosti chladno. Třeba mi dovolí na chvíli zůstat, abychom si promluvili u tvé ubikace...*“

„*Pokud neodvede tvou pozornost...*“

Harry se usmál a statečně sdělil své dospívající mysli, aby si už konečně dala pauzu.

Sorai zněla pobaveně, když prohlásila: „*Hladina tvých feromonů právě vzrostla.*“

„*Tak to ti děkuji. Ted' to ignoruj. Jsem teenager, prostě se to stává,*“ vysvětlil Harry rychle a s trochou studu.

„Máš mého pána rád?“ zeptala se Sorai nevinně. „Nemohla bych mu to říct, i kdybys mi to řekl, ale ráda bych to věděla.“

Harry si povzdechl a zastavil se. Pak si vrazil ruce do kapes. *„Nejsem si jistý. Řekl jsem mu dnes ráno, že mu dám odpověď ohledně případného budoucího vztahu, až se vrátím z prázdnin.“*

„Pokud bych pohrozila, že tě kousnu, odpovíš mi?“

Harry se usmál, ale necítil se v nebezpečí. *„Ne. Prostě potřebuji trochu času, Sorai.“*

„Řekl jsi proč...“

„Ano, to ano,“ vzpomněl si Harry. „A to stále platí. Do teď jsem neměl na skutečný vztah čas a chci si být jist, že slepě nespěchám jen tak do něčeho. Vlastně mi ani moc nezáleží na tom pohlaví nebo dokonce věku... teď už ne. Člověk to stejně nemůže ovládat. Ale to, že mi to nevadí, není stejné jako vědomí, jestli by mi to nevadilo u něj. Jsem zmatený puberták, který až donedávna žil život dospělého. Naučil jsem se, že některé věci prostě vyžadují čas. Už nejsem tak unáhlený jako kdysi.“

„Vy lidi jste matoucí. Ale ty nejsi tak špatný.“

„Děkuji ti.“ Harry protočil oči. „Myslím, že v tuto chvíli bude nejlepší, když se dostaneme dovnitř a vrátíme tě do terárka.“

Takže zatímco se Harry vlekl s kobrou zpět do hradu a skrz chodby, stále s ní klábosil, tentokrát o přicházejícím sněhu. Také ho cítila ve vzduchu, jak se ukázalo. Oba ignorovali pohledy, kterými je obdařovali studenti, třebaže o nich dobře věděli.

Bylo to už dávno, co Harry našel cestu ke Snapeovým komnatám. Necelý rok, ale blížilo se to. A přesto si na tu cestu lehce vzpomněl, což bylo štěstí, když vezmeme do úvahy, jak snadno se dalo v podzemí ztratit. Bylo mu ovšem jasné, že kdyby se tak stalo, Sorai by ho lehce navedla. Hadi byli v tomto velmi chytří.

Dosáhl dveří, které vypadaly jako další část kamenné zdi, tedy pro ty, kteří nevěděli, po čem se dívat. Harrymu trvalo dobré dva měsíce, než se trefil, a Snape se na jeho účet opravdu dobře bavil. Tiše na něj zaklepal, věda, že ho Snape uslyší, pokud už nevěděl, že tam je.

Brzy poté se kamenné dveře změnilly ve dřevo a odhalily tak kliku. Harry vstoupil a zachvěl se v chladném průvanu. „Jak vidím, stále ještě nedokážete vykřesat pořádný oheň,“ zamumlal, když vešel do obývacího pokoje.

„Domníval jsem se, že člověk, který létá nad mraky ve výškách, kde se do něj opírá mráz, dokáže trochu chladu tolerovat,“ podotkl Snape z místa, kde seděl u svého stolu a opravoval zbývající eseje.

Harry obrátil oči v sloup a sundal si boty. Věděl dobře, že kdyby Snapeovi dusal po podlaze ve svých těžkých botách, mohlo by to muži přivodit záchvat. „Přinesl jsem ji na tři kusy. Očekávám, že ji dokážete sešít dohromady,“ škádlil ho a usmál se, když se Sorai syčivě zachechtala.

„Pak doufám, že ji Poppy dokáže pospojovat,“ oplatil mu stejným dílem, aniž by vzhlédl od eseje, na které právě pracoval. „Její ubikace je v mé knihovně. Sejmul jsem štíty. Pokuste se nic neroztřískat, až tam budete.“

„Roztřískat knihu? Tak beznadějný zase nejsem,“ zasupěl Harry, a pak odešel úzkou chodbou, která vedla z obývacího pokoje a kuchyně. Ignoroval dveře, o kterých věděl, že vedly do Severusovy laboratoře, a místo toho vstoupil po dohodě se Sorai do knihovny. Nikdy mu nebylo dovoleno ocitnout se tak daleko v této chodbě, třebaže tady pobýval v minulosti z mnoha důvodů několikrát.

Když vešel do knihovny, zjistil, že vypadá zcela tak, jak si myslel, že bude. Zaplněná knihami, ale zázračně bez jakéhokoliv prachu. Také se tam nacházelo několik čalouněných pohovek a křesel a tu a tam nějaký ten stůl. Ve vzdáleném koutě bylo postaveno skleněné terárium s kameny, trochou vegetace, spoustou písku, malým bazénkem s vodou a miniaturním sluncem pohupujícím se tak, aby imitovalo skutečné slunce.

„Přesunul mě sem včera. Bývala jsem v jeho laboratoři, ale myslím, že doufal, že mě přijdeš navštívit,“ prohlásila Sorai, když si Harry pohrával s víkem ubikace.

„Takže mě stále nechce ve své laboratoři, huh?“ ušklíbl se Harry a dal víko pryč.

„Překvapilo mě, že tam tak často pouštěl toho pamětihodného starce, když spolu mluvili o jeho citech k tobě.“

Harry se pousmál, zatímco ji odvíjel ze svého krku. *„Myslím, že je plný překvapení. Člověk by si nikdy nemyslel, že je na něm něco víc, než co je vidět na pohled.“* A pak ji položil do písku.

„Běž si s ním promluvit, já se o sebe postarám. Ale přijď mě brzy navštívit,“ prohlásila Sorai pevně.

„Přijdu,“ usmál se Harry a vrátil víko od terária na místo, než opustil knihovnu. Rozhlédl se po chodbě a zjistil, že tam nejsou žádné další dveře, ačkoliv pochyboval, že by je mohl prozkoumat, i kdyby chtěl.

Takže opustil chodbu a zamířil zpět. Sám se pozval a usadil se na židli na stranu, kde seděl Severus. Dokonce si odvážně dovolil zvednout jeden ze začervenených svitků a rozvinul je, aby se do něj mohl začíst.

Severus přerušil známkování a pozvedl na toho chlapce, který se zájmem četl, obočí. *„Pochybuji, že byste měl kvůli svému zlepšení číst právě tuto esej, protože není hodna ani toho pergamenu, na kterém je sepsána.“*

Harry se zasmál. „Ne. Jen se bavím sledováním, že nejsem jediný, kdo je cílem vašich sarkastických posudků,“ podotkl a ukázal na rudý komentář. „Není to trochu kruté?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Severus bezodkladně. „A teď to položte.“

Harry tak učinil a s povzdechem se opřel do židle. Vytáhl hůlku a duchem nepřítomně máchl ve vzduchu, aby z čista jasna vyčaroval horkou čokoládu. Vzal hrnek a postavil jej před Severuse, než vykouzliil jeden i pro sebe. Uklidil hůlku a usmál se na muže, který zíral na ten nápoj. „Neotrávil jsem to.“

Severus přenesl svůj pohled z hrnku na Harryho. „Jsem jen překvapen, že se vám povedlo něco, co nezpůsobilo žádnou explozi.“

Harry pozvedl oči k nebi a upil doušek. „Cvičil jste mě déle, než kohokoliv jiného. Pokud snad něco pokazím, tak proto, že jste neučinil nic, abyste to napravil. Tedy vše kromě lektvarů,“ dodal Harry návdavkem.

Severus zabručel a pozvedl svůj hrnek horké čokolády. „Takové... frivolní věci... běžně nepijí.“

„Horká čokoláda je výborná, ne frivolní. A teď se napijte,“ trval na svém Harry s úsměvem. „Roztaví to trochu ledu ve vašem srdci, takže si pak můžeme dát partii šachů.“

Severus se pohledem zaměřil na teenagera, který se pokoušel nerozesmát, zatímco upíjel ze svého hrnku. Pak sklonil hlavu k tomu svému. „Zřejmě hodláte způsobit smrt buďto mě nebo mé kariéře,“ prohlásil, a pak opatrně ochutnal.

Harry se zasmál. „Ne, s celou tou vraždící záležitostí jsem už skončil. A ohledně vaší kariéry - můžete říct Brumbálovi, že jsem na hodinu odvedl vaši pozornost. Jsem si jistý, že mi udělí trest, a to bude tak všechno.“

Severus se zakuckal, než zavrtěl hlavou. „To by mě vážně dojalo. Myslím, že to ustojím.“ A pak se znovu dlouze napil horké čokolády.

Harry ho souhlasně sledoval. „No ták, zbývají vám jen dvě. Můžete je dodělat, až zase jako obvykle vynecháte oběd,“ řekl a postavil se. „Zahrajeme si šachy.“

„Copak je Ron nedostupný?“

„Ron není ten, s kým si chci právě teď zahrát,“ usmál se Harry a otočil se. „Ale mohu počkat, než to dokončíte, jestli chcete. Nemám co dělat. Všechny domácí úkoly už mám hotové.“

Severus s pousmáním zavrtěl hlavou. „Tak dobře. Vyhrál jste, vy jeden zatraceně vytrvalý pubertáku,“ prohlásil. Pak vstal a připojil se k Harrymu, který vypadal velmi spokojen sám se sebou.

Uběhly dvě hodiny, během kterých zvládli šest her v šachy a téměř tři litry horké čokolády. Harry se setkal s něčím, o čem si nikdy nemyslel, že kdy uvidí. Severus Snape v cukrovém rauši. Což bylo znepokojivé a stejnou měrou zábavné. Nikdy toho muže neviděl tak čilého.

A právě tak je tam našel Brumbál.

„Tohle nebyl tah podle pravidel!“ napomenul Severus Harryho, zatímco se pokoušel nekymáčet se ze strany na stranu v důsledku přemíry energie.

Harry se zasmál a zauvažoval, jestli by neměl Snapea propustit, aby mohl začít běhat kolem hradu nebo tak něco. Muž vypadal na pokraji výbuchu, jak se snažil chovat normálně, zatímco překypoval elánem. „To tedy byl. Naučil jsi mě to, když jsme byli loni na Velikonoce v Praze.“

„Ale to se stalo *loni* na Velikonoce,“ prohlásil Severus zadumaně s několika svižnými pokývnutími.

Brumbál se pokoušel nerozesmát a nezubit se jako blázen, když k nim došel. „Přemýšlel jsem, kvůli čemu jste asi zmeškali oběd.“

Harry se na něj usmál. „Pardon.“

Severus škytl a zamračil se na Brumbála. „Kvůli tvému vyrušení jsem ztratil myšlenku,“ řekl a ukázal Brumbálovým směrem roztřesený prstem, než stočil pohled zpět k šachovnici.

Brumbál polkl smích a pohlédl na Harryho. „Co jsi to s ním udělal?“

„Vypil asi tak dva litry horké čokolády,“ vysvětlil Harry. „Nemyslím, že by běžně konzumoval takové množství cukru. Za pár hodin to bude mít těžké.“

„Horká čokoláda je nechutná,“ prohlásil Severus a znovu si přihnul. „Ale návyková.“

Harry přikývl. „Samozřejmě, Severusi.“

Brumbál s úsměvem zavrtěl hlavou. „Myslím, že ho nechám ve tvých schopných rukách. Nechám vám přinést oběd a vysvětlím slečně Grangerové a panu Weasleymu, že jsi právě nepostradatelný jinde.“

„Díky,“ odpověděl Harry hřejivě, než se sklonil k šachovnici. „Severusi, proč hýbeš mými figurkami?“

„Protože ti to trvá moc dlouho,“ vysvětlil muž šťastně a briskně pohnul jednou ze svých. „Šach.“

Harry se na něj přes stůl zamračil.

Brumbál se rozesmál, a pak jim věnoval poslední pohled, než je znovu zanechal o samotě. S překvapením si uvědomil, že kdyby býval věděl, co Sorai provede, nechal by ji utéct z terária už dávno.

Mezitím se Harry pokoušel zachránit svého krále a připravit se na neodmyslitelný a brzy se rýsující pokles cukru, ke kterému dojde, až Severuse jeho nabuzení opustí. Bude to jistě zajímavé, o tom byl přesvědčen. Ačkoliv jistě jednodušší, než se muset potýkat s nevrlym a opilým mužem. Jen doufal, že ho Severus nezabije, až se z náhlého poklesu energie vzpamatuje.

Kapitola 13

Když Severusovo tělo náhle opustila cukerná euforie, bylo to zcela zjevné. Harry znal všechny příznaky dobře. Díval se po nich. A zatímco to bylo v některých aspektech zábavné, zároveň mu to přišlo děsivé.

Harry doopravdy doufal, že se dožije zítřka.

Severus se zhroutil takovým způsobem, že vypadal téměř fyzicky menší. Jeho předtím rozjasněné oči byly netečné a prázdné. Všechny končetiny, dříve tak aktivní, se najednou jevily bez života. „Cítím se, jako by mě právě pošlapal dům.“

Harry potlačil úsměv a jemně odpověděl: „Dům nemůže nikoho pošlapat.“

„Ale může,“ odsekl Severus žalostně, nehledě na to jak dětinsky to znělo.

„Měli bychom tě dostat do postele. Potřebuješ načerpat energii šlofikem,“ prohlásil Harry rozumně a postavil se.

„Šlofikem.“ Severus vydal zvuk, kterým Harrymu přesně sdělil, co si o takových věcech *myslel*.

Harry se usmál. „V tomhle mi věř. Potřebuješ si jít lehnout,“ trval na svém a nabídl mu svou ruku. „Tak pojd'. Ujistím se, že se tam dostaneš v pořádku. Třeba mě pak budeš mít menší chuť zabít.“

Severus popadl jeho ruku, ale jinak neučinil žádný pokus o to se postavit, ať už s Harryho pomocí nebo bez ní. „Nikdy bych nezabil někoho, koho mám rád,“ odpověděl a vzhlédl k Harrymu se zamyšleným, ale něžným pohledem. „I kdyby ses rozhodl, že mi nedáš šanci.“

Harry se na moment zarazil, vrávoral na hraně udělat a říct několik protichůdných věcí najednou, než si nakonec klekl, Severusovu ruku stále ve své. „Nepřipravuj se na to nejhorší, když ještě neznáš výsledek. Věř si trochu a věř trochu mě. Musíš přece vědět, že jsi měl vždycky šanci, když jsem se rozhodl o tom vůbec uvažovat. To já bych měl být ten, kdo je tady vystrašený, ne ty.“

Severus zamrkal, zatímco se pokoušel prodrat vatou ve svém mozku. „Vystrašený?“ zopakoval s něčím, co, jak doufal, vypadalo jako zamračení.

Harry mu věnoval takový ten váhavý poloúsměv, než se znovu odhodlaně postavil. „Čas jít spát. Žádné další odmlouvání.“

„Proč vystrašený?“ naléhal na něj Severus, ignoruje to, co Harry řekl. Věděl totiž, že mladší muž dříve přiznal, že byl vystrašený jen jednou v životě, a že v ten moment právě čelil velkému zlu. Takže co? Znělo to, jako by to mělo co dělat s něčím, co se mezi nimi právě odehrávalo. A pokud tomu tak bylo, pak o tom z mnoha vážných důvodů chtěl vědět.

Harry se nad starším mužem na chvíli zamyslel, věda, že třebaže právě trpí náhlým nedostatkem energie, Severusova mysl měla stále sklony zůstat bystrá. A proto zřejmě jeho předchozí poznámka vedla k mnoha závěrům, či snaze zjistit ten správný. „Až do nedávna jsem žil celý svůj život pro ostatní,“ prohlásil Harry, zatímco nad ním stál. „A třebaže jsem to nenáviděl, můj život mi byl předurčen. Teď mám šanci žít podle svého a tak, když jsem se poprvé ocitl venku, bylo to vzrušující, ale rovněž trochu děsivé. Nechci nic podělat, protože nemám zaručeno, že tě budu mít nablízku, abys mi zachránil zadek. A pokud sis toho ještě nevšiml, dosti se na tebe spoléhám, ať už si to v tu chvíli uvědomuju nebo ne. Nemám moc nadání chránit si svou vlastní kůži.“

„Bez ohledu na cokoliv budu vždy na blízku,“ odpověděl Severus jemně. „Některých návyků se člověk jen těžko zbavuje.“

Harry se na něj pousmál. „Děkuji, Severusi,“ řekl tiše, než ho neústupně zatahal za ruku. „A teď do postele s tebou.“

Severus zaskučel, ale zvedl se na nohy, s velkou pomocí, což by nikdy nepřiznal. Bylo příjemné, když se o něj mladší muž staral. „Dobře,“ vydechl a začal je vést směrem do široké chodby odbočující ze vzdálenějšího kouta obývacího pokoje.

Harry ho podpíral a ani nemuknul o tom, že to Severus *mohl* zvládnout sám. Nevadilo mu pomoci, a pokud by byl upřímný, byl zvědavý. A to ani nezmiňujeme ten zvláštní, ale příjemný pocit, který cítil ze vzájemné blízkosti - bok po boku, tak těsně u sebe v prostoru, který byl určen pro jednoho, s Harryho paží ovinutou kolem Severusova pasu a druhou, svírající zápěstí jeho levé ruky přehozené přes jeho ramena.

V určitých ohledech stálo ochomýtní se kolem za to.

Severus se natočil k jedněm ze tří dveří v této chodbě a mávl volnou rukou, aby se z nich ochrany zvedly a dveře se na jeho podnět otevřely. „Všimni si všech těch mučících zařízení,“ zavtipkoval, když klopýtnul o práh, stále s Harrym po boku. Šťastná náhoda, že byl mladší muž tak vychrtlý, jinak by se tam nikdy nedostali.

Harry vydal částečně chmurné, ale pobavené uchechtnutí. Obojí plynoucí ze skutečnosti, že Severus zmínil jisté představy, které o něm kolovaly, a zároveň

ze skutečnosti, že vážně potřeboval přitáhnout otěže své, v poslední době přebujelé, představitivosti. Zdálo se fér a správné tvrdit, že ho za to muž, kterého podpíral, obviňoval. „Budu se snažit.“

Tehdy ti dva konečně vrávoravě dorazili do ložnice Severuse Snapea. Třebaže nebyla zaplněná předměty, které by středověké podzemí jistě uvítalo, pro někoho, koho už profesor Lektvarů vážně ohromil, by mohla být i naprostá obyčejnost místnosti doopravdy děsivá.

Všechn nábytek byl standardní, nic honosného či *kouzelnicky* stylového. U pravé stěny stála prostá postel a dále se v místnosti nacházela masivní skříň, noční stolek, na kterém byla posazená charakteristická lampa, skříňka s šuplíky, na jejímž vrcholu sídlil starodávný přehrávač, a pohovka pro dva, na jejíž jedné části byl odložený objemný, starý svazek.

Harry Severusovi pomohl k jedné straně postele, ačkoliv mu to šlo pomalu vzhledem ke všemu tomu rozptylování kolem. Sám byl možná chodící pohromou, ale vykompenzoval to pružností a reflexy. Takže bylo relativně snadné - více než by mělo - zaměnit stranu, ze které Severuse podepíral, aby mu umožnil lepší ulehnutí. „Přikrývku?“ zeptal se, když uzpůsoboval svůj úchop.

„Těžko říct, když se tvé tělo proti mému stále hýbe,“ podotkl Severus suše, příliš unavený na to, aby se zamyslel nad cenzurováním svých slov.

Harry zčervenal a potlačil uchechtnutí. „Mrzí mě to.“

„O tom pochybuji.“

Harry na něj dětinsky vyplázl jazyk. „Och, sklapni už, Severusi. Chceš teda přikrývku nebo ne? Soustřed' se.“

Severus zavrtěl hlavou. „Bylo by mi příliš velké horko. Tohle je dobré,“ vyslovil tak, že to nebylo srozumitelnější než znavené zívnutí. Dokonce ani ten pocit, když se o něj Harry otíral, třebaže ne se sexuálním úmyslem, ho zřejmě nedokázal vysvobodit z poklesu energetické hladiny cukru.

Zatraceně.

Harry peřinu přesto jednou rukou přisunul, neboť si říkal, že bude pak pro Severuse jednodušší přikrýt se, kdyby mu začala být zima. Narovnal se v zádech a pohlédl na muže, kterého napůl podepíral. Severus vypadal, že spí ve stoje. Harry se usmál. Něco takového vídával jen zřídka. „Tady,“ řekl a natáhl k němu ruku, kterou ho už nadržel za zápěstí.

Severus na něj kalně zazíral, téměř jako by netušil, o co jde. Očividně byl zcela zmatený a měl pro to dobrý důvod. Pomoc, jakkoliv zamaskovanou, nebyl zvyklý přijímat. „Co?“

„Věříš mi?“ zeptal se ho Harry tiše, dlaň, která zůstávala na místě, napřaženou.

Co to dneska s Harrym a jeho hloupými otázkami bylo? Dokonce ani jasnozřivému Severusovi nikdy nedávaly smysl. Takže k tomu, do háje, zcela jasně nemohlo dojít teď. „Samozřejmě,“ ohradil se otupěle, ale stále se nepohnul.

„Tak mě chytň za ruku,“ začal Harry, „a nech mě, ať tě položím,“ dokončil a čekal na nevyhnutelnou námitku.

Severus se na něj podíval, jako by se, dokonce i v tomto vyčerpaném stavu, rozumělo samo sebou, že zvažuje Harryho přičetnost. Nehledě na důvěru.

Harry rozhodnutí ale nezakolísalo. „Věř mi,“ žádal ho trpělivě, zatímco hleděl do těch nestřežených, pochybovačných očí.

Harry si vždy všiml, když byl Severus ochotný se otevřít, nehlídat se. Pokaždé to bylo jako poprvé – nikdy to nezevšednělo.

Severus váhal jen o okamžik déle. Natáhl rukou, která se právě nenacházela kolem Harryho pasu, a sevřel dlaň mladšího muže. Věřil mu, a kdyby to snad mělo skončit tak, že se kvůli Harryho další vylomeniny zraní, vždycky ho mohl později proklít.

Harry se usmál, jeho sevření se zpevnilo, když se muž otočil a nechal se spustit na záda – zcela se na něj spoléhaje, že mu nezlomí ruku. A Harry to neměl v plánu.

Namísto toho mladík o krok ustoupil a pravou rukou plynule vmanévroval skloněného Severuse do kontrolovaného a poměrně elegantního pádu šikmo na postel.

Všechno šlo hladce, až na jednu věc.

Harry se zapomněl zmínit, že by měl Severus v půli pohybu jeho ruku pustit...

Severusova paže se bezpáteřně zřítla a neočekávaně s sebou strhla i tu Harryho. Toho stejného Harryho, který tak často trpíval pobaveným nařčením, že je tím největším nemeblem na zemi.

Dnešek nebyl výjimkou.

Takže nakonec ten samý šokovaný a hlasu zbavený Harry skončil napůl rozvalený na Severusovi... který zcela ironicky upadl do hlubokého spánku v okamžiku, kdy se jeho hlava dotkla polštáře. Harry si nemohl pomoci, aby se tiše nerozesmál, když se odvaloval z postele. Třebaže jeho odvaze trvalo nějakou dobu, než se pohnula a zariskovala možné probuzení té nereagující hroudy na posteli. Ostatně jako s dalšími věcmi - bude o tom uvažovat později.

Harry se usmál, když pohlédl na spícího muže. Tohle nebylo poprvé, co ho viděl usnout vyčerpaním. Ale bylo to poprvé, co se k tomu Severus přiznal. Žmoulaje

si spodní ret neschopností se rozhodnout, posadil se Harry na kraj postele, aby ho mohl sledovat.

Po chvíli ale vstal, přikryl ho peřinou, protože, třebaže muž předtím tvrdil, že by mu bylo moc horko, ze zkušenosti věděl, že Severus často během spánku prochladl. Když museli tehdy v Evropě a Kanadě na noc zůstat v hotelích nebo úkrytech, Severus se vždy obklopoval kupou přikrývek. Takže mu vytáhl peřinu až na zvolna se zdvihající a klesající hrud'.

Pak se otočil, mávnutím ruky zhasnul světla a po špičkách odešel z místnosti, tiše za sebou zavíraje dveře. Když se dostal zpět do obývacího pokoje, našel tam pro ně přichystaný oběd, stále nedotčený od té doby, co byl doručen.

Harry si přisunul svůj talíř a usadil se ke stolu. Eseje odložil stranou a uchopil vidličku. Mohl odejít, ale cítil, že by to nebylo správné. Severus, třebaže by to okamžitě popřel každému, kdo by se na to zeptal, by se nevzdálil, kdyby se Harry takto abnormálně unavil. Takže i Harry zůstane, koneckonců, starali se přece jeden o druhého.

Vždy to tak dělali, ať už si to uvědomovali nebo ne.

Když dojedl, odeslal talíř zpět do kuchyně. Vstal, a než zamířil k pohovce, přivolal si knihu, která ležela na policičce k němu nejbliže. Zdálo se, že to byla ta nejnovější, kterou Severus četl, neboť se nacházela na vrchu pečlivě srovnaných knížek na policičce. Pohled na obal mu prozradil, že se Severus zajímal o svůj chov hadů. Rozhodnutí pořídit Sorai partnera, aby jí dělal společnost, zřejmě myslel velmi vážně. Přesto ho Harry podezříval, že většina z vajec, ne-li všechna, přijdou do lektvarů.

Dumal nad tím, jak *tohle* Severus plánuje své kobří matce vysvětlovat.

Zasmál se, když mu taková myšlenka přišla na mysl, a pak se uvelebil na pohovce a otevřel knihu. Se vši tou schopností mluvit s hady o nich nebyl téměř vůbec informován. Takže neviděl důvod, aby se trochu nezačetl, když už tady zůstal. Nebyl si jistý, jak dlouho bude Severus spát, ale možná se zvládne prokousat několika kapitolami.

A přesto to nebyl Severus, kdo se v těch pokojích objevil jako první.

Z krbu vystoupil Brumbál a vypadal dosti potěšeně, že tam Harryho stále ještě vidí. „Požádal tě, abys zůstal?“

Harry vzhlédl a zasmál se té otázce. Knihu složil do klína a zavrtěl hlavou, upravuje svou polohu, aby zabíral jen polovinu pohovky. „Kdyby se to stalo mně, zůstal by, a já bych z toho měl divný pocit, kdybych ho tady nechal samotného poté, co jsem ho v takovém stavu odeslal do postele. Asi je to zvyk.“

Brumbál se posadil na gauč, do části, kterou pro něj Harry uvolnil. „Informoval jsem tvé přátele, že jsi až do odvolání indisponován, a aby neměli obavy. Takže se o tebe, přirozeně, bojí.“

Harry se zasmál. „Nic překvapivého.“

„Ano. Nemám tušení, proč mi prostě nevěří,“ bědoval s úšklebkem. „V každém případě máš ale volno, abys tu mohl zůstat tak dlouho, jak si jen budeš přát.“

„Měl jsem v plánu odejít, jakmile se ujistím, že je v pořádku,“ sdělil mu Harry, než se zadíval směrem k ložnici. „Tedy za předpokladu, že mě dřív nezabije, že jsem ho do takového stavu v první řadě dostal. Až totiž už nebude tak unavený, mohl by přehodnotit svůj názor na proklínání.“

„Jen ty bys tady zůstával tak dlouho, abys to zjistil,“ zasmál se Brumbál rozjařeně.

Harry se usmál: „S rozpoznáváním nebezpečí jsem měl vždycky problémy. Neřekl byste?“

„Severus by to jistě řekl.“

„Mmm.“

Brumbál se rozhlédl po pokoji. „Za všechny ty roky, co ho znám, jsem ho viděl v podnapilém stavu jen párkrát, ale nikdy hýřícího přemírou energie z cukru. Dokonce, ani když byl ještě student.“

„Jako hyperaktivního pubertáka by bylo nemožné ho zvládnout,“ zasmál se Harry, ušklibaje se té myšlence. „Také jsem ho neviděl moc pít. Myslím, že naposledy, kdy jsem ho spatřil opilého, jsme se právě nacházeli v Rumunsku, tehdy v listopadu. A to jen proto, že mu tam jakási břišní tanečnice přiostrčila pití.“

Brumbál trochu vykulil oči a ten výraz na jeho tváři byl neuvěřitelně zajímavý. „Ony tam byly břišní tanečnice? Nejsem si vědom, že by vám školní rozpočet proplácel návštěvu takového místa.“

Harry se zahihňal. „Šli jsme se najíst do indické restaurace. Netušili jsme, že tam bude i... představení. Byl to přece rodinný podnik!“ ujistil ho rychle. „Jen to pití bylo trochu silnější. Třebaže on očividně věděl, co se stalo, a myslím, že byl rád, že měl omluvu pro to se tak zřít.“

„Huh.“ Brumbál na něj nevěřicně zíral. „Najednou mám pocit, že jsem vás dva měl lépe vyslechnout, kdy jste se z těch výprav vrátili.“

Harry se usmál. „Jako kdyby vám to snad řekl.“

Brumbál si nedokázal pomoci, aby s ním nesouhlasil. Měl pravdu. Pokud se totiž Severus nechtěl s něčím svěřit, bylo téměř nemožné přinutit ho tak učinit. „Tak tedy, musím se vrátit do ředitelny. Čekám profesorku McGonagallovou na čaj. Pokud bys něco potřeboval, ozvi se krbem, ale myslím, že bys měl být v pořádku.“

Harry se s ním rozloučil a počkal, dokud nezmezí v krbu, než se znovu chopil knihy a uložil se, aby mohl pokračovat ve čtení. Ta publikace byla překvapivě málo technická; zázračná výjimka v porovnání s knihami, kterými se Severus běžně obklopoval. Což naštěstí znamenalo, že si z ní Harry dokázal něco odnést, aniž by trpěl bolestmi hlavy.

„Mohl bys mi vysvětlit, jak to, že mám kocovinu?“

„Nemáš,“ zasmál se Harry, aniž by vzhlédl od čtení, třebaže ho ten hlas vylekal. „Prostě jen nejsi zvyklý na cukr.“ Odložil knihu na stranu a vzhlédl k místu, kde Severus postával, poblíž vstupu do chodby, a mnul si rukou čelo. „Pojď a něco si sněz. Dá tě to dohromady.“

Severus na něj pohlédl a nechal ruku spadnout k boku, zatímco sledoval, jak Harry zvedl talíř s jídlem a nabídl mu ho, mumlaje ohřívací kouzlo. „Proč jsi zůstal?“

Harryho pohled se letmo setkal se Severusovým, než se mladík usmál. „Protože jsi to chtěl.“

„Nikdy jsem neře-“

„Ani jsi nemusel,“ odvětil Harry prostě a pokynul k talíři, který držel. „Pojď se najíst.“

Severus na něj na moment zíral, než k němu přešel, aby si s úsměvem, který se zvolna a úspěšněji začínal prohlubovat na jeho tváři, převzal talíř. „Díky.“

Harry se nemohl ubránit vlastnímu úsměvu. Nemyslel si, že ho někdy omrzí vidět toho muže takhle se tvářit. Severus Snape nebyl člověk, kterému bylo dáno mnoho příležitostí k úsměvům, a Harryho to, jelikož byl příčinou těchto vzácností, vnitřně zahřálo. „Ovšem,“ odpověděl tiše a udělal mu místo na gauči.

Severus, který by se šel najíst ke stolu, se nad tím znovu zamyslel, když se Harry přesunul. Třeba by mohl pro jednou porušit své pravidlo a najíst se na pohovce. A tak se usadil.

„Klidně mě vykopni, kdykoliv budeš chtít,“ prohlásil Harry a znovu otevřel knihu, třebaže se mimovolně posunul blíž k tomu hřejivému tělu, sedícímu vedle něj. „Je mi jasné, že jsem tě dostal někam, kam jsi vůbec neměl v plánu zajít.“

„Ano, známkování. Vždy je tak zábavné.“

Harry se rozesmál.

„Mluvím vážně!“ oponoval Severus s protočením očí. „Vy studenti si totiž vymýšlíte ty nejneepochopitelnější hovadiny. A nejlepší na tom je, že si ve skutečnosti myslíte, že si toho ani nevšimnu.“

Harry mu věnoval uražený pohled. „Možná jsem jich pár sám vymyslel, ale nezacházet bych tak daleko, že bych je nazýval nepochopitelnými. A vím, že sis všiml, nemám totiž v hlavě jen pitomosti,“ ušklíbl se a otočil se zpět ke knize.

„Jen většinou.“

Harry po něm střelil postranním pohledem. „Sněž si svou zeleninu.“

Severus se ušklíbl, ale učinil, jak mu bylo řečeno. Byl až příliš vyškolený na to, aby se o téhle zeleninové věci handrkoval, a navíc ji měl rád. A mimoto, stejně věděl, že se ho Harry pokouší umlčet dřív, než by mohl mladšího muže dál trápit. Kdyby to jen bylo tak jednoduché. „Zdá se, že jsem si právě uvědomil, že jsi to byl ty, kdo mě do tohoto stavu dostal.“

Harry znal ten tón až příliš dobře, a tak se pokoušel nesmát. Vzhlédl a uviděl škádlivou jiskru v těch černých očích, zcela v protikladu k přísnému výrazu v Severusově tváři. „Dobře si vzpomínám, jak jsi *sám* tvrdil, že mě nemáš v úmyslu zabít...“

„Zabít tě ne. Ale *mohl* bych třeba...“

Zbytek Severusova prohlášení byl zahuhlaný do Harryho dlaně, která rychle přistála na jeho ústech. Harry se usmál, když na něj Severus se zjevným zamračením zíral. „Nelaškuj se mnou,“ sdělil mu na rovinu. „Vím, že nejsi šílený. Takže ten svůj nápad laskavě přehodnoť.“

Severus obrátil oči v sloup, a pak se natáhl a jednou rukou uchopil Harryho zápěstí. Odtáhl tu pohoršenou ruku pryč a jeho úšklebek se vrátil. „Existuje spousta věcí, které bych ti rád udělal namísto toho, abych tě zabil. Ale ne tady, ani teď.“

Harry zamrkal a cítil, jak pod jeho upřeným pohledem rudne. A tak se odvrátil a sklonil hlavu, zacítil se na místo, kde ho Severus stále držel za zápěstí. Což byl pohled, díky kterému si vzpomněl na jejich schůzku-která-žádnou-schůzkou-nebyla, kdy nějakým způsobem skončili držící se za ruce, zatímco Harry předstíral, že si toho ani nevšiml. Při pohledu zpět se pokusil o úsměv. „Myslím, že vím.“

„Děkuji, že jsi zůstal,“ prohlásil Severus, když s lítostí uvolnil Harryho zápěstí.

Harry otupěle přikývl a ruku stáhl. „Bylo mi potěšením.“

Severus se na Harryho zadíval trochu melancholickým pohledem, jen aby zjistil, že chlapec zírání dolů na knihu v klíně, ale jeho oči se nehýbají. Namísto toho se zdálo, že jsou téměř přišpendlené na jeho rukách. Zapřemítal nad tím, dojedl a odeslal prázdný talíř pryč. Pak si spolu s brkem přivolal jednu z esejí, která si vynucovala jeho pozornost. „Opravdu bys byl schopen ta slova číst,“ prohlásil Severus, když se natáhl a jemně uchopil ruku, která překrývala stránky, „kdyby sis neblokoval výhled.“

A pak se, jako by právě vůbec nic neučinil, přesunul ke známkování eseje druhou rukou.

Harry sebou lehce překvapeně trhnul a vzhlédl od jejich spojených rukou na muže, než znovu sklonil hlavu ke knize. „Tuhle ti nechám,“ pronesl tiše, začínaje se usmívat. „Prošlo to celkem snadno.“

„Nemám tušení, o čem to tu plácáš,“ podotkl Severus nenuceně a připsal na esej další rudou poznámku.

„Samozřejmě že ne. Prostě další z těch nepochopitelných hovadin,“ odvětil Harry, zatímco ruku, která ho svírala, lehce stiskl. Tentokrát už na stránce, kterou četl, doopravdy viděl slova.

Ani jeden z nich neřekl nic, jeden příliš vystrašený z toho, že by roztříštil tu špetičku skutečné naděje, kterou cítil, druhý příliš vyděšený tím, že by na sebe upozornil ještě větší měrou. Takže pak jinak tichou atmosféru místnosti rušilo už jen škrábání pergamenu přes nekonečnou plejádu esejí a otáčení stránek v knize.

Ve stejnou chvíli ve své kanceláři Brumbál právě dopíjel čaj s Minervou.

„Takže jsi u nich tu špionáž už provedl?“ zeptala se ho vyčítavě.

Albus se na ni zcela nevinně usmál. „Jsem si jistý, že jsem se zmiňoval pouze o tom, že jsem se byl mrknout, jestli se nepozabýjeli.“

Minerva obrátila oči v sloup. „Jinými slovy ano?“

„Správně,“ usmál se a spokojeně se opřel v křesle. „Myslím, že se všechno vyvíjí v Severusův prospěch.“

„Ráda bych předtím ještě podotkla, že o tom, pokud mezi nimi k něčemu dojde, nechci vědět. Vrtání se v osobních životech je tvá zvrácená zábava. Ráda s gratulací počkám, až se k tomu přiznají sami.“

„To tedy znamená, že se se mnou nevsadíš?“

„Rozhodně ne.“

Brumbál si zasmušile povzdechl. „No dobře. Budu se muset zeptat Arguse.“

„Albusi!“

„Dělám si legraci, Minervo.“

Zafuněla a zavrtěla hlavou. „Asi jsi na stará kolena zešílel. Měl bys požádat Severuse, aby ti připravil nějaký lektvar, který ti od toho bláznění pomůže.“

„Vůbec se nedokážeš uvolnit,“ peskoval ji Albus zlehka. „Tohle je to nejzajímavější, co se mezi studentem a členem učitelského sboru odehrálo od té

doby, co tu jsem. Všichni bychom se od nich měli učit, jak najít lásku i přesto, co si všichni okolo myslí.“

„Jenže Harry se ještě nezamíloval,“ podotkla Minerva.

Brumbál se usmál. „Pravda. Dobré věci chtějí čas. Teď záleží na Severusovi, aby to nezpackal. Takže, na Severuse a Harryho!“ zvolal, pozvedaje poloprázdný šálek čaje do vzduchu.

„Jsi blázen,“ usoudila Minerva s povzdechem.

Kapitola 14

U večere ve Velké síni se Harry nacházel na svém obvyklém místě a snažil se nevypadat myšlenkami mimo. Opustil Severusovy komnaty něco před půl hodinou a dorazil tak na večeri brzy. Strávil se zmiňovaným mužem prakticky celý den a vůbec toho nelitoval. Ale jeho nepřítomnost a Brumbálovo jistě vágní vysvětlení, proč chyběl, bylo pro určité lidi více než podnětné, aby se začali zajímat o to, kde byl. A tak se snažil nevypadat, jako kdyby nebyl vytížený a mohl tak libovolnou dobu s kým klábosit.

Přesto ale věděl, že to nejspíš nepomůže – ty dva nejpravděpodobnější slídiče bylo vážně těžké odradit.

„Takže co bylo tak zatraceně důležitýho, že ti to zabralo celý den?“ zeptal se nakonec Ron, jehož trpělivost se vypařila během první minuty.

Harry se sám pro sebe usmál a na prchavý okamžik mu myslí proběhl obrázek Ronova obličeje, kdyby se jeho kamarád dozvěděl pravdu. Rozhodně by to bylo k nezaplacení. „Do něčeho důležitýho jsem se začel,“ odpověděl upřímně a takticky vynechal tu část, při které by Ron více než pravděpodobně vypěnil a způsobil tak scénu.

„Začel?“ Ron byl tou myšlenkou zcela jasně zděšený.

Hermiona naopak vypadala hrdě. „Taky by ses měl zajímat o něco přínosného, Rone.“

Ron pokrčil rameny a zamračil se na ni. „Famfrpál je přínosný!“

„Když to říkáš.“ Hermiona obrátila oči v sloup.

„To tedy říkám!“

Harry lehce pobaveně zavrtěl hlavou a napůl ucha se odvrátil od jejich přátelského hašteření. Zbytek své pozornosti zaměřil zcela záměrně na jídlo, aby se tak jeho oči nezatoulaly ke skutečnému důvodu jeho celodenní absence. Což bylo vážně těžké, když se jeho myšlenky tímto směrem ubíraly bez ustání.

Dnešek byl... milý. Dokonce i Severus podvádějící u šachovnice se bavil. No, spíš byl zábavný. Harry měl za to, že by něco takového Severus jen těžko přiznal. Celkem vzato to byl příjemný způsob, jak strávit sobotu. Což byla jen jedna z mnoha věcí, nad kterými věděl, že bude nutné se vážně zamyslet.

Začínal zjišťovat, že je do prázdnin ještě moc daleko, a zároveň, že se přibližují až příliš rychle.

A Harry nebyl jediný, kdo byl podobného mínění.

U učitelského stolu Severus zdařile ignoroval vítězoslavnou auru, která vyzařovala z jednoho vousatého, starého čaroděje. Avšak už nezvládal tak dobře ignorovat vzpomínky z dnešního dne, které k němu náhodně přicházely.

Už teď věděl, že to bude dlouhá noc.

V době, která se přehoupla do pondělí a zároveň v poslední školní týden před prázdninami, se Harry a Severus úspěšně vyhýbali jeden druhému.

Nebylo to záměrné, ale způsobeno docela zábavným a celkem frustrujícím souborem vnějších důvodů, které jim trvale narušovaly jakékoliv pokusy, které by třeba učinili. Mezi všemi těmi schůzemi učitelů, setkáními s přáteli, famfrpálem a výčtem dalších událostí neviděl jeden druhého dokonce ani u jídla.

Takže, když nastal čas pondělní hodiny Lektvarů, Harry měl nevysvětlitelně pocit úlevy. Jak se stalo jeho zvykem, dorazil dřív, všímaje si, že se Hermiona zdržela jakýchkoliv poznámek.

Jenže neměl štěstí.

Dveře zůstaly zamčené celých těch několik minut do začátku hodiny. Celá skupina studentů, včetně Harryho, stála shromážděná přede dveřmi a tiše dumala nad tím, kde asi jejich profesor vězí. Tohle se předtím ještě nikdy nestalo a oni tak byli pochopitelně zmatení. Hermiona se na Harryho tázavě zadívala, ale on jen zavrtěl hlavou.

A pak se objevil on.

Severus se přihnal tím nejráznějším krokem, metal výhružné pohledy a mumlal si pro sebe něco o idiotech, kteří do všeho strkají nos. Harry došel k závěru, že Brumbál zřejmě uskutečnil další podnětné setkání s tímto mrzutým profesorem.

„Běžte dovnitř a začněte pracovat,“ zavrčel, když vstoupil jako první a mávl rukou k tabuli, na které se zjevily instrukce.

Od Harryho bylo třeba rychlého neverbálního kouzla, aby se tabule přestala otřásat. Nemyslel si, že si Severus vůbec uvědomil, jakou silou tou rukou mávl. Ale pochyboval, že by nějaké to chvění tabule profesora zarmucovalo. Věděl, že Severus musel cítit magii, kterou uvolnil, ale muž to nedal nijak znát. Za což byl Harry docela vděčný.

„Harry?“

Oslovený mladík se otočil, a když mu Hermiona věnovala další tázavý pohled, pokrčil rameny. Ona ho tedy jen napodobila a oba se rychle přisunuli ke svým místům, aby mohli začít pracovat. Harry brzy došel k závěru, že je rád, že si svůj domácí úkol připravil včas a řádně. Protože jak mnoho z nich zjistilo, tento lektvar byl minimálně předem ztracený, pokud o něm nezpracovali náležitou esej. A to náležitou a řádnou, bez všech těch nepochopitelných hovadinek okolo, které běžně přidávali.

Jenže pak si Harry uvědomil, že ho Severusova špatná nálada nějakým způsobem rozptyluje. Obvykle, a to až do této chvíle, by to zlehka přešel. Koneckonců, jen zřídka se stávalo, že by muž ve třídě z nějakého důvodu nebručel. Ale bylo to těch pár slov, která Harryho trápila, a nedostatek ventilace jeho očividného podráždění na studentech, tím, že by kolejí odebíral body a rozhazoval tresty, stejně jako Brumbál rozhazuje své citronové dropsy.

Když Harry konečně dosáhl bodu, ve kterém musel u svého lektvaru čekat, uplynulo již hodně času, během kterého ho to znervózňovalo víc a víc. Pak se ale rozhodl, odpustil si těžký povzdech a vzal do ruky brk, aby na kus pergamenu naškrábal krátký vzkaz. Jakmile brk odložil a stočil pergamen, vzhlédl, jen aby zjistil, že jsou všichni, včetně Severuse, zaneprázdněni. Poté, vědom si toho, že by mohl být i zabit vzhledem k tomu, jak špatnou náladu profesor měl, Harry hodil sbalený vzkaz Severusovi na hlavu.

„Co to kruci-?“ Severus se zabrzdil právě včas. Promnul si čelo a shlédl na ten pohoršlivý předmět. Skrz pergamen mlhavě prosvítaly obrysy inkoustem psaných slov. Zazíral na vyjevenou třídu a se zavrčeným: „Zpátky do práce!“ sebral vzkaz.

Harry tak učinil a připravil se, čistě pro případ.

Mezitím, co Severus rozkládal vzkaz, jeho rozčilenost se lehce zmírnila, protože rozpoznal ten rukopis. Prokletý Harry a jeho schopnosti chytače. Zvedl hlavu, jen aby spatřil, jak se Harry pokouší zůstat nenápadný. Ušklíbl se, než se vrátil k lístku.

Tvá špatná nálada mě rozptyluje. Chceš o tom mluvit? Mám totiž dojem, že to má co dělat se mnou.

Severus se v duchu pousmál, než si zlověstně odkašlal. „Pottere,“ vyštěkl, „po hodině máte trest. Za to, že jste přesvědčen, že všechno, co se děje, má s vámi co do činění.“

Překvapivě to byla Hermiona, ne Ron, která se jako první ohradila. „Ale pane, po této hodině máme profesorku McGonagallovou a...“

„A tímhle ji vážně naštvu,“ dokončil za ni Severus. „Teď zpátky do práce. A dvacet bodů za všechny nebelvíry na mé hodině.“

Harry se pokoušel nevypadat pobaveně.

„Kde zatraceně přišel k tomu si myslet, že si zaslouhuješ trest?“ zaprskal potichu Ron. „Neřekl jsi tomu slizkému parchantovi ani slovo.“

„Je to Snape,“ zabědoval Harry, „co čekáš?“

Zdálo se, že takové vysvětlení stačilo, ale místnost po hodině stejně opustila nabručená partička nebelvírů.

Harry a Severus počkali, dokud se dveře za posledním studentem nezavřely, než Harry muži věnoval tázavý pohled.

„Tentokrát máš ohledně toho, co se stalo, pravdu.“ Severus vydal povzdech, který zdržovat celé ráno a opřel se o desku stolu.

Harry přeskočil možnost mít z toho škodolibou radost a namísto toho zamířil k němu. „Co ti Brumbál řekl?“ zeptal se a opřel se o stůl vedle Severuse, jejich paže se téměř dotýkaly.

„Slyšel jsem ho, jak McGonagallové vypráví o své sobotní špiónské výpravě, kterou u nás vykonal.“

Harry se zamračil. „Ale to nevykonal. Jen se několikrát zastavil. Tak se v tom třeba nakonec ztratil?“

Severusovy černé oči se sarkasticky obrátily v sloup. „S tím ani nikdy nemusel začínat. A já si ani nevybavuji, že by nám, poté, co jsem se vzbudil, ohlásil svůj příchod.“

Když to Harrymu došlo, trochu se začervenal. Jeho mysl se vesele chopila příležitosti, aby mu předhodila vzpomínku na jejich propletené ruce. O tom, jak *správný* to byl pocit a jak se to všechno snažil ignorovat. Harry se lehce zachvěl a pohlédl na Severuse. „Nemohl nás přece z krbu vidět, když...“

„A ty tomu vážně věříš?“ zeptal se Severus vyčítavě.

„Ne,“ připustil Harry suše. „Ve skutečnosti ne.“

„Takže je zbytečné říkat, že jsem znovu zablokoval svůj krb. Proto jsem přišel pozdě a ve špatné náladě. Musel jsem se potýkat se špiónským dítětem.“

„Nemohu uvěřit, že ho nikdo z nás necítil.“

Severus se krátce zasmál. „Byli jsme trochu zaneprázdněni.“

Harry musel uznat, že měl pravdu. Tiše si povzdechl a téměř nostalgicky se usmál. „Jo, jen trochu.“

Severus se na něj zadíval. „Zase jsi svůj lektvar zvrátil?“

„Samozřejmě,“ dobíral si ho Harry a otočil hlavu ke skupince fiol na stole, aniž by spustil ze Severuse oči. „Očekávám nemilosrdnou kritiku.“

„Uvidím, co s tím mohu udělat.“

„Vím, že ano,“ usmál se Harry a s tichým povzdechem se odtáhl od stolu. „Měl bych jít. Oba máme před sebou další vyučování. Tvoje třída tu bude co nevidět a já musím projít praktickým testem.“

Severus sledoval, jak se vzdaluje, ale pak se natáhl a popadl Harryho za ruku, aby ho k sobě obrátil. „Mýlím se snad?“ zeptal se klidnějším hlasem, než jaký by měl být.

Harry zamrkal, a pak spustil oči k jejich momentálně spojeným rukám. „Nevím,“ odpověděl tiše a zvedl hlavu.

„A co víš?“ zatlačil na něj Severus stejně tak tichým hlasem, jeho oči studovaly Harryho tvář. Pátraly v ní, ale odmítaly slídit po odpovědích.

Harry by normálně odvětil nějakou přídrzlou poznámkou jako: *Daleko víc než ty*, ale všechny mu uvázly v krku. Namísto toho ztěžka polkl, než mu sdělil současnou pravdu. „Nic už není jako předtím, Severusi.“ Jeho pousmání bylo přinejlepším sotva patrné. „Nic z toho, co jsem zažil za těch prvních pár dnů, mi nevadilo. Dal jsi mi čas a prostor, který jsem potřeboval, a někdy během toho jsi mi poskytl i určitý klid, který jsem nikdy předtím neměl. A zároveň i spoustu věcí, na něž musím myslet a o nichž potřebuji přemýšlet.“

„Vím, že se obáváš, abys neudělal chybu,“ odpověděl Severus poté, co mezi nimi nastala chvíle ticha. „A třebaže je dobře, že konečně o některých věcech uvažuješ předtím, než začneš bezhlavě jednat, aniž by ses zamyslel... Jen se to pokus nepřekombinovat. Možná jsi dosti lehkovážný, ale srdce máš vždy na správném místě. A já tady stále budu, abych tě zachránil, takže se nemusíš bát udělat volbu.“

Harry na něj bezeslovně hleděl, ačkoliv jeho zelené oči jasně odrážely nejistotu v jeho emocích, kterou při těch slovech cítil. „Jsi neuvěřitelně dobrý člověk.“ Snažil se nedumat nad tím, kde se to v něm vzalo.

Od Severuse si za to vysloužil temně znějící uchechtnutí. „To ti nikdo neuvěří a raději tě okamžitě doporučí ke svatému Mungovi, že jsi něco takové naznačil.“ Sevřel Harryho ruku, kterou stále ještě držel. „Ale těší mě, že si toho někdo konečně všiml.“

„Myslím, že jen velmi málo lidí mělo šanci vidět tě jinak, než jak chceš, aby tě ostatní vnímali,“ odpověděl Harry, než jemně stiskl jeho ruku na oplátku. „Měl bych jít.“

Severus přikývl a zdráhavě Harryho ruku pustil. „Ano, než sem vletí další třída a bude se divit, proč jsem na tebe tak milý.“

„A to bys kvůli své pověsti nechtěl,“ zasmál se Harry a s heknutím si přehodil svou tašku přes rameno. „Ahoj.“

„Pokus se vypadat přiměřeně rozrušený,“ zavolal za ním Severus.

Harry se zastavil u dveří a mrknul na něj nazpět. „Myslíš, že bude pár slziček stačit?“

Severus se na něj zamračil: „Myslíš, že bych tě někdy úmyslně dokázal přinutit k pláči?“

Harry se zachechtal a konejšivě se na něj usmál. „Vyřeším to pohledem *zpráskaného psa*.“ A odešel.

Severus se snažil nemyslet na všechny přednosti zpráskání Harryho na všech čtyřech.

Mezitím Harry zamířil na další hodinu a snažil se vypadat vystresovaně, kdykoliv někoho potkal, ale jinak se cítil spokojený. Když se dostal do učebny Přeměňování, ignoroval všechny pochopitelně šokované pohledy, které obdržel. Spolužáci se bezpochyby divili, jak se mu povedlo vyklouznout z uděleného trestu, pokud z něj tedy neutekl. Jediný, kdo nevypadal užasle, ale spíše prostě jenom pobaveně, byla McGonagallová osobně.

„Pane Pottere, nemyslela jsem si, že se vás ještě dnes dočkáme. Tohle musel být váš nejkratší trest vůbec,“ poznamenala strnule.

Harry, pamatuje na to, co mu Severus říkal o Brumbálovi a jeho špionských poznátcích, se kterými se jí svěřoval, se na ni nestoudně usmál. „Řekl bych vám, jak se mi to povedlo, ale myslím, že by to asi u nikoho jiného než u mě nefungovalo.“

V tu chvíli Minerva McGonagallová zbledla a zčervenala několika odstíny naráz, což jí propůjčovalo dosti zajímavý chameleonský výraz. „Tak si to, u Merlinova vousu, chlapče, nechte pro sebe!“ prakticky zapištěla.

Jediným studentem, který nevypadal profesorčíným náhlým nepokojem zmatený, byla Hermiona, a Harry samozřejmě. Dívka se snažila zadusit svůj smích, aniž by to bylo vidět, a Harry se nevinně usmíval. Ačkoliv upřímně doufal, že o tom, co právě řekl, Severus nikdy neuslyší.

Zatímco Hermiona a Harry čekali, až na ně přijde řada při praktickém testu, ona se k němu nahnula a zašeptala mu do ucha: „To, co jsi tady naznačoval, jsi myslel vážně?“

Harry lehce zružověl. „Nic se nestalo, ale zřejmě to byl její přesný předpoklad.“

„A co se tedy dělo?“

„Jen jsme mluvili,“ odpověděl Harry a rychle ztichnul, když po nich profesorka McGonagallová vrhla přísný pohled.

Zbytek rána proběhl v klidu a Harry se dokonce dokázal vyhnout dalšímu Hermioninu dotazování. Jako by rozpoznala, že toho má v hlavě moc, a že by nebyl dobrý nápad, aby se v tom šťourala. Harry jí byl za to vděčný.

Měl dokonce spády vynechat poslední hodinu před obědem, ale Hermionin planoucí pohled ho přesvědčil o opaku. A tak se rozhodl, že jakmile bude mít všechno za sebou, půjde si zalétat, a Merlin pomoz člověku, který se ho bude snažit zadržet. Potřeboval strávit chvíli ve vzduchu.

Když nastal čas oběda, Harry se usadil na své obvyklé místo, a pak vzhlédl a uviděl Severuse tiše si rozprávět s Kratiknotem. Vypadal méně napjatý. Harry se pousmál a pohledem se vrátil, aby si mohl naložit na talíř jídlo. Právě si potíral kukuřici máslem, když mezi jeho příbory s rachotem vlétla hnědá školní sova, položila mu obálku na bramborovou kaši politou šťávou, a pak zase odstartovala pryč.

„Milé,“ zahihňal se Ron, když se Harry zašklebil a odstranil obálku z kaluže tekutiny.

„Sklapni,“ zamumlal pak, než mávl volnou rukou, aby se zbavil toho bince, než to zamastí úplně všechno. Pokud mu bylo známo, nečekal žádnou poštu, takže ji zvědavě otevřel, zatímco ho při tom Hermiona s Ronem pozorovali. Sotvaže nakoukl dovnitř, ucítil, jak se z pergamenu uvolnila magie.

Ale to ho neznepokojilo, znal dotek této magie, bylo mu jasné, od koho pochází. A s devadesáti devíti procentní jistotou věděl, zejména s ohledem na odesilatele, co to bylo za magii. Kouzlo soukromí, nic nebezpečného.

Takže vyjmul dopis a poměrně klidně ho rozložil. A usmál se, když si přečetl krátkou větu:

Děkuji, že ses zajímal, a ty mi můžeš poděkovat, že jsem to po tobě nehodil na oplátku.

Harry se sám pro sebe zasmál. Byl si jistý, že kdyby mu Severus hodil vzkaz nazpět, tak by to mohlo dopadnout nehorázně. Hlavně, vzal-li v potaz, co by udělal Brumbál. Takže ho znovu složil a uložil do kapsy, předtím než spálil obálku kouzlem.

„Harry?“ Hermiona se mračila a Ron vypadal, že propukne v smích.

„Co?“ zeptal se jich Harry, protože neměl tušení, o co jde.

„Proč sis právě schoval objednávkový formulář na kondomy?“ zeptala se Hermiona chabě.

Harry na ni zíral, neschopen slova, než se náhle rozesmál, třebaže jeho tvář zaplála odstíny rudé, hravě soutěžící s Ronovými vlasy. „To nebyl!“ protestoval skrz slzy smíchu, v duchu proklínaje Severuse, že mu něco takového provedl.

„Já myslel, že to byl obrázek dvou hipogryfů, kteří se na to právě chystají,“ prohlásil Ron zvolna a vypadal dosti zmateně.

Hermiona věnovala Ronovi tázavý pohled, zrovna když Harry začal smíchem a děsem kuckat a mávat rukama kolem sebe, aby jim dal na vědomí, že je v pořádku. Horečně se snažil vymyslet, co za zatracené perverzní kouzlo pro soukromí Severus na ten vzkaz umístil. Nevadilo mu to, spíše naopak. A začínal rovněž docházet k závěru, že Severus musel být jako teenager vskutku zajímavý mladý muž.

Zatímco byli Ron a Hermiona stále zaneprázdněni, Harry vzhlédl k Severusovu místu a potají ho pozoroval. Stále se pochechtávající na něj téměř neznatelně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. Právě se odvracel, když mu Severus úšklebek vrátil, a pak se otočil k Hermioně, která ho znovu volala jménem.

„Ne,“ odpověděl Harry na její otázku, oči na tu nejkratší vteřinu zaběhly zpět k Severusovi, než se znovu nenuceně zaměřily na jeho jídlo. „Nemám tušení, kdo mi to poslal. Jen někdo, kdo žádal o autogram.“

Náhlý dusivý zvuk pocházející od učitelského stolu Harrymu sdělil, že Severus musel umět odezírat ze rtů.

Harry se usmál a klidně zvedl vidličku, když kašláním odeznělo a většinou školy přeběhl kolektivní povzdech, že se jejich profesoru Lektvarů podařilo přežít. „Co jsem to jen udělal, že jsem si tohle zasloužil?“ zalamentoval s hranou dramatičností a začal jíst.

Hermiona s Ronem si vyměnili pokrčení rameny, než se také vrátili ke svým obědům.

Nakonec Harry nedokázal od svých přátel vyklouznout před koncem poslední hodiny. Jeho zvědavost ohledně toho, co to zatroleně na ten vzkaz seslal Severus za kouzlo, ho pojídala zaživa. Nikdo by mu to nikdo nepřipsal na vrub, ale zajímal se o magii a snažil se o ní dozvědět víc. Jenže býval v tomto ohledu pravidelně zastiňován Hermionou. A tohle byl ten druh kouzla, který se Harrymu zdál hodný Poberty. On už se většině z nich naučil.

Takže skončil zpátky v učebně Lektvarů, když s tichým ťuknutím vstoupil. Ignoroval poslední třídu, která si právě ve spěchu balila věci, aby mohli tuhle nebezpečnou místnost co nejdříve opustit.

„Pottere, vy jste se ztratil, že ano?“

Harry se kousl do rtu, aby se zdržel úsměvu. Ignoruje pachučí krve, dal se dohromady. „Snape, vy jste zapomněl na můj trest, vidíte?“

Teď to byl Severus, kdo se musel nutit neusmívat. „Jsem profesor Snape, Pottere.“

Harry pozvedl obočí. „Takže tedy mohu jít, že? Když jste na to zapomněl a tak vůbec?“

„Nestydatý spratku, zůstaňte, kde jste. Vyřídím to s vámi okamžitě. Snažte se nezadržovat dech, protože bych nerad, abyste odpadl, ještě než s vámi začnu.“

Harry si byl docela jistý, že lehce zčervenal a byl vděčný za to mdlé světlo, díky kterému to šlo zaměnit za mladickou energičnost. Někdy byl tento status teenagera, který vidí náznaky narážek kdekoliv, skutečně jako osina v zadku. A tak se snažil neuvažovat ani o významu sousloví *osina v zadku*. Zatracený pubertální mozek. Vůbec mu nepomáhal s tím, čemu právě teď čelil.

Severus se svým nejvražednějším výrazem čekal, než se nevytrousí i poslední student, než stočil svou plnou pozornost zpět k mladému muži stojícímu stále u dveří. „Můžeš začít s čištěním podlahy zubním kartáčkem.“

Harry zamrkal a pak se, přecházeje směrem k muži, začal smát. „Jak velkým zubním kartáčkem?“

„Tak velkým, jaký by se ti líbil,“ odpověděl Severus sladce, usadil se zpět na svou židli a uznale Harryho obhlédl od shora a dolů. Mladší muž vypadal mimořádně půvabně po tom jejich malém škádlení. Tak plný života.

Harry se zachechtal, sedl si na jednu lavici a začal tam a zpět komíhat nohama. „Nenuť mě vysvětlovat skutečný důvod mé přítomnosti. Víím, že víš, že to budu chtít vědět.“

Severus si odfrkl. „Díky, že jsi mi to objasnil.“

Harry se na něj jen zašklebil nazpět.

„Takový drobný nápad inspirovaný zrcadlem z Eisedu,“ vysvětlil Severus. „Kouzlo ukáže ostatním divákům jen to, po čem nejvíce touží. A zanechá je to dostatečně dlouho zaneprázdněné, abys měl šanci přecítit si, co je ve skutečnosti uvnitř.“

„Och, do háje,“ otrásl se Harry, „to mi chceš říct, že Ron nejvíce touží po tom vidět dva hipogryfy, jak na to jdou?“

„Netroufal bych se tvrdit, že dokážu říct, jaký důvod se skrývá za Weasleyovým šílenstvím,“ zafuněl Severus, ale vypadal Harryho otázkou zaujatý a pobavený. „Ale bylo by zajímavé ho tím potrápit na hodině...“

Harry na něj zlostně zazíral. „Neopovažuj se na to ani pomyslet, Severusi Snape.“

„Řekni mi, co viděla slečna Grangerová?“ odbočil muž.

Harry zbledl, když si to uvědomil. „Ona musí chtít... och ááá! Severusi! Dneska jsem se o svých přátelích dozvěděl víc, než by chtěl jakýkoliv příčetný člověk vědět.“

„Tak zlé?“ zeptal se Severus rozvážně. „Vždy jsem se domníval, že se za slečnou Grangerovou skrývá více než jen knihomolka, ve kterou máme věřit.“

Harry zaskučel a připlácl si dlaně na uši. „Už tě vůbec neslyším.“

Severus se zasmál a trpělivě přečkal celý *la-la-la* popěvek, který Harry vyluzoval. Nakonec musel jeho směrem seslat salvu zelených jisker, aby ho přinutil přestat. „Děčko,“ zachechtal se a znovu položil svou hůlku.

Zasažen chvíli nestydatosti, kterou mu Severus rád vyčítal, na něj Harry vyplázl jazyk. „Vetchý staříku.“

Severus protočil panenky. „Jeden ze tří, ale nikdy prvně jmenovaný.“

„Tak naučíš mě to kouzlo?“ zeptal se Harry s úsměvem a položil ruce zpátky na lavici.

„Až budu mít čas. Ale teď kšá,“ pronesl Severus, opláčeje mu úsměv. „Ne, že bych si neužíval tvou společnost, ale potřebuji připravit test pro třetí ročníky a ty mi s mým soustředěním moc nepomáháš.“

„Uvidíme se u večeře?“ zeptal se Harry, když seskočil z lavice.

Severus mu věnoval pichlavý pohled. „Pokud se mi podaří s mými plány vůbec řádně začít, pak ano. Takže...“

„Už jdu.“ Harry se usmál a zamířil ke dveřím. Už byl na odchodu, ruku položenou na chladivé klice, když se ohlédl přes rameno. „A mimochodem, rádo se stalo.“

Severus zvedl hlavu právě v okamžiku, kdy Harry zmizel za dveřmi, a zvolna se usmál, než pohled znovu sklonil k tomu, co právě dělal. Ano, situace se začínala obracet k lepšímu.

Venku na chodbě Harry odcházel z podzemí, ruce schované hluboko v kapsách, oči nevidomě zírající na podlahu. Jeho zelené oči, předtím v učebně, které se dříve obával, vesele jiskřící, byly teď netečné, ztracené v myšlenkách.

Ano, prázdniny se blížily moc pomalu a zároveň až příliš rychle.

Kapitola 15

V době, kdy nastal čtvrtek, už scházel do začátku prázdnin jen jeden den, a tehdy Harry poprvé odjede pryč, aby strávil nějaký čas skrytý přede všemi v ústraní. Věděl, že byli jeho přátelé zmatení jeho náhlým samotářským

chování, ale rovněž věděl, že mu alespoň Hermione rozumí, protože ví, že má už tak dost o čem přemýšlet, a tak dělala, co mohla, aby Rona uklidnila. A za to jí byl Harry vděčný.

Sletěl dolů, aby přistál, když šedočerná obloha sotva znatelně zesvětlala, takže měl za to, že slunce začne co nevidět stoupat nad obzor. Strávil venku dobrou hodinu před východem slunce a už byl vážně hladový.

Musel několik minut pomalu kroužit vzduchem, než našel přijatelné místo na přistání. Poslední dva dny střídavě sněžilo a země byla na mnoha místech pokrytá celkem vysokou vrstvou sněhu. Říkal Severusovi, že cítí, že bude sněžít, a doufal, že tohle tomu muži, který ho měl za blázna, když prohlašoval, že cítí ve vzduchu předzvěst blížícího se sněhu, dokáže, že měl pravdu. Velmi rád by využil šance mít z toho škodolibou radost, ale zatím nedostal příležitost.

Ve skutečnosti měli totiž, znovu a opět, sotva možnost dýchat ve společnosti toho druhého, natož spolu snad dokonce mluvit. Jak se prázdniny kvapem blížily, všichni učitelé studentům na poslední chvíli zadávali domácí úlohy a studijní materiály. A tak měl Harry co dělat, aby se o to všechno postaral, pokud ovšem nechtěl některý z úkolů psát během prázdnin. A co se Severuse týkalo, tak to byl částečně jeho problém, jak by se tak řeklo, třebaže mu Harry nemohl upírat, že dělá svou práci. Jen bylo prostě obtížné se navzájem vidět.

Harry si povzdechl a zachvěl se, pak seskočil z koštěte a přistál téměř až po kolena v bílé pokrývce. Dal si koště přes rameno a vydal se směrem k hradu. Technicky vzato, a kdyby byl chytrý, mohl prostě doletět až na astronomickou věž a vyhnout se tak všemu tomu sněhu, ale on měl sníh rád. Dodával mu pocit pokoje, a i když mu byla zima, alespoň věděl, že je naživu.

V okamžiku, kdy se dostal dovnitř, začalo znovu sněžít, a on za sebou ještě zavřel dveře, než si vytřepal vločky z vlasů. Zívnuł a trochu se oklepal, a pak začal směřovat ke schodům, které ho dovednou nejrychlejší cestou zpět na kolej.

„No vždyť to říkám, přišel jsi o rozum.“

Harry nadskočil při zvuku toho hlasu, ale otočil se s úsměvem. „Proč jen mi stále předhazuješ tohle konkrétní téma? To už tě stáří olupuje o tvou paměť?“

Severus protočil panenky, zatímco pokračoval v chůzi, ale změnil svůj směr, takže nyní doprovázel Harryho, namísto toho, aby šel tam, kam směřoval předtím. „Víš ty vůbec, kolik mi je?“ zeptal se kousavě.

„Ne,“ odpověděl Harry samolibě. „A odvažuji se říct, že by to nedopadlo dobře, kdybych se zeptal.“

„Trefa,“ přikývl Severus, ale pak si Harryho zběžně prohlédl. „Tohle na druhé straně...“

Harry se na sebe podíval, zkoumaje své džíny, temně zelený svetr a tenisky, které měl na sobě. „Co? Já aspoň když jdu ven, tak na sobě něco mám.“

Severus si odfrkl. „Jestli nastydneš, tak si pak za mnou nechod' pro léky,“ informoval mladšího muže přísně. „A teď pošli tuhle vymyšlenost nahoru a pojd' se mnou.“

Harry naklonil hlavu lehce na stranu, v očích se mu zračil zmatek. „Proč?“

„A proč ne?“ opáčil Severus se smělým úšklebkem.

Harry lehce přimhouřil oči, jak nad mužem uvažoval, než se pousmál a odeslal koště díky zamumlanému kouzlu pryč. „Chyběl mi čas strávený s tebou,“ připustil, když srovnal se Severusem krok a vykročil jeho směrem.

Severus na něj pohlédl s pozvednutým obočím. „Och, co tak najednou?“

Harry si všiml toho škádlivého tónu a tiše se sám pro sebe zasmál. „Sklapni už, Severusi.“

„Doufám, že důvodem, proč jsi mě neobtěžoval po hodinách, je, že jsi dělal něco produktivního. Myslím tím, mimo běhání ve sněhu, oblečený, jako kdybys přišel o rozum.“

„Tahle nikdy nekončící bitva proti neustávajícímu přívalu úkolů zřejmě stojí zato, když jsem pak označen za produktivního,“ poučil ho Harry, než si nacpal ruce do kapes u džínsů. „A tys nevypadal, jako kdybys neměl radost, když jsem tě chodil obtěžovat.“

„Co naplat.“ Severus mávl nedbale rukou, daleko více nedbale, než jak se sám cítil. V kontrolovaném jednání byl opravdu dobrý, třebaže byla realita kontrole dalece vzdálená.

Harry se zasmál a v duchu se pousmál, když s mužem pokračoval v cestě. „Už tě nedokážu vidět jako někoho, kdo by neudělal něco podobného.“

„Nemám rád košťata,“ prohlásil Severus a trochu se zachvěl.

„Myslel jsem tím – že bys šel ven oblečený, jako kdybys přišel o rozum,“ uvedl to Harry nenuceně na pravou míru.

„A proč si to myslíš?“ zeptal se Severus, a tak nějak podivně se na Harryho zamračil.

Harry se zhluboka a rozvážlivě nadechl. „No, potom, co jsi mi poslal ten vzkaz s kouzlem, které mělo odvést pozornost mých přátel, jsem si začal myslet, že máš Hermionu rád. Ne jako knihomolku, jak máme věřit. Takže tě už dokážu vidět, jak běháš kolem ve sněhu, aniž bys měl na sobě všechny tyhle vrstvy.“

Hluboké zachechtání bylo Harrymu odpovědí, dokud si Severus neodkašlal a neušklíbl se. „Ubezpečuji tě, že jsem byl vždy jenom obětí, a naučil jsem se, co jsem musel, abych se pokusil zahnat tvého otce a jeho spolupachatele.“

„Jistěže ano.“ Harry obrátil oči v sloup. „Teď už vím, jak to bylo, a nedovolím ti na to zapomenout. Nebo lépe řečeno, hrát si na oběť.“

„Nic se nezměnilo, ty stále neposloucháš.“

„Říkal jsi něco?“ usmál se na něj nestoudně.

„Spratku.“ Severus se ušklíbl i přesto, že nechtěl, a natáhl se, aby do Harryho láskyplně šťouchnul.

Harry se zahihňal, když klopýtl, a pak znovu získal rovnováhu, spěchaje za mužem. „Počkat, myslel jsem, že chceš, abych šel s tebou.“

„Jsi mladý, dohoniš mě,“ zavolal Severus přes rameno.

„Opatrně na tvou kyčel, starý muži,“ zavolal Harry na oplátku, když se na zbytek cesty rozběhl a znovu tak dosáhl Snapeovy úrovně. „Celé tohle pochodování, abys vypadal hrůzostrašně, by mohlo vyjít vniveč.“

„Jen kdybys mi podrazil nohu. Ale to bych tě pak musel zabít,“ odpověděl Severus suše.

Harry se usmál. „Už je to tu zase. Oba známe pravdu,“ trochu se zasmál, než pohlédl do tváře svého profesora, který se snažil neukazovat, jak moc se baví. „Takže, kdy mě hodláš naučit to kouzlo?“

„Dnes večer budeš mít trest,“ informoval ho Severus. „Už vymýšlím nějakou vážně děsivou věc, ze které tě obviním.“

Harry protočil panenky. „A co si bude myslet můj fanklub? Úplně mi zničíš pověst.“

„Jakou pověst?“

„Přesně,“ přitakal Harry empaticky. „Úplně ji zruinuješ.“

„Báječné. Tak s tím hned začneme, ne?“

„Ó, běda mi.“

Severus do mladšího muže znovu šťouchl, čímž z Harryho vydobyl zasmání. „Jsi nenapravitelný.“

„Dost možná. Strávil jsem ve tvé společnosti až příliš mnoho času,“ souhlasil Harry se slavnostním příkývnutím. „Tebe je třeba vinit.“

„Vskutku.“ Severus obrátil oči v sloup a zastavil se před jedním oddílem podzemní zdi. Sotva si uvědomil, že už tam byli, předtím než to téměř minuli. Byl totiž tak zaneprázdněný tím spratkem vedle sebe. „Myslím, že s tebou chce

mluvit," vysvětlil, když otevíral dveře do svých komnat a gestem Harrymu naznačil, aby vstoupil. „Udělám něco pro zahřátí.“

Harry vešel a ušklíbl se na Severuse přes rameno. „Horkou čokoládu!“

Severus zaskučel. „Už nikdy se toho odporného svinstva ani nedotknu. Alespoň ne před vyučováním," opravil se.

Harry se zahihňal, dal si ruce v bok a otočil se k němu čelem. „Víš, že tě přitahuje.“

Severus nechal své oči popást se po Harryho těle, než se setkal s těma pobavenýma zelenýma očima. „Čokoláda ne," odpověděl a zauvažoval nad tím, jaký by asi byl Harry pokrytý čokoládou. To totiž už znělo nesitelně.

Mladší muž zrudnul, třebaže věděl, že něco takového muselo přijít. „Máš štěstí, že už jsem za hranicí toho, abych tě za něco takového praštil," informoval Severuse, než se otočil na patě a odkráčel pryč.

Severus se s úsměvem díval, jak se vzdaluje. „Teď jen kdybych věděl, co bys udělal v tom případě, kdybych se tě pokusil políbit. Odolat tomu nutkání je vážně dost těžké," zamumlal si pod fousy a zamířil do kuchyně.

Mezitím byl Harry usazen na zemi poblíž Sorainy ubikace s kobrou na svém klíně. „*Myslí si, že se mnou chceš mluvit. Chovala ses nějak jinak? Nebo mě sem na to jen nalákal?*“

„*Jsem ráda, že nás konečně nechal trochu si popovídat,*“ odpověděla Sorai unaveně znějícím tónem.

Harry se usmál. „*Tvůj majitel a já jsme si už hodně popovídali. Vycházíme spolu lépe, než předtím, než jsi mi proklouzla do postele. Ale teď, co tě trápí?*“

„*Ten pták už mě vážně otravuje. Stále se přemísťuje tam a zpátky, když se snažím spát.*“

„*Jaký pták?*“ zamračil se Harry trochu, ale uposlechl její bezeslovnou žádost, aby ji poškrábal na hlavičce. Vypadalo to, jako by se měla každým dnem začít svlékat.

„*Ten fénix,*“ odpověděl Sorai, než se přimkla do jeho doteku.

Harry se kousl do spodního rtu, zatímco nad tím uvažoval. „*Uvidím, jestli s tím nemůžu něco udělat. Nebo jestli nemůže Severus. Je to tak trochu naše chyba, že tě otravuje. Je mi to líto.*“

Sorai zasyčela a znělo to jako temný druh smíchu. „*Tomu ptáku to bude líto, pokud můj majitel nechá mou klec v noci zase otevřenou. Bude z něj svačinka k nakousnutí.*“

Harry se pokusil nesmát, ale nedokázat se udržet. Och, kdyby jen Brumbál a Fawkes věděli, jaký ďábelský plán jistá kobra přichystala pro toho opeřence. *„Pokus se ho ještě nesníst. Budeme se snažit přinutit toho paměťhodného starce, aby ho sem přestal posílat.“*

„Můžu to zkusit, ale nemůžu nic slíbit.“

„To stačí,“ řekl jí Harry a začal ji na její přání drbat o něco dál. *„Zítra odjíždím na prázdniny. Zkusím se předtím, než odjedu, ještě zastavit, abych ti dal sbohem.“*

„Přijdeš mě zase navštívit, až se vrátíš?“

„Jistě,“ usmál se a znovu se s drbáním trochu posunul. *„Jsi na vrcholu mého seznamu.“*

„A kde je můj majitel?“ zeptala se Sorai potutelně.

„V kuchyni.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Zapomněl jsem, jak se mluví hadím jazykem,“ odpověděl Harry poměrně rychle.

„Ale teď tak mluvíš.“

„To jistě ne.“

Sorai se syčivě zachechtala a kývla hlavou tak, až láskyplně šťouchla do Harryho předloktí. *„Běž se podívat za svým majitelem. Budu v pořádku.“*

„Určitě? Přivedl mě sem, abych se mohl stavět za tebou,“ připomněl jí Harry, přestávaje ji drbat.

„Pokud věříš tomu, že je to jeho jediný motiv, pak jsi toho taky moc nenaspal,“ informovala ho Sorai jemně. *„Tak běž.“*

Harry ji zvedl a postavil se na nohy, aby ji mohl vrátit do ubikace. *„Brzy tě zase přijdu navštívit.“*

„Vím, že přijdeš.“

I přes její nesouhlasné syčení vrátil víko od klece na místo, opustil místnost a tiše za sebou zavřel dveře. Nechtěl, aby Sorai Fawkese snědla předtím, než bude mít šanci být varován.

Zamířil zpátky, aby našel Severuse, a objevil ho už sedícího u stolu. Nebyl ani překvapen, když spatřil na jedné straně eseje a nedaleko červený inkoust, spolu s brkem v té ruce, která nedržela kouřící šálek s nějakým nápojem.

„Je v pořádku. Myslím si ale, že si bude jeden z nás muset jít promluvit s Brumbálem. Fawkes se totiž zřejmě přemísťuje tam a zpátky vždy, když zablokuješ krb. Vytrhuje ji to ze spánku, a protože se má co nevidět svlékat, začíná být dosti náladová,“ prohlásil Harry, když se sám pozval, aby se usadil.

Severus s povzdechem odložil brk a promnul si spánky. „Proč jen nejsem překvapen? Ach, pravda, protože není pod jeho úroveň poslat toho ohniváka, aby u mě slídl.“

Harry se na něj usmál a zvedl hrneček, který spočíval na jeho straně stolu a zcela očividně na něj čekal. „Mohlo být hůř. Chceš, abych se o to postaral?“

„Ne.“ Severus na něj pohlédl a trochu se usmál. „Nemusíš. Nejsi to přece ty, kdo u mě slídí. Promluví si s ním a řeknu mu, že by jeho mazlíček mohl krutě skončit, pokud bude vyrušovat kobru během svlékání.“

Harry se ušklíbl. „Někdy vážně zníš dost jako Sorai.“ A pak zvedl hrneček ke svým rtům a opatrně si usrkl, usmívaje se přes okraj, když poznal chuť horké čokolády.

Severus zachytil ten škádlivý pohled, který po něm Harry házel, zatímco pil. „Neopovažuj se to ani vyslovit. Mám kávu. Velmi černou, velmi dobrou, kávu.“

Harry se zachechtal, přestal pít a odložil hrneček na stůl. „Samozřejmě, Severusi.“

„Vážně mám!“

Harry se zasmál, natáhl se přes stůl a položil svou ruku na tu Severusovu, zatímco se na něj usmíval. „Děkuji ti.“ A pak se stáhl zpět a oběma rukama objal svůj hrneček s horkou čokoládou, zíraje do něj s intenzivním soustředěním. „Můžu tě zítra před odjezdem navštívit?“

Severus se choval, jako by tu otázku vážně zvažoval. „Nevidím důvod, proč bys to dělal.“

„Já vlastně taky ne,“ souhlasil Harry s pokývnutím, zatímco rovněž předstíral, že se nad tím zamýšlí.

„Zajdi sem dolů po snídani, než odjede vlak,“ sdělil mu Severus. „Hodlám zítra ráno spát.“

Harry prostě upil další doušek horké čokolády a díval se, jak se Severus vrátil k zohyzdování eseje rudým inkoustem. Když dopil, odložil hrneček na stůl. „Tohle není ta moje, že ne?“ zeptal se vážně, když se na pergamenu objevila další velká červená poznámka.

„Ne, ta tvoje je rudá skoro celá,“ odpověděl Severus tiše, máčeje konec brku znovu do kalamáře.

„Skvělé,“ zamumlal Harry suše a protočil panenky. „A už jsi oznámkoval můj lektvar? Ten, při kterém jsi mě rozptyloval?“

Severus přikývl tak pomalu, že to bylo sotva k povšimnutí. „Byl jsem velmi kritický, přesně jak jsi očekával.“

„Ještě lépe,“ zachechtal se Harry. „Připomeň mi znovu, jak jsem dokázal tvými hodinami proplout?“

„Mimo toho, že ti Grangerová pomáhala?“

„Mmm.“

„Čiré idiotské štěstí. Zdá se, že ho máš přehršel.“

„Tak doufejme, že jen tak neuteče,“ byla Harryho zabručená odpověď, než se postavil. „Za chvíli bude snídane, měli bychom jít.“

„Jdi napřed. Potřebuji si ještě zajít na návštěvu k tomu paměťihodného starci,“ odvětil Severus a pohlédl na něj. „Uvidíme se na hodině. Buď připravený.“

„To zní zlověstně,“ podotkl Harry, a pak se obrátil k odchodu.

A tak se Harry ještě rychle stavil na koleji, aby se převlékl a popadl své věci, než zamířil dolů na snídani. Jakmile se usadil ke stolu, nahromadil si jídlo na talíř, a právě když zdravil své přátele, ještě si rychle otevřel učebnici lektvarů.

„Harry, co to děláš?“ zeptal se Ron znepokojeně, když si uvědomil, co to Harry čte.

„Mé čiré idiotské štěstí mi říká, že se dnes na hodině stane nějaká zlověstná událost,“ odpověděl Harry, zatímco procházel stránku.

Ron věnoval Hermioně ponurý pohled. „A mám já snad něco z toho pochopit?“

„Zřejmě ne,“ zamračila se dívka, než se vrátila ke svým vajíčkům, i když byla na tyhle Harryho předtuchy zvědavá. Většinou měl totiž se svými podezřeními pravdu.

V době, kdy byla snídane u konce, a nastal čas začít se hlásit na hodinách, se už Harry cítil daleko sebevědomější ohledně všeho, co na hodině probírali od poslední prověrky, kterou jim profesor Snape zadal. A protože věděl, že v poslední době připravoval test pro třetíáky, nebylo třeba jeho představitost nějak moc napínat, aby dokázal vyvodit, že něco plánuje i pro jejich třídu.

A nebyl zklamaný.

„Navrhuji vám, abyste těmito prázdnými výrazy přestali zírat na tabuli. Ztrácíte svůj drahocenný čas,“ posmíval se jim Severus a začal korzovat po místnosti, vyvolávaje hrůzu spíše než akcí svou pouhou blízkostí.

Harry se rozhodl, že si vezme Severusovo doporučení k srdci a začal se na pozadí Ronova vztekání a Hermionina syčení připravovat.

Systematicky odvažoval přísady a přikládal do ohně pod svým kotlíkem. Začínal být vskutku rád za to, že na Severuse dnes ráno narazil. Bylo milé vyvarovat se zbytečného stresu, který by jistě cítil, kdyby nebyl varován. A třebaže si uvědomoval, že to nebylo úplně fér, oba věděli, že žádné předběžné upozornění nebude schopno zachránit, cokoliv se Harry pokusí připravit.

Což se ukázalo jako pravdivé zejména s ohledem na sotva slyšitelné chechtání, které Harry občas zachytil, když kolem něj Severus procházel a povýšeně nahlížel do kotlíků.

Harry ho prostě ignoroval, třebaže to bylo těžké.

Před koncem hodiny si byl Harry docela jistý, že by jeho lektvar neměl mít hustou, třpytivě fialovou konzistenci, která vydávala srkavé zvuky, zatímco se postupně vařila. Ale i tak, stejnou měrou si nebyl jistý, proč byl Hermionin lektvar světle oranžový a uvolňoval obláčky hustého kouře, smrdícího po shnilotinách, kdykoliv některá z bublin praskla. Aby byl zcela upřímný, nebyl si jist, zda tím posledním Severusovým testem prošel vůbec někdo.

Odměřil výsledný lektvar do lahvičky, odložil ji na stranu a začal si uklízet věci, aby se vyhnul spěchu během odevzdávání vzorků na Severusův stůl. Důvodem bylo tohle a také to, že byl zvědavý, jak dopadla mužova rozmluva s Brumbálem. Ani jeden z nich se totiž na snídani neukázal.

Když měl všechno sbalené, popadl svůj vzorek a odnesl jej ke stolu. Položil jej, jako poslední z rozmanitých lektvarů svých spolužáků, a zachytil Severusův pohled, když muž zvedal oči. „Fawkes?“ zeptal se tiše a stručně.

Severusovy rty se smrskly do sarkastické linky. „Očividně nevinen, ale myslím, že to pochopil.“

Harry se slabě usmál. „To doufám. A teď, neměl jsi mi náhodou udělit za něco děsivého trest?“

Severus si nepřesvědčivě odkašlal. „Pottere, tenhle váš lektvar je jednoznačně...“ lépe si jej prohlédl a jeho obočí se lehce překvapeně pozvedla, „nenacházím slova, kterými bych tento váš dětinský pokus popsals. Máte trest.“

Harry se musel kousnout do tváře, aby se nerozesmál. „To je teda dost chabý důvod. Co to s tebou jenom je?“ zasyčel s přidušeným smíchem.

„Dneska jsem ještě vůbec nic nejedl,“ zasyčel Severus nazpět a zabodával se do něj pohledem.

„Jistě, pravda,“ zamrkal Harry a potajmu vytáhl hůlku. „Oba víme, jak to je. Už ti přijde dost zatěžko být na mě našťvaný,“ prohlásil a se zamumlanou inkantací se na Severusově stole objevil máslový koláček.

„Och, dokážu být na tebe našťvaný, věř mi,“ trval na svém odhodlaně, než jídlo popadl a hladově se do něj zakousl. „A teď kšá,“ zamumlal skrz sousto koláče.

Harry se zahihňal a vrátil hůlku na místo, otáčeje se, aby si pospíšil vyzvednout své věci. A pak opustil učebnu, zatímco se jeho přátelé snažili pochopit, jak mohl právě tento lektvar být o tolik horší než všechny ty stovky před ním.

V době, kdy vyučování pro dnešní den skončilo a přiblížil se tak čas začátku prázdnin, se Harrymu nějak podařilo dohonit všechny domácí úlohy a udělat je. Asi to bylo proto, že většinu zvládl během oběda a to, co zbývalo, během volných okének či při hodinách, ze kterých se mohl uvolnit.

Takže u večeře už měl volno... tedy mimo toho jednoho *trestu*.

„Nemohu uvěřit, že ti ten magor dal trest ze všech dní právě na dnešek!“ lamentoval Ron nahlas, vlastně tak nahlas, že bylo překvapující, že ten dotyčný *magor* tuhle poznámku nezaslechl.

Harry pohlédl od rohlíku, který si právě mazal, na svého přítele. „Má to v povaze. Teď už jsem to pochopil.“

Hermiona nad tím zauvažovala, a pak se usmála, když se pustila do svého steaku. Nebyla si jistá, kvůli čemu Harry ve skutečnosti dostal trest, ale pochybovala, že by byl jeho lektvar tak hrozný, aby to ostatní vyzdvihlo na lepší světlo.

„I tak. Měl by sis jít stěžovat k Brumbálovi,“ bručel Ron.

Harry odsekl nějakou odpověď, než se zakousl do svého rohlíku. Kdyby si měl chodit Brumbálovi stěžovat na všechno, pak by prvním bodem jeho seznamu bylo, že byl Fawkes vyslán k Severusovi, aby u něj slídl. Jak jen mohl Brumbál doufat, že se tímhle dostane k nějakým informacím? Měl za to, že se dost jasně vyjádřil, že se rozhodne o prázdninách a odpoví po svém návratu do školy.

Když se k nim Severus přiblížil, Harry vědomě vstal od stolu. „Uvidíme se pak,“ zamumlal a dal se na odchod, aniž by na druhého muže počkal. Tedy alespoň dokud se nedostal ven do široké chodby.

„Ještě jsi neměl ani dezert, jsi si jistý, že máš dost?“ zeptal se Severus, když vycházel a zaznamenal Harryho, opírajícího se o stěnu, kterak na něj čeká.

„Jako kdybys mi v tom dal na výběr,“ podotkl Harry s pozvednutým obočím.

Severus se ušklíbl. „Dobrý postřeh.“

Harry se ušklíbl nazpět a dal se do chůze. „Občas ho mívám. Takže, kam směřujeme?“

„Nejprve do kuchyně, abychom si vyzvedli trochu toho koláče, a pak na jedno odlehlé místo na trénink,“ prohlásil Severus a navedl je na cestu, třebaže ji oba dva znali.

Harry vstoupil jako první, když Severus otevřel portrét, který vedl do kuchyně, a pohlédl přes rameno, aby počkal, až se k němu druhý muž připojí.

„Takže, kdepak je ten tvůj oddaný poddaný...“ prohlásil Severus, když se po zavření dveří rozhlédl kolem.

Harry protočil panenky. „Dobby nic takového není,“ odvětil a připravil se na to, jak se k nim vzrušeně řítí skřítki. „Dva kousky koláče?“ odpověděl na všechny ty radostné dotazy.

Okamžitě dostali dva dosti štědré kusy jablečného koláče s kopečky vanilkové zmrzliny a pokapané karamel.

Harry je zavedl k malému stolku, u kterého se oba usadili. Když zvedl vidličku z talíře, natáhl se, aby Severusův koláč zbavil tvrdší krusty na okraji, zatímco se Severus naklonil k jeho talíři, aby z Harryho zmrzliny odebral ztuhlý karamel. Učinili to beze slov, jako už mnohokrát předtím s některými dalšími věcmi.

Důkaz toho, kolik času spolu za poslední roky strávili u společného stolu.

„Představ si, kdyby sem právě teď vešel Brumbál,“ přemítal Harry, když ukusoval tvrdší kousek moučnicku.

„Proklel bych ho a ty bys k tomu neměl co říct,“ odpověděl Severus bezodkladně, než polkl kousek koláče spolu s extra porcí karamelu, který šlohnul Harrymu.

Harry se zasmál a začal jíst.

Když skončili, podali talíře rozradostněným skřítkům, v jejichž středu byl i Dobby, a odešli najít nějaké odlehlé místo na trénink. Což je, přeloženo do jejich řeči, zavedlo do učebny lektvarů, kde prostě jen přeskupili lavice. Harry věděl, že dovnitř nikdo o své vůli jen tak nevstoupí. A Severus byl jediný člověk, který by sem takovou osobu dokázal dovést proti její vůli po vyučovacích hodinách.

„A teď pečlivě sleduj mé zápěstí, protože jinak nechtěj vidět, co by se stalo, kdybys ten pohyb vykonal špatně,“ prohlásil Severus přísně.

Harry přikývl a pohledem se vrátil k Severusovi, protože předtím zíral na něco na mužově stole. „Severusi?“

„Co?“

„Proč je můj lektvar stále na tvém stole?“

Severus tam zalétl očima, usmál se, a pak Harrymu věnoval pronikavý pohled. „Proto tady nejsme.“

Harry do se něj zabodl přísnýma očima. „Severusi,“ prohlásil vážným tónem.

„Není to tak beznadějný výsledek, jak sis asi myslel,“ sdělil mu muž. „A teď dávej pozor. Ještě máš naději.“

„Hej! Jsou to jen lektvary, ve kterých jsem neschopný,“ opáčil Harry.

Severus se ušklíbl. „To jsme si mysleli. A teď ztichni a dívej se.“

Harry tak učinil, ruce zkřížené na hrudi, rozpolcený mezi zlostným zíráním a úsměvem věnovaným tomu muži, zatímco tam seděl na jedné z lavic, kterou odsunuli stranou, a sledoval, jak Severus přenesl svou pozornost k velké hromadě zmačkaných papírů, která ležela na kamenné podlaze. Pokud by došlo k nehodě, Severus očividně nechtěl zničit své lavice.

Severus nejprve předvedl pohyb zápěstí, pak pronesl inkantaci, načež to zopakoval oboje najednou, a Harry okamžitě věděl, že tak učinil. Oči se mu rozšířily a rychle jimi ucukl od papíru.

Severus poté ukončil kouzlo, třebaže si ten ruměnc na Harryho tváři opravdu vychutnával. „Mohu se odvažovat ptát, co jsi viděl?“

Harry zrudnul ještě víc a seskočil z lavice, než zavrtěl hlavou a odkašlal si. „Jsem prostě puberták?“ nadhodil, jako by to vysvětlovalo všechno, a pak přešel k němu. „Teď já?“

„Pokud myslíš, že to zvládneš?“ vyzval ho Severus s úšklebkem.

„A ty?“ zeptal se Harry, odvažuje se pohlédnout muži do očí. „Oba víme, jaká je tvá největší touha.“

Severus zůstal na několik vteřin v klidu, zíraje do těch znepokojivých zelených očí, než mávl rukou a dal mu tak svolení. „Když jsem se kolem tebe dokázal ovládat takovou dobu...“

Harry přikývl a odvrátil se ve snaze nezaznamenat to lehké zklamání nebo pocit důvěry, který se v něm rozprostřel. Od všeho se oprostil, vytáhl hůlku a začal se soustředit, než nad ním převzaly moc lety naučené pohyby hůlkou a on provedl správný manévr. A ve stejnou chvíli se snažil nepřemýšlet nad tím, zda se Severus vážně dokáže ovládat nebo ne.

A kdyby přišlo na to, že *ne*, jaký by to v něm vyvolalo pocit.

Kapitola 16

Páteční úsvit Harrymu nepřinesl jen vzrušení, ale i pod ním ležící obavy. Byl to poslední den, kdy bude moci strávit aspoň malou chvíli se Severusem, než odjede na prázdniny a dostane se mu prostoru na přemýšlení. Zbývaly poslední

hodiny do odjezdu a také do doby, než učiní to největší rozhodnutí, o kterém věřil, že bylo toho všeho hodno. Až se vrátí, už nebude čas to odkládat.

Vstal z postele, v očích tak trochu melancholický pohled, a skočil si ještě do koupelny a převléknout se. Všechno, co potřeboval, si už zabalil předchozí večer, a tak mohl dát jen kufr do kapsy u černých džínů, které si oblékl namísto školního oblečení.

„Takže, kam to jedeš?“ zeptal se Ron, který přicházel za Harrym, než položil příteli ruku kolem ramen.

Harry se na něj vyhýbavě usmál. „Ještě ne.“

Ron podrážděně protočil oči. „Ale no ták, aspoň náznak?“

„Ani nápad!“ zasmál se Harry a mrknul na svého přítele. „Věř mi, později si to užiješ daleko víc. Nebo možná já,“ zakřenil se a odstoupil od něj, uvolňuje se z jeho objetí.

Ron si za ním pospíšil. „Jsi nějaký tajnůstkářský. Je to snad někdo výjimečný, koho jedeš navštívit?“ zeptal se se spikleneckým úšklebkem a štouchancem, jehož význam nebylo těžké si vyložit.

Harryho úsměv na okamžik zakolísal, když si v duchu pomyslel: *Ten tam nebude*, ale jeho ústa pronesla: „Svým způsobem,“ a pospíšil si dolů ze schodů. „Ale už můžeš přestat vyzvídat, brzy se to stejně dozvíš.“

Ron si vzal jeho povzbuzení k srdci a začal vymýšlet grandiózní příběhy o tom, s kým že to Harry stráví prázdniny.

Hermiona je dostihla ve společenské místnosti a okamžitě na Harryho zamrkala a ten se na ni usmál, než popadla Rona a propletla si s ním prsty. „Připravila jsem pro nás učební plán, abychom přes prázdniny nebyli pozadu.“

Ron zaskučel a pokusil se vyškubnout, ale Hermiona se ho držela jako klíště. Teprve tehdy, když se dostali skrz portrét, dokázal Ron pomocí jedné ze svých otoček uvolnit ruku, a pak se rozběhl chodbou a zvolal: „Uvidíme se na snídani!“, což se k nim vracelo ozvěnou.

Hermiona se přes rameno zazubila na tiše se smějícího Harryho. „Myslíš, že ho to na chvíli zadržívá?“

„Někdy jsi vážně dáblice. Víš to?“ sdělil jí s laskavým úsměvem. „Ale děkuji ti.“

„Bylo mi potěšením,“ usmála se a natáhla se, aby mu krátce položila ruku na rameno. „Nevypadáš tak vzrušeně, jak jsem si myslela, že budeš.“

Harry na ni letmo pohlédl a pousmál se. „Myslel jsem si, že to poznáš. Neboj se, jsem vzrušený. Jen jsem prostě asi nervózní.“

„A to nejen proto, že máš konečně skutečné prázdniny, vid?“ hádala Hermiona.

„Tyhle prázdniny pro mě mají větší význam než jen to, že se mi konečně dostane legální volnosti,“ odpověděl Harry. „Je to začátek mých *vlastních* rozhodnutí pro zbytek mojí budoucnosti. A bez ohledu na to, co on říká, stále to nechci podělat.“

Hermiona se vědoucně usmála. „Pak to nepoděláš,“ prohlásila sebejistě. „Prostě si trochu věř, v tomhle jsi daleko chytřejší,“ poklepala si na srdce, „než já. A třebaže mě trápí si to přiznat, je to pravda.“

Harry jí věnoval vděčný úsměv. „Jsi vážně dobrá kamarádka. Co bych bez tebe jen dělal?“

„Byl bys mrtvý už v prvním ročníku,“ zakřenila se nazpět.

Harry protočil panenky a žertovně do ní šťouchnul. „Och, tak pojďme najít Rona, ať ho můžeme vykolejit vším tím učením.“

Oba dva sešli dolů na snídani, kde se okamžitě usadili vedle Rona a Draca, který se k nim uráčil připojit. A Harry si dokázal domyslet proč. Draco byl na tyhle prázdniny pozván k Weasleyovým, aby se tak neoficiálně setkal s Ginnyinými rodiči. Popřál blondákovvi hodně štěstí, třebaže věděl, že všechno půjde jistě dobře.

„Takže, co budeme dělat, než přijede vlak?“ zamyslel se Draco, než si slaninu pokapal sirupem a donutil tak Rona udělat obličej.

„Učební plány,“ kývla Hermiona svědomitě.

Ron jí rychle překryl ústa svou rukou. „Co třeba sněhovou bitvu?“ navrhl.

Hermionin názor byl většinou zamítnut a jakmile skončila snídane, všichni se vyvalili ven.

Harry věděl, že má jen něco přes dvě hodiny do odjezdu vlaku, takže měl čas alespoň na pár přestřelek, než bude smět jít dát sbohem Sorai, jak slíbil. To, a pak se také rozloučit se Severusem...

„Héj, Harry! Tak pojď!“ zaječel Ron.

Harry vzhlédl a pospíšil si za nimi dál na školní pozemky. Zanedlouho byly jeho myšlenky odsunuty stranou přívalem sněhových koulí, dokud nevycouval ze hry, protože už zbývala jen hodina a půl, než budou muset nastoupit do vlaku. Takže zamával na své přátele a odběhl, aby si vyzvedl něco, co zapomněl, jak se jim vymluvil.

Byl zčervenálý zimou a během do sklepení, když se tam konečně dostal a mohl zaťukat na dveře. Jakmile se klika vytvarovala ve zdi, vstoupil.

„Máš ve vlasech sních.“

Harry zamrkal a pomalu za sebou zavřel dveře. „Nic takového jako: *Ahoj? Jen: Máš ve vlasech sních?*“ zeptal se s úsměvem.

Severus se ušklíbl a odložil knihu stranou. „Dobré ráno, máš ve vlasech sních.“

Harry zafrkal. „Brýtro. Nebude vadit, když jí teď půjdu dát sbohem?“

Severus mu dal gestem svolení a usmál se, když Harry zmizel, aby si mohl promluvit s jeho hadem. Jakmile byl chlapec pryč, zhluboka se nadechl a docela dlouho zadržoval dech, než zvolna vydechl.

Mezitím Harry už rukama spočíval na hraně kobří ubikace, shlížeje dolů na Sorai. „*Jak se ti teď spí? Už tě nic neruší?*“

Sorai zvedla hlavu na jeho úroveň, jazyk jí vykukoval ven, jak ochutnávala vzduch kolem sebe. „*Děkuji. Proč voníš tak... zvláště?*“

Harry se zamračil. „*Zvláště?*“

„*Voníš jinak. Jsi v pořádku?*“

„*Ano,*“ ubezpečil ji Harry. „*Jen jsem trochu rozrušený a nervózní.*“

Sorai zněla dosti samolibě, když prohlásila: „*To kvůli mému majiteli?*“

Harry věděl, jak zbytečné by bylo lhát, protože ona dokázala rozeznat i malé odchylky v jeho chování. Takže to ani nezkoušel. „*Částečně ano. Ale neboj se, jsem v pořádku. Nebo spíš budu.*“

„*Řekl ti snad něco krutého?*“ Sorai zněla ustaraně. „*Vím, že si na to, co říká, často nedává pozor.*“

Neschopen zabránit úsměvu, který se po té otázce objevil na jeho tváři, ji raději uklidnil. „*Neřekl nic krutého.*“

„*Nenuť mě hádat, Harry Pottere, nebo tě kousnu,*“ varovala ho Sorai.

Spíš pobavený než vystrašený tou hrozbou byl Harry stále dost chytrý na to, aby si kobru rychle usmířil. „*Odjíždím na prázdniny, jak jsem ti včera říkal. Na první, na které jsem kdy měl dovoleno odjet, aniž by mě následovala kupa pravidel nebo jsem byl sledován dalšími, kteří si mysleli, jak jsou nenápadní.*“

„*Ty odjíždíš na prázdniny? Brzy? Pryč od mého majitele?*“ zeptala se Sorai se zvědavým nachýlením hlavy. Což bylo gesto, které, jak si Harry uvědomil, asi přejala od lidí.

„*Ano,*“ souhlasil Harry, než změnil svůj postoj a napřímil se. „*Mám ještě asi něco přes deset minut, než budu muset jít, abych stihl vlak.*“

„*Tak když jsi řekl sbohem mně, můžeš dát sbohem i jemu.*“

„Proč myslíš, že už jsem tak neučinil?“ zeptal se Harry s úsměvem.

Sorai se znovu sklonila, vypadala skoro samolibě. A také se to projevilo v jejím hlase. „Protože je na vrcholu tvého seznamu. Nechal sis pro něj své sbohem nakonec, protože pro tebe znamená nejvíc.“

Harry otevřel ústa, aby odpověděl, ale pak je zase s pousmáním zavřel. „Uvidíme se, až se vrátím. Ahoj, Sorai.“ A pak se natáhl, aby prsty přešel po její hlavičce, než se otočil a odešel z místnosti.

Sorai ho sledovala, dokud nezmizel, než se znovu stočila na sluníčku, cítíc se velmi spokojeně ohledně toho, jak se věci vyvíjely.

Harrymu se zdálo, jako by mu zrosolovatěly nohy, ale přesto se vrátil do hlavního pokoje, kde našel Severuse u kuchyňského koutku, kterak na něj čeká, opíraje se o pult. „Nemyslel jsem si, že by to mohlo být tak těžké,“ prohlásil po chvíli, kdy se snažil rozhodnout, co řekne.

Severus v zamyšlení zabručel, než rychle odvrátil pohled. „Loučení nikdy nebývají lehká. A zejména ne takováhle.“

„Tys neměl loučení stejně nikdy rád,“ vzpomněl si Harry s drobným, téměř váhavým úsměvem. Jako by se snažil rozhodnout, jestli má být zasmušilý nebo optimistický.

„Ne,“ souhlasil Severus. „Ale to stejné se dá říct o tobě.“

Harry přikývl a jeho nohy se, jak se zdálo, samy o své vůli pohnuly směrem k místu, kde Severus stál. „Nemohl jsem ani pomyslet na to, že bych odešel, aniž bych tě viděl. Pochybuji totiž, a vypadá to, že jsem měl pravdu, že bys porušil tradici a na první den prázdnin se objevil.“

„Nemohu přece dovolit, aby o tom lidé začali přemýšlet.“

„Ne,“ pousmál se a zastavil se pár stop od něj. „To asi ne.“

Severus nad tím na chvíli zapřemýšlel, než naklonil hlavu lehce na stranu. „Tak proč nepřeskočíš loučení a nedostaneš se ke skutečnému důvodu, proč jsi stále tady, a proč jsem tě ještě nevyhodil.“

„Jsou to ty samé, jako ty tvé,“ odpověděl Harry a jeho oči se téměř zamračily. „Nemyslel jsem, že bude tak těžké odejít.“

Severus zaskučel. „Nedělej to, Harry. Už tak je těžké nechat tě odejít na zasloužené prázdniny.“

„Já vím,“ odpověděl Harry upřímně. „Já jen... děkuji ti,“ dokončil tiše, a pak se pokusil usmát, než se otočil a zamířil ke dveřím.

„Není zač,“ odpověděl Severus, jeho ruce pevně svíraly pult, aby mu zabránily jít za tím mladým mužem. Klouby mu zbělely celým tím úsilím zdržet se něčeho neuváženého. A to nebyl mužem neuvážených akcí, to byla Harryho silná stránka.

Harry se u dveří zastavil, ruku položenou na klíce a hlavu skloněnou vnitřním zápasem, než pohlédl zpět na Severuse. Muž se ani nepohnul. Jeho oči vypadaly nerozhodně, pokoušejíce se vymyslet, co říct, ale všechny věci, které měl v hlavě, se mu na jazyku vypařily. Jako by nebyly dost dobré. Jak měl v takových chvílích být schopen komunikovat, aby vyjádřil, kolik pro něj minulé týdny znamenaly? Co by bylo adekvátní?

„Harry?“ zeptal se ho Severus se stejnou nejistotou v hlase, jaká se ukazovala v těch zelených očích.

A tehdy Harry spustil ruku z kliky, zhluboka se nadechl, otočil se a tentokrát jeho nohy vykročily beze stopy předchozího váhání. „Nepřežeň to s přemýšlením,“ pronesl, když se dostal k velmi zmateně vypadajícímu Severusovi.

„Co to...“ Severusova slova byla neočekávaně ukončena. Všechno, co chtěl říct, se mu vypařilo z hlavy, když měl najednou náruč plnou Harryho, který ho... *objímal*? Nemohl si vzpomenout, když ho někdo naposledy objal. A jistojistě ne někdo, koho miloval.

Harry zvolna vydechl, když se jeho ruce sevřely do pěstí na zadní straně Severusova hábitu, zatímco se sám trochu uvolnil proti tomu statnému tělu. Hlavu schoval pod mužovu bradu a zavřel oči, když promluvil: „Děkuji, že jsi mě nechal to udělat podle svého.“

Severus nejprve zaváhal, poté ale hodil obezřetnost za hlavu a obtočil paže kolem Harryho o něco těsněji. A pak už toho mladšího muže držel úplně. „Nejsi na to sám,“ odpověděl tiše, bojuje o udržení sebekontroly. Což se snáze řeklo, než udělalo, když měl objekt své touhy ve svých rukách.

„Ne,“ souhlasil Harry právě tak tiše.

Severus se zhluboka, vyrovnaně nadechl. „Měl bys jít, než zmeškáš vlak. A než se rozhodnu zkusit tě přinutit zůstat.“

Harry přikývl, zvolna se odtáhl, aby se mohl zadívat do těch tmavých očí, nehlídaných a vířících emocemi, které, jak věděl, zrcadlily ty jeho. „Uvidíme se za dva týdny,“ prohlásil s pokusem o úsměv.

„Budu čekat. Jen si pamatuj, že bez ohledu na tvou volbu, nikam nejdu,“ odpověděl Severus a kývl ke dveřím. „A teď běž. Než tě obejmou znovu.“

Harry přikývl, bez dalšího slova se otočil a rychle odešel ke dveřím, aby jimi prošel, než některý z nich udělá něco unáhleného. Srdce mu bušilo jako o závod a téměř se mu točila hlava z toho přívalu dojetí. Nevrlé zavrtěl hlavou a vydechl, jako by celý ten čas, co tam byl, zadržoval dech.

Co jen měl dělat? Co vůbec chtěl dělat?

Se zasténáním zvýšil tempo do běhu, aby se k vlaku dokázal dostat včas. Nárazy kamenné podlahy do podrážek jeho tenisek do něj zase vlily nový život. A pak se mu pročistila hlava. Nemohl teď o tom všem přemýšlet. Bylo příliš brzy. Věděl, že to potřebuje čas. A věděl, že na to nebude schopen rozumně myslet, dokud nebude dostatečně vzdálen od zdroje svého trápení. Hormony měly na všechno obecně spíše nepříznivý vliv.

„Pottere.“

Harry se smykem zastavil, když zaslechl hlas profesorky McGonagallové. „Ano?“

„Po nástupišti se neběhá,“ sdělila mu přísně.

„Budu si to pro příště pamatovat,“ ujistil ji Harry a rychle se s ní rozloučil, než se přehnal dál.

Minerva ho sledovala, a pak protočila panenky nad jeho chováním. Bylo těžké chovat se k němu přísně, když byl zcela jasně tak šťastný. Už kvůli tomu se hodlala Brumbálovi vyhýbat jako moru pro příštích pár dní, aby nemusela poslouchat jeho teorie ohledně toho, proč byl Harry šťastný. Nebo spíše, kdo ho učinil šťastným. „Potřebuju dostat přidáno,“ zamumlala si pro sebe, než se vrátila k dohlížení nad studenty.

Harry dostihl poslední skupinu studentů, kteří čekali na nástupišti na vlak, jen trochu zadýchaný. S úsměvem pak zamířil ke svým přátelům a pohotově objal Ginny a Draca kolem ramen. „Takže, Draco, nezapomeň na své způsoby. Tahle dáma tady...“ kývl na Ginny, která právě pozvedala oči k nebi, „má totiž za bratry dvojčata, která ti udělají z prázdnin hotové peklo, pokud na ně zapomeneš.“

„A ty ne?“ zasmál se Draco, pokoušeje se osvobodit z Harryho sevření.

Harry se zakřenil a přilepil se ke svému příteli i přes Dracovy nejlepší pokusy o uvolnění. „Věř mi, to bys byl raději, aby si to s tebou vyřídili oni.“

„A co já?“ stěžoval si Ron, který stál téměř přímo před Ginny.

„Ty?“ zachechtal se Draco a tentokrát se mu povedlo od Harryho odpoutat. Ale jen proto, že ho Harry pustil, protože okamžitě, co od něj blondák unikl, schytl pár ran od Rona, který po něm skočil.

Harry a Ginny se otočili a sledovali, jak Ron pronásleduje Draca po nástupišti, zatímco se přítomní učitelé snažili si toho nevšímat.

„Rozloučil ses se všemi?“ zeptala se Hermiona, která k nim přistoupila a objala Harryho kolem volného ramene, zatímco všichni tři dál pozorovali, jak se Ron k prchajícímu Dracovi přibližuje.

Harry se pousmál a nespouštěl z celého představení oči. „Víš přece, že ani jeden z nás nemá rád loučení.“

„Ty a kdo?“ vyzvídala Ginny a na okamžik se na něj zamračila, než Ronův výkřik strhl pozornost jejích očí zpět k honičce. Její bratr se tváří málem rozplácl o bok vlaku.

„Tajný ctitel,“ odpověděl Harry poplašeně.

Ginny se na to zakřenila. „A znám já tohoto tvého tajného ctitele?“

Hermionino odfrknutí se změnilo na uchechtnutí, díky čemuž se na ni Harry částečně uculil, než pohlédl zpět na Ginny. „To ano.“

„Tak kdo to je? On nebo ona?“ zeptala se Ginny konverzačně. Ne tolik vyzvídající, jako spíš obecně zvědavá. Více jí totiž zajímalo dovádění jejího přítele a bratra.

„On,“ odpověděl Harry a trhnul sebou, když Draco dostal Rona do zámku. „Neporanil si krk?“

Hermiona se pobaveně zasmála. „Kdyby jo, možná by měl hlavu zase zpříma.“

„Jeho hlava nikdy neměla šanci. Fred mě ujišťoval, že si ji narazil už jako dítě,“ informovala ji Ginny věčným tónem. Ale pak pohlédla na Harryho. „Takže, kdo je ten tvůj tajný ctitel, kterému jsi dával sbohem?“

Harry se usmál. „Nějak si prostě neříkáme sbohem, raději to nevyslovujeme. Říct to nahlas by pro lidi, jako jsme my, bylo až příliš definitivní.“

„Kdo?“ tlačila na něj Ginny, více tím tématem zaujatá, teď, když, jak se zdálo, její přítel nad jejím bratrem zvítězil a řečeného bratra bylo nutné zachránit jedním z profesorů, který se váhavě rozhodl pokusit se je roztrhnout...

„To je z dobrého důvodu tajemství,“ sdělil jí docela tiše. „Ale den nebo dva po prázdninách můžeš přijít a já ti to povím. Ale pro teď prostě potřebuju klid, abych si to rozmyslel.“

Ginny od srdce zasmála. „Harry, chováš se jako holka. Právě *přemýšlíš*, a to *mozkem*, o záležitostech lásky. Proč jen musíš být na muže?“

Harry se také rozesmál. „Neboj, jakmile se o svých citech rozhodnu, budu zase ten stejný blázen a ukvapenec jako vždycky. A Draco je stejný jako já... nebo by raději měl být. Takže se ho drž, Gin.“

„Nemyslím, že by Harry byl někdy ten, kdo do záležitostí lásky spěchal,“ ozvala se Hermiona.

„Nikdy jsem neměl čas, nebo nouzi o nebezpečí,“ odpověděl Harry, jeho oči vzpomínkami potemněly. Po chvíli ztěžka vydechl a poodešel od obou dívek, do

kterých se zavěsil, či se ony zavěsili do něj. „Tak do toho, vy dvě si najděte své muže a já pro nás seženu kupé.“

Ginny a Hermiona se ochotně vydaly polapit oba dva příslušné chlapce a Harry mezitím vyšplhal do vlaku a našel volné kupé. Což bylo něco, co bylo teď o prázdninách až překvapivě jednoduché, protože ve škole několik studentů zůstávalo. Usadil se na volné sedadlo prázdného kupé, které vybral, a opřel se o stěnu u okna, aby se mohl dívat na nástupiště.

Po chvíli zavřel oči a tiše vydechl. „Hodně štěstí,“ zamumlal si pod fousy. Ani Severusovi nezáviděl, že bude celé prázdniny zavřený s Brumbálem. Jen doufal, že až se vrátí, nikdo z nich nebude vážně zraněn či zmrzačen.

Kapitola 17

„Řekni mi to!“ přerušil nakonec překvapivě Ron své nestydaté doprošování.

Do odjezdu vlaku zbývaly sotva tři minuty. Draco se ještě stále snažil posadit, poté, co nastrkal své a Ginnyiny věci do přihrádky nad sedačkou, zatímco se Ron pokoušel sám sebe rozptýlit zasněženou krajinou kolem.

Harry se otočil na svého přítele se škodolibou jiskrou v oku. „Co ti mám říct?“ zeptal se svým nejmilejším, nejnevinějším hlasem.

„Kam na ty prázdniny zatraceně jedeš a s kým!“ připomněl mu Ron, aniž by ho Harryho nevinný výraz jakkoliv obalamutil. Znal svého přítele až moc dobře, aby ho mohl tak lehce podvést.

Harry se se zasmáním usadil znovu na sedačku a namířil ryšavcovým směrem zamyšlený pohled. „Och, pravda...“ dobíral si ho. „Strávím prázdniny s někým.“

„Harry!“ Ron se zamračil. Zcela jasně už mu došla trpělivost a nedokázal udržet svou nezdolnou zvědavost na uzdě.

Harry se spolu s ostatními v kupé zachechtal.

„Počkat,“ zarazil se Ron a rozhlédl se kolem, „oni to vědí?“

Harry se široce usmál a přikývl. „Jejich reakce nebyly nutně tak k nezaplacení jako ta tvoje.“

Ron se zachmuřil a plácl sebou na sedačku vedle Harryho a Hermiony. „Och, já ti dám reakci! Na co jsi alergický?“

„Mimo zmijozelů?“ zeptal se Harry zlehka, ušklíbaje se na Draca, který prostě jen protočil panenky.

„Jo, mimo ně.“

„Můj tajný dopisovatel, se kterým budu trávit prázdniny,“ začal Harry, snaže se nesmát pohledu, který mu Ron věnoval, „je můj bratranec. Strávím prázdniny s Dudleyem.“

A bylo to.

Lup. Ronova čelist zasáhla podlahu, doprovázena vykulenýma očima velikosti dračích vajec a neinteligentním hlukem, který osciloval někde mezi jekotem a sípáním.

Blesk. Ginny podala Hermioně mudlovský fotoaparát na jedno použití, který jí druhá dívka pro tuto příležitost pořídila.

„Žádám kopii,“ naléhal Draco s úšklebkem, když sledoval Ronovo supění.

A Harry se poměrně klidně připravoval na nadcházející hurikán zrzkova hněvu a nepochopení.

Ron nakonec, po několika pištivých, neúspěšných pokusech, přinutil své hlasivky k fungování. „Ty budeš trávit prázdniny s tím *čunětem*? Choval se k tobě jako... jako... k odpadu! Každý z nich!“

Harry zavrtěl hlavou a zvedl ruku. „On teď už vidí své rodiče téměř ve stejném světle jako já. Za své předchozí... chování se mi omluvil. Vlastně jsme už spolu strávili léto, abychom si vynahradili zmeškaný čas. A teď v tom chceme pokračovat. Je mi tak blízký jako rodina, kterou jsem nikdy neměl, a dobře spolu vycházíme.“

„Ale, Harry, buď soudný,“ prosil jej Ron, „jsou přece Vánoce...“

„A já je hodlám strávit se svou rodinou,“ přerušil ho Harry pečlivě hlídaným tónem. „Konečně mám zase něco jako rodinu, Rone. A chci s ní trávit čas, stejně jako Hermiona chce být s tou svojí, a ty, Ginny a Draco s tou vaší v Doupěti.“

Ron si povzdechl a snažil se neskučet. „Jsi si jistý, že je to dobrý nápad? Myslím tím po tom všem... Byl zvyklý tebou opovrhovat.“

„No, stejně jako Draco,“ usmál se Harry zlehka. „A Dudley je jen sotva horší než banda Smrtijedů.“

„Ale...“

„Rone,“ skočila do toho Hermiona, pokládajíc mu ruku na koleno, „nech Harryho, ať udělá, co si myslí, že je pro něj nejlepší. A vždycky tady budou ještě další Vánoce.“

„Pošlu Hedviku s dárky a vaše sovy mě budou schopny najít taky,“ vyložil jim Harry v případě, že to byl problém. Pochyboval o tom sice, ale když šlo o Rona, nemohl si nikdy být dost jistý.

„Jen se ubezpeč, že tam, kdyby to nevyšlo, nezůstaneš,“ udělal Ron ústupek. „A raději mi letos pošli dobrý dárek.“

Harry se rozesmál, jak díky té žádosti, tak i díky tomu, že Hermiona štouchala do všech lehce dostupných částí Ronova těla. „Dám ti ten dárkový poukaz, co jsem měl v plánu pro Hermionu.“

„Jaký dárkový poukaz?“ zeptal se Ron se zamračením.

„Po prázdninách ti jeden ukážu,“ slíbila mu Hermiona. Byla si jistá, že jich letos zase docela dost dostane, ostatně jako každý rok.

Harry na ni hraně našpulil rty. „Ale pak mi zkazíš dárek.“

Ušklíbala se na něj. „Jako by mě to ranilo, Harry Pottere. Nech si to a kup mu něco jiného.“

Harry jí věnoval pokřivený úsměv a pak se odvrátil. „Duhovou pružinu?“

Hermiona si odfrkla a Draco v naprosté kapitulaci zavrtěl hlavou. „Prostě se vzdávám. Tyhle mudlovské věci nikdy nepochopím.“

Ron, jak se zdálo, s ním byl v tomto v duchu zajedno.

Zbytek cesty vlakem do Londýna jich všech pět strávilo hrou v šachy nebo - v Hermionině případě - učením napřed. Harry byl rád, když vlak nakonec doblafal na nádraží, protože prohrál více her, než dokázal spočítat, proti velmi-se-sebou-spokojené Ginny. Mohl se považovat za šťastlivce, že o nic nešlo, protože Ginny by ho naprosto obrala. V duchu si ohledně toho udělal poznámku, kdyby jí měl někdy čelit v zápase, na který by se uzavíraly sázky.

„Jakkoliv jsem přesvědčen, že bych tuto hru vyhrál...“ začal Harry, než rychle ke vzteku figurek sklidil nedokončenou partii, „... jsem si jistý, že by mé ubohé srdce nevydrželo další vypětí.“

Ginny si pobaveně odfrkla. „Ano, tvé ubohé srdce. Něco takového by prohra v šachu jistě způsobila.“

Harry empaticky přikývl. „Vidíš? Tohle je jeden ze způsobů, o kterém by si Voldemort nikdy nepomyslel, že by mě mohl zabít. Být praštěný svou vlastní sovou a rozdrcený v šachách.“

Hermiona byla jediná, která neprojevila žádnou reakci na jisté tabuizované jméno, tedy kromě toho, že se rozchechtala. „Jaká ostuda, že nebyl tvořivější, že?“

Harry v reakci zalapal po dechu a přiložil si ruku na srdce. „Och, Miono! Ted' jsi mě zranila!“

„Jsem si jistá, že ano, ty jedna hysterko.“ Naprosto vážně kývla, pak se postavila a konejšivě ho poplácala po zádech. „To bude dobrý, teď máš prázdniny.“

Harry se zakřenil a ždůchnul do Rona, ignoruje jeho nesouhlasné: „Hej!“, aby Hermionu pevně objal. „Jak jen mi budeš chybět ty a tvá slova podpory, která mě vyvede na světlo z každé temnoty.“

Hermiona protočila panenky, opětující objetí. „Jsi si jistý, že nejsi opilý?“

„Ještě ne,“ slíbil jí Harry a se zamrknutím se odtáhl. „Jsem prostě jen nabuzený.“

„To sedí,“ přikývla a prohrábla mu vlasy.

Harry odstoupil, zamračil se a pokusil si uhladit své vždy tak naježené vlasy právě předtím, než ho do zad docela tvrdě praštil Draco. „Takže si pamatuj, Harry,“ pronesl Draco s úšklebkem, „žádná magie. Jsem si jistý, že se tím budeš řídit.“

Otočil se, věnoval blondákovi zcela nevinný pohled a pozvedl obočí. „A proč by ne?“

„Nemám vůbec tušení,“ mrknul na něj Draco, než se otočil, aby sundal svá a Ginnyina zavazadla.

Harry se zachechtal a pak následoval Hermionu a Rona z vlaku. Čekali, až Draco a Ginny vystoupí na perón, snažíce se zůstat mimo dav ostatních studentů a čekajících rodičů.

„Takže seš si jistej?“ zeptal se Ron Harryho zhruba po minutě nebo tak.

Harry se na něj usmál a pevně kývl. „To jsem. Neboj, dokonce, i kdyby to nešlo dobře, vím, kde se můžu ukázat.“

Hermiona se ušklíbala a polohlasně zamumlala: „U profesora Snapea. Těsně předtím, než se Snape vydá smrtijedským způsobem po Dudleyho stopě.“

Harry se na Hermionu otočil a zamračil se. Mohl by přísahat, že něco říkala. Ale hluk kolem mu znemožňoval něco slyšet. „Říkala jsi něco?“

Hermiona s úsměvem zavrtěla hlavou. „Ne, nic.“

Ron si nacpal ruce do kapes a zamračil se na vlak. „Dávají si na čas. Možná bychom je mohli polít vodou, ne?“

„No vážně, Rone,“ napomenula ho Hermiona, „líbilo by se ti, kdyby se bratr dívky, se kterou se muchluješ, náhle ukázal a chrstnul na tebe vodou?“

Ron to zvážil a pak zavrtěl hlavou. „No to vážně ne.“

Harry se sám pro sebe zasmál, než zkontroloval hodiny na protější cihlové zdi. Věděl, že se Dudley možná zpozdí, ale i tak to bylo silou zvyku kontrolovat tyhle úžasné věci, jakými byly hodiny. Odvrátil se a otočil se zpět ke svým přátelům – Draco a Ginny se k nim po krátké prodlevě opět připojili.

„Můžeme tedy?“ navrhl Hermiona a skupina zamířila z nástupiště až na místo, kde se po chvíli setkali s panem Weasleym.

„Všichni připraveni k odchodu?“ zeptal se, když se k němu dostali, a usmál se na Draca, natahuje k němu ruku, se kterou mu dospívající mladík potřásl. „Pane Malfoyi, jsem rád, že jste se rozhodl k nám na Vánoce připojit.“

Draco mu úsměv opětoval. „Jistě, pane, nikde jinde bych nebyl raději. Sám bych byl poněkud osamělý.“

Arthurovy oči se přenesly na Hermionu a pak překvapeně na Harryho. „Takže jedeš na prázdniny k Hermioně?“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne. Budu je trávit s bratrancem.“

V Arthurových očích se objevil čirý šok, pak ale muž jen nerozhodně stiskl rty a nejistě se usmál. „Slyšel jsem, že jsi s ním prožil už velkou část léta. Takže je všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl Harry zkrátka.

„No dobře, to je všechno, na čem záleží,“ pronesl Arthur, než sepal ruce. „A teď by bylo nejlepší, abychom si my ostatní pospíšili, jinak nám vystydne oběd.“

Hermiona a Harry je objali a zamávali jim na rozloučenou, když se skupina vydala na cestu. Následně se Hermiona otočila na svého kamaráda. „Pokud chceš, abych tady s tebou počkala, než si chytím taxík, tak můžu. Rodiče to pochopí.“

Harry se na ni usmál. „Jsi si jistá?“

„Jo, jistěže jsem.“ Zazubila se a provlékla svou paži pod jeho, než je navedla k přepážce. Společně překonali zbytek přeplněného nástupiště a začali ruku v ruce směřovat k východu.

„Plánujete si letos zase vyjet na nějaké speciální místo?“ zeptal se Harry za chůze.

Hermiona zavrtěla hlavou. „Po většinu času zůstaneme doma. Přijedou i někteří moji další příbuzní. Už jsme dlouho neměli širší rodinu pohromadě a já je teď, když je po válce, vážně všechny ráda zase uvidím.“

„Pak se tedy ujistím, aby Hedvika věděla, že ti má večer doručit dárek,“ slíbil jí Harry.

„Kde je vlastně Hedvika?“ zeptala se Hermiona se zamračením.

„Asi stále ještě letí k Dudleymu,“ uvažoval Harry. „Vždycky jí řeknu, kam mám namířeno a ona se pak objeví tam, kde skončím. Kdybych ji lépe neznal, řekl bych, že na mě umístila sledovací kouzlo.“

Dívka se té myšlence zasmála. „Možná že ona ne, ale jsi si jistý, že to neudělal profesor Brumbál?“

„Dost jistý,“ prohlásil Harry samolibě.

„A co tvoje teta a strýc? Uvidí se s nimi Dudley vůbec?“ zeptala se Hermiona, když došli k východu z nástupiště a zastavili se, aby mimo cestu a zároveň poblíž laviček okupovaných lidmi a batožinou počkali.

Harry pokrčil rameny. „Ani nevím, jestli to má nebo nemá v plánu. Myslím tím - nemohl bych mu vyčítat, kdyby ano. Jsou to přece jeho rodiče. Ale já asi nepůjdu. Nemám ani jednomu z nich co říct. A Dudley to pochopí.“

Oba pak dál mluvili o Hermioniných plánech a snažili se odhadnout, zda se Draco vrátí z prázdnin živý nebo ne. Což bylo něco, v co Harry vroucně doufal, protože se už teď těšil, že přijme jeho pozvání k letní návštěvě.

„A co budeš dělat po létě? Už ses rozhodl?“ zeptala se Hermiona a trochu se přitom zamračila. Věděla, že měl její přítel v minulých letech obavy, co bude dělat se zbytkem svého života. Zejména poté, co překonal období, kdy si myslel, že souboj s Voldemortem zřejmě nepřežije.

Harry pokrčil rameny. „Mám několik možností. Ale ještě jsem se nerozhodl. Zeptej se mě, až se vrátím z prázdnin. Zřejmě už to budu vědět. Musím o těchto svátcích hodně přemýšlet.“

„Kvůli profesoru Snapeovi?“ Hermiona naklonila hlavu v tiché zvědavosti, jako by se téměř bála, že pocítila něco podobného dojetí, a že se před ní Harry uzavře.

Harry zdrženlivě přikývl a odvrátil se, aby očima přelétl nosiče ověnčeného mudlovskými kufry ve velikosti, která by klidně mohla konkurovat těm bradavickým. „Ano, kvůli němu taky.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Hermiona jemně, věda, že si Harry nechává spoustu věcí pro sebe. Spoustu důležitých věcí, na které si nechal jen pár týdnů na rozmyšlenou. A třebaže to *byl* Harry, který vždy držel svá tajemství pod pokličkou, stále měla o svého přítele starost.

Harry pokrčil rameny a pak se na ni znovu otočil. „Jen toho mám v hlavě moc. A svým způsobem jsou tyhle věci, na které musím přijít, daleko důležitější, než pro mě kdy bylo zabití Voldemorta. Víím, že to teď vidím jen tím jedním způsobem, protože už je mrtvý a moje priority se změnilly, ale i tak. Je to zbytek mého života, když teď nějaký mám. Už se nemusím strachovat o to, jestli někomu

zachráním život a jestli později zachráním i ten svůj. Je to pro mě naprosto nová zkušenost.“

„No,“ usmála se na něj Hermiona povzbudivě, „pokud se dá z našich posledních sedmi společných let něco usuzovat, pak to, že budeš v pořádku.“

Harrymu se na tváři formoval pozvolný úsměv, než na ni vděčně kývl. „Máš pravdu. Kdybych byl kočkou, ještě by mi pár životů zbývalo.“

„A jsem si jistá, že by to byly ty nejlepší,“ uklidnila ho a poklepala mu na rameno.

Harry se tiše sám pro sebe zasmál a pak se začal se zájmem rozhlížet kolem. „Je tady.“

Hermiona se rozhlédla rovněž. „Kde?“ Dobře věděla, že má Harry na takové věci čich. Dokázal se naladit na pozice lidí a prostě je vycítit. Nevěděla, jak to dělá, protože Dudley neměl žádnou magii, takže kolem něj nepoletovala magická aura, která by ho prozradila. Mohla se ho prostě zeptat, ano, ale měla pocit, že to bylo něco, co by jí se svou slovní zásobou lépe vysvětlil profesor Brumbál nebo Snape.

Na chvíli soustředěně nakrčil obočí, než kývl směrem doleva. „Tam. Chceš se s ním řádně setkat nebo ne? Víím, že musíš chytit taxík,“ pronesl a otočil se k ní.

Hermiona se zazubila a chytla ho za paži. „Samozřejmě, že chci, abys nás řádně představil. Moji rodiče pochopí, že jsem musela vyprovodit přítele, neboj.“

Harry se usmál a navedl ji skrz dav chaoticky procházejících lidí, ve směru, kde vycítil svého bratrance. Netrvalo mu dlouho, než Dudleyho zahlédl a zvedl ruku, aby mu zamával. „Héj, Dudlánku,“ zvolal pisklavým, zpěvavým hláskem.

„Och, Merline.“ Hermiona protočila oči.

Dudley, který se právě prodíral davem, si to namířil k nim a pozvedl oči k nebi nad Harryho pozdravem. „Jsi šťastlivec, že nemám v plánu klít tady před dámou,“ informoval Dudley Harryho – který se stále smál – než se obrátil k Hermioně. „Ty musíš být Hermiona, že?“ zeptal se s úsměvem.

„To jsem,“ vrátila mu úsměv a uvolnila své sevření na Harryho paži, aby si s ním potřásla rukou. „Jsem ráda, že tě konečně doopravdy poznávám.“

Dudley se zašklebil. „Ujišťuji tě, že jsou všechny ty šeptandy pravdivé.“

„To rozhodně jsou,“ souhlasil Harry srdečně, než si svého bratrance prohlédl. „Ztratil jsi na váze?“

Dudley, který byl právě hrdým nováčkem v zápasnické sumo váze, přikývl. „Dostal jsem se na univerzitě do kolejního boxovacího programu,“ prozradil pyšně.

„Och?“ Hermiona vypadala zaujatě. „Sníš o profesionálním boxu?“

„V mláčeních lidí jsem dobrý,“ přiznal Dudley ochotně a pak se domýšlivě uculil na Harryho, který si odfrkl. „Správně, bratranče?“

„Jo, musíš s tím začít, dokud máš ještě dost odvahy, aby ses se mnou pustil do křížku,“ zasmál se Harry.

Hermiona se ušklíbala. „No, to zní, jako bys měl mít zábavné prázdniny, Harry.“ Poté ho rychle líbla na tvář. „A teď už musím chytit taxík. Užijte si to, chlapci!“

„Měj se, Miono!“ Harry za ní zamával, když odběhla.

Dudley si ji přeměřil pohledem, než se tázavě vrátil zpět k Harrymu. „Jak dobrá kamarádka to je?“

Harry zalupal po dechu a pak ho plácl do ramene. „Nemohu uvěřit, že jsi to řekl. Víc se mi líbí kluci než holky.“ Protočil oči, když Dudley předstíral, že ho ten úder zabolet. „Myslím na ni jako na sestru, kterou jsem nikdy neměl. A teď, kde jsi zaparkoval?“

„Myslel jsem pro mě,“ ohradil se Dudley se zasmáním, než se otočil, aby se mohli vydat na cestu. „Mohu se odvážit ptát, kde máš zavazadla?“

„Ta není pro tebe. A ne, nemůžeš. Snažím se ti zabránit, abys v mých věcech začal slídit po svém dárku, když se nebudu dívat, a až dosud to fungovalo přímo skvěle,“ informoval ho Harry a pak sladil se svým bratrance krok. „Trochu mě mrzí, že ses nemohl potkat i s Ronem.“

„Mohl bych se s ním vidět, až tě vezmu zpátky,“ zakřenil se Dudley a s očekáváním si promnul ruce.

Harry zpozoroval to gesto a cítil se přitom nepříliš vesele. „Pokus se ho nevystrašit k smrti.“

„Nehodlám nic slibovat,“ odvětil Dudley.

Další hodinu a půl strávili tím, že se mudlovským způsobem prodírali zacpanou dopravou, než se Dudley dostal na volnější silnici a zamířil z města na předměstí, kde měl dvojdomek, ve kterém žil vedle, jak popisoval, excentrické kočičí dámy. Harry tuhle jeho novou sousedku nikdy neviděl, protože se zřejmě přistěhovala do prázdné části domu až poté, co Harry v létě odjel. A podle Dudleyho ji on také moc nevidal.

„Budeš se vůbec během Vánoc stavovat za rodiči?“ zeptal se Harry, když vystoupili z auta a zamířili k předním dveřím.

Dudley pokrčil rameny, vytáhl klíče, jeden vsunul do zámku a otevřel dveře. „Pokud se rozhodnou, že vydědit mě byla chyba...“

Harry vykulil oči, zatímco následoval svého bratrance dovnitř. „Oni tě vydělili?“

„Vypadá to, že jim moje rozhodnutí, že nejsi až tak špatný chlápek, že se celou dobu mýlili, když s tebou tak hrozně zacházeli, a že tě, zatímco jsi dospíval, nechávali myslet si, že to všechno bylo v pořádku, nekorespondovalo s tím jejich,“ odpověděl, odložil klíče na kuchyňský pult a rozsvítil světla. „Ale já jsem věděl, že se to může stát.“

Harry se úzkostlivě zachmuřil a následoval Dudleyho skrz kuchyň do obývacího pokoje. „Mrzí mě to.“

Dudley se na něj otočil a pozvedl obočí. „Proč? Není to tvoje chyba, nic z toho. Nebuď takový mučedník, Harry, a pojď sem, ať mi konečně vylíčíš, co všechno mi ušlo, zatímco jsi byl ve škole.“

Harry se nepřesvědčivě pousmál, ale pak se usadil do jednoho z křesel. Skopnul boty a zvedl nohy, až chodidly spočíval na kraji křesla. „Jen jsem studoval, vážně. Se zdoláváním zla jsem už skončil.“

„Tobě ještě není ani dvacet a už se vším končíš?“ Dudley obrátil oči v sloup a na okamžik zmizel v kuchyni, aby si pro sebe vyzvedl pivo. „Chceš mlíko?“ zavolal na Harryho se smíchem.

Harry se zamračil. „Mlíko bez čokolády, nebo když není ohřáté, nepiju. Přines mi prostě trochu vody. Přeměním si ji na to, co chci.“

A tak mu Dudley vyhověl.

Harry vytáhl hůlku, a zatímco se Dudley usazoval na pohovce, přeměnil vodu na máslový ležák. Když hůlku odkládal, usmál se na jantarovou tekutinu ve sklenici. „O moc lepší.“

„Nedostaneš se do potíží?“

Harry zavrtěl hlavou. „Už jsem byl unavený z toho, jak mě všichni stále omezovali, zatímco byl můj život v neustálém nebezpečí. Takže si profesor Snape ohledně ministerského detektoru zahrál na prohnaneho, nebezpečného chlápka a vyřadil ho v mém případě z činnosti.“ Harry se pousmál nad tou vzpomínkou. Severus pro něj za ty roky učinil tolik, a většinu z toho, aniž by ho o to kdo požádal.

Dudley přikývl. „Takže co to teď je?“

„Máslový ležák.“ Harry pokrčil rameny. „Na ohnivou whisky je moc brzy.“

„To zní zlověstně.“

„Och, věř mi, je.“

„Ten profesor Snape,“ začal Dudley, „není to ten děsivý chlápek, který se tady objevil v půlce minulého léta?“

Harry přikývl, ušklíbaje se při vzpomínce na Dudleyho, který se pokoušel nedávat najevo, jak mu vadí Severusovy pohledy, které by člověka dokázaly paralyzovat či přinutit vystrašeně blábolit. „To je on.“

„Překvapilo mě, že nás nechal oba naživu, když odešel,“ vzpomněl si Dudley se zachvěním.

„Nemyslím si, že by od války, ve které jsme spolu bojovali, zabil živou duši,“ usmál se Harry a zamyšleně se zadíval na ztlumenou televizi. „A nezabil by tě, pokud by ses mi nepokusil ublížit.“

Dudley pozvedl obočí. „Tvůj ochránce?“

„Něco takového.“ Harry pohlédl zpět na Dudleyho a s povzdechem vstal. „Hned jsem zpět. Musím do koupelny.“

Zamířil do místnosti, která byla neoficiálně jeho, když tady bydlel, a zavřel za sebou dveře. Opřel se zády o dveře, nechal svou hlavu spadnout dozadu a zavřel oči. Pak vydal unaveně znějící povzdech, jak se snažil udržet v klidu. Tohle bylo místo, kde právě potřeboval být a nic dobrého nevzejde z toho, pokud bude podruhé posuzovat svou volbu, jestli sem měl přijít a přemýšlet. Jen o tom prostě nesměl přemýšlet, dokud nebyl sám. Nechtěl, aby se Dudley strachoval o to, kdo si uzurpuje jeho myšlenky.

Zhluboka se nadechl, odstoupil ode dveří a vytáhl scvrklé předměty z kapsy. Pak je zvětšil a odložil hůlku, než otevřel dveře od ložnice a vydal se znovu za Dudleym.

Kapitola 18

„Takže, všechno pěkně popořádku. Jdeme ven,“ pronesl Dudley poté, co dopili nápoje a poklábosili o Harryho jízdě vlakem.

Harry na svého bratrance pozvedl obočí. „Ven? Kam ven?“

„Prostě ven.“ Dudley máchl dramaticky rukou. „Však víš... Jak že nám vy kouzličí lidé říkáte?“

„Mudlové,“ doplnil Harry.

„Jo, no, takže tě jdeme znovu pomudlit,“ prohlásil Dudley, popadl prázdnou lahev od piva a namířil si to do kuchyně. „Přišel jsi o hodně, zatímco jsi pryč. Takže se začneme trochu bavit!“

„Nemyslím si, že *pomudlit* je vůbec nějaké slovo, Dudlánku,“ zasmál se Harry, ale postavil se také a následoval bratrance do kuchyně, aby tam odložil svou prázdnou sklenici od máslového ležáku.

„Klidně si o tom dumej, ale mezitím si trochu užijeme.“ Dudley se na něj zakřenil a sebral z pultu klíče od auta.

Harry lehce pobaveně zavrtěl hlavou. „A co máš na mysli, ó dobře informovaný mudlo?“

Dudley se zašklebil. „Novou verzi honby na Harryho. A teď už pojd'.“

Harry se jím nechat vést ze dveří a pak zpátky do auta, než odpověděl. „Doufám, že víš, že jsem si vzal hůlku,“ dobíral si ho, věda, že mu Dudley nehodlá nijak ublížit.

„Dalece se liším od jakéhokoliv temného čaroděje, kterého jsi kdy potkal, takže si tím klackem mávej na někoho jiného,“ odvětil Dudley naprosto neznepokojeně.

Celou jízdu, která kvůli hustému provozu na londýnských ulicích trvala téměř hodinu, byl Harry vystaven nekonečnému proudu vánočních písniček z místní stanice rádia, kterou Dudley upřednostňoval. Ale namísto toho, aby chtěl svého bratrance zardousit, byl rozpolcen mezi okázalým rudnutím a hlasitým smíchem, když začal Dudley zaměňovat nevinné texty písniček slovy, která nebyla nic menšího než sprostá. Když Dudley konečně zajel doprava na místo určení, měl celkem jistotu, že byla bratrancova verze *Tiché noci* čirým rouháním.

„Jestli nás zasáhne blesk, pak ti odčaruju hlas,“ informoval jej Harry dosti stroze.

Dudley se jen zasmál a pak autem zajel na prázdné místo na parkovišti. „Pokud to ale přežiješ.“

„Vypadá to, že mám, co se vyhýbání smrti týče, nevýslovné štěstí,“ připomněl mu Harry, než vystoupil z auta, aby se rozhlédl po místě, kam je Dudley odvezl. „To je les?“ prohlásil s kamennou tváří a pak po bratraci střelil zdrcujícím pohledem.

Oslovený muž se jen zakřenil a ukázal za Harryho. „Tam.“

Harry se otočil, jeho oči se mírně rozšířily, než se rozesmál. „Tak jo. Uvidíme, jestli se ti povede uspět v honbě na Harryho. Vítěz koupí večeři?“

„Večeři a film,“ vyjednával Dudley, než obešel auto a postavil se vedle druhého chlapce.

„Bude to na tobě,“ ušklíbl se Harry a počkal, až se provoz trochu uvolní, aby mohli s Dudleym přejít přes silnici ke Campaign Paintball.

Když tam tak stál ve frontě s Dudleym, aby si koupili lístky na hru a dostali zapůjčené vybavení, se zájmem se rozhlížel kolem. Ještě nikdy předtím nebyl na paintballu a upřímně se na to těšil.

Dudley na něj pohlédl. „Nenávidím pocit, že bych využil tvoje...“

„Ale přesto to uděláš, že?“ ušklíbl se Harry, vnímaje otázku na obzoru.

„Bylo by možné, abys na nich provedl nějaký druh *Jediského triku s myslí* a my se nemuseli připojit k žádné z ostatních skupin?“ zeptal se Dudley a lehce se zamračil.

Harry mu věnoval nechápavý pohled. „*Jediského triku s myslí?*“

„Jo, však znáš Star Wars, ne?“ Dudley nakonec protočil panenky. „Tvé vzdělání je mizerné. Zítřka si uděláme Star Wars maratón. Ale bylo by to možné?“

„Přinutit je udělat, co chci? Ano. Ale neudělám to,“ sdělil mu Harry. „Je to nezákonné. Ale vím o jednom způsobu, jak bychom mohli zůstat jako samostatná jednotka.“

Dudley vypadal zaujatě. „Nemohu se dočkat, až to uvidím.“

Harry se na něj ušklíbl. „Až budeme uvnitř, prostě se drž u mě.“

Zaplatili za vstup a pak si pod bedlivým dohledem zaměstnance, který se jim očividně snažil najít skupinku, ke které by se měli připojit, došli vyzvednout vybavení. Harry ho prostě jen stále sledoval. Nakonec si vytáhl ochrannou vestu, popadl už připravenou Dye DM9 a otočil se na Dudleyho, který ukořistil stejnou zbraň.

„Nuže?“ Dudley pozvedl obočí.

Harry se ušklíbl a otočil se, takže to vypadalo, jako by mluvil s Dudleym. Což ve skutečnosti i dělal a ve stejnou chvíli Dudley blokoval výhled na jeho hůlku. „Budeš mít divný pocit.“

„Je dobře, že si tihle lidé nedokážou uvědomit, že kouzlíš. Nedostal by ses do ještě větších potíží, že to používáš na mě?“

„Dost možná,“ souhlasil Harry. „Tak buď rád, že se profesor Snape rozhodl ten systém zneškodnit. Jinak bychom uvízli tady s tetičkou Myrtle a jejími usoplenými vnoučaty, protože pochybuji, že máš nějaký trénink v utajování. A teď stůj klidně.“

Zatímco Dudley stál, Harry na oba rychle seslal matoucí kouzlo. Takové, které je skryje z dohledu od ostatních, ale ne od sebe navzájem. Pak hůlku odložil a odvrátil svého bratrance stranou, aniž by je kdokoliv viděl.

„Takhle zůstaneme, dokud neodejdeme. Nebudeme se díky tomu muset potýkat s otázkami. A s trochou štěstí nebude ani nikomu divné, že kolem létají kuličky,“ ušklíbl se Harry.

Dudley očividně usoudil, že Harry udělal něco, čím je zamaskoval. „Skvělý,“ zvolal a popadl bratrance za paži, aby ho odvedl na své oblíbené místo z celého paintballového parku. Do džungle.

Jakmile Harry vstoupil do oblasti hustě posázené stromy, rododendrony a houštím, cítil se nezvykle jako doma. Usmál se a zadíval se na svého bratrance, jako by ho odhadoval. „Uvědomuješ si, že nemáš šanci, že?“ Na takových místech cvičil. A Dudley nebyl žádný Severus Snape.

„Risknu to,“ ušklíbl se na něj Dudley. „Jednu minutu a pak honba na Harryho začíná.“

„Takže to znamená, že já jsem na misi s názvem *Zničte si svého Dudleyho?*“ zeptal se Harry s nestoudným úsměvem, než na bratrance mrknul, ustoupil o několik kroků a nepovšimnutě zmizel mezi stromy.

Dudley se zamračil a pak syčivě zabrblal: „Žádná kouzla!“ těsně předtím, než také vyrazil a začal hledat úkryt.

Harry se ze stromoví jen uculil. „Nepotřebuju kouzla, abych vyhrál.“ Zkontroloval svou paintballovou pistoli, že je připravená k palbě, než vklouzl do hustšího křoví a zmizel ve stínech.

Dudley se mezitím snažil najít si nějaké krytí mezi stromy, aby tam počkal na svou kořist.

Harry se pokoušel nesmát kvůli tomu, jak moc nespravedlivé tohle k Dudleymu bylo. Chudák bratranec neměl nejmenší tušení, proti čemu bojuje, pokud chtěl jejich hru vyhrát. Tohle byla pro Harryho velice jednoduchá hra. Prostý, přirozený návrat do vzpomínkové linie ze svého tréninku. Přikrčil se pod nížce visící větvi, položil se na lokty a na břicho a začal se plazit skrytou strouhou pod jedním z keřů.

Dudley se v podřepu plížil lesem, míjel další skupinky a jejich paintballové kuličky, aniž by jej zahlédli. Dost ho svádělo, aby jim několik střelil do zad... a tak to i učinil. Těsně předtím než utekl, protože oni začali pálit na neviditelný cíl. A pak znovu začal hon na Harryho. Dělal to tak dlouho, že dokázal svou kořist prakticky cítit.

Harry se vyplížil ze křoví, kotoulem dozadu se dostal za strom a pak se zvolna zvedl, zatímco se snažil rozhlédnout. Dudley byl blízko. Věděl, že bylo pravděpodobně nefér užívat své smysly pro lokalizování bratrance, ale on se prostě nemohl jen tak vypnout. Nemohl jen tak odložit svou magii.

Dudley se skryl za kmenem stromu a vykukoval přes něj. Ano, Harry byl blízko. Možná svého bratrance neviděl, ale roky pronásledování chlapce, dokonce i

předtím než odhalil jeho pravou totožnost, nebyly jednoduché. Někdy byl Harry vážně dobrý v tom, jak se neslyšně plížil kolem a s velkou pravděpodobností mimovolně používal svou magii. Ale jemu se i přesto dařilo Harryho najít. „Můžeš být zabiják temných čarodějů, ale já jsem dobrý mudla. Nepřemůžeš mě,“ zamumlal a zaměřil se na strom, v jehož blízkosti se Harry jistě pohyboval.

Harry se přikrčil právě včas, aby se vyhnul úlomku dřeva, který by ho trefil do obličeje, když kulička explodovala na jeho kůře. Jeho brýle pokryla oranžová barva a on se ušklíbl. „Dobré, Dudlánku. Ale ne tak dobré.“ Vyběhl z úkrytu směrem do dalšího hustě zvedajícího se stromoví, které mu poskytne nové krytí a přitom s hraně šíleným chichotáním pálil na místo, kde se jeho bratranec schovával.

Dudley se sehnul níž a opětoval palbu, snaže se nesmát Harryho přehráváníí. Ale když Harry znovu zmizel, učinil tak. Zapadl na téměř skrytou cestu a rozběhl se po ní. Pokud si správně vzpomínal, tak skočí někde tam, kde musí být i Harry. „Možná jsi dobrý, ale já znám tohle území daleko lépe,“ zabručel za běhu.

„AHA-HA!“ zaječel Harry, když vyskakoval z vysokých křovin, které sice ukrývaly Dudleyho tělo, ale ne jeho kroky. A pak, když dopadl, škodolibě s šíleným chechotem střílel.

Dudley zařval dívčím pisklavým hláskem, přikrčil se před Harryho kuličkami a přiřítit se k němu. Přistál napůl v křoví, zatímco na něj směle pálil zpátky.

Harry znovu zaběhl do stromů, pošplíchaný oranžovou barvou.

Dudley se zamračil na růžovou, která ho pokrývala, a protočil panenky.

Harry, ukrytý za jedním ze stromů, se snažil nepadnout smíchy. „Pěkný výkřik, Dudlánku!“ zavolal na něj.

„Och, zmlkni!“ Dudley zrudnul a začal Harryho stíhat, zůstáváje celou dobu v dosahu úkrytů.

„Řekni, jsi si jistý, že tě nepřijali do ženského zápasnického družstva?“ smál se Harry a pak se sehnul za špalkem, aby si počkal na Dudleyho, až se objeví.

„Tak jistý, jako že budeš dneska večer kupovat večeri a film ty!“ zavolal po něm Dudley a pak si počkal na odpověď, zatímco se nedůvěřivě plazil vpřed. „Oj, Harry,“ zazpíval.

Harry potlačil smích, když se mu bratranec nevědomky zatoulal do výhledu. „Mám tě,“ zašeptal, zamířil a zasypal bratrance, který se v tu ránu vrhnul k zemi, růžovou smrští. Živě vyskočil na nohy a vesele se hnal vpřed, zatímco se jeho bratranec koupal v růžové barvě. Když už Dudley zcela jasně prohrál, domýšlivě si položil svou paintballovou zbraň na rameno. „Vyhrál jsem.“

Dudley zaskučel a pak přijal nabízenou ruku, která mu pomohla vzhůru. „Kdo vyhraje dva ze tří, je vítěz?“

Harry se ušklíbl. „Jsi na řadě.“

A tak skončili na hřebenu, s Dudleym v bunkru čelem k mostu, přes který právě Harry pomalými houpavými pohyby šplhal, takže to téměř vypadalo, jako by na něm poskakoval. Dudleymu přišlo vážně zatěžko se nesmát, když na něj zamířil.

Nebylo způsobu, jak by Harrymu dovolil, aby získal nepřátelskou vlajku před ním.

A tak vypálil.

Harry se pro ni okamžitě vrhl, ale spadl a tělem se zcela rozplácl o most, smýkl sebou, až skončil na boku, zatímco střílel na svého bratrance. Skrz déšť barevných stříkanců bylo složité dělat cokoli jiného než pálit, pokud se nechtěl vzdát svého území.

A pak se Harryho zásobník ucpal. „Do prčic!“

Dudley vycítil příležitost, rychle vyklouzl z bunkru a utíkal směrem k mostu, aby získal lepší výhled a mohl bratrance dodělat.

Harry vzhlédl, a když spatřil, jak na něj Dudley míří, zaskučel. Dočasný odliv nepřítelových střel mu poskytl šanci, kterou potřeboval, aby vstal a vrhnul se na druhou stranu mostu. A pak už utíkal k zákopům. Do jednoho se bez přehánění potopil a několikrát plácl do zásobníku, aby ho spravil, než se posadil, aby mohl začít mířit a pálit po svém bratraci.

Dudley se otočil v téměř dokonalé piruetě, kdyby to nebyla taková, která se pohybuje, a skončil v úkrytu za hromadou pytlů s pískem.

Harry zaláteřil nad svou ztrátou a začal se plazit skrz příkop, aby získal lepší výhled. „Tolik k domněnce, že si Ron myslel, že bych měl jít do Doupěte a sledovat, jak po sobě Draco a Ginny slintají. Pro lásku hipogryfů!“

Dudley se vykradl za vzdálenějším koncem pytlů s pískem a začal se sunout podél řetězového, břečtanem porostlého oplocení. Celou tu dobu si dával pozor na to, kde by měl Harry být, či kam by měl směřovat, pokud byl v pohybu. Věděl, že byl Harry stále ještě v zákopu, což mu situaci ulehčovalo.

A když nakonec spatřil špičku Harryho pistole pohybovat se příkopem východním směrem, s úšklebkem se přikradl blíž.

Harry si až pozdě uvědomil, že byl přistižen, a nemohl udělat nic jiného, než vyjeknout a přikřčit se, když Dudley přeskočil příkop jako gazela, což bylo překvapivé vzhledem k jeho břichu, a polil ho oranžovou barvou. A pak byl Dudley pryč.

Harry zanaříkal, zvedl své paintballem dobité tělo ze zákopu a lázně oranžové barvy, jen aby spatřil Dudleyho, kterak běží pro nepřátelskou vlajku, která teď

byla vidět na druhé straně konce krytu. „Och, ne, to neuděláš!“ zvolal a zamířil na něj.

Dudley vyjekl, jednou rukou si svíral hýždě, do kterých ho Harry trefil. A přesto dál běžel, i když tentokrát trochu kličkoval, aby se pokusil Harryho odradit.

Harry stíhal Dudleyho a během běhu střílel.

Dudley se rozhodl běžet pozpátku, aby mohl Harryho palbu opětovat, zatímco se každých pár sekund díval za sebe na cestu.

Oba si vytvořili svou vlastní verzi válečných pokřiků, zatímco běželi ke svému cíli.

A oba skončili zcela pokrytí barvou svého protivníka.

Když si Dudley uvědomil, že kvůli běhu pozadu prohraje, otočil se a běžel normálně, i když byl bombardován kuličkami.

Sotva metr před cílem se Harry na Dudleyho vrhl a stáhl svého bratrance dolů do kupy špíny a kamenů. Oba zanechali na zemi oranžové a růžové skvrny, jak se sklouzli, oba ruce napřažené k cíli.

„ANO!“

„NE!“

Dudley se zvedl ve veselém tanci a během toho ukazoval dolů na Harryho, mávaje vlajkou v ruce. „Prohrál jsi!“

„Byly to dva ze tří!“ oponoval Harry, když se sbíral na nohy a napůl cesty se rozhodl, že bylo bezpředmětné se snažit oprašovat.

„Jo, a ty ten další prohraješ taky,“ ušklíbal se Dudley a poplácal bratrance po zádech.

Harry na něj vyplázl jazyk. „To si jen myslíš.“

„No ták, zelenáči,“ zacytil se Dudley, jenže najednou se mu rozšířily oči a vlajka mu vylétla z ruky. „Běžíme!“ zapištěl.

„Cože?“ zvolal překvapeně Harry a pak se otočil, aby se podíval, na co to Dudley civí. Zaregistroval celou hordu dalších hráčů, kteří mířili směrem k nim, tam, kde se sama od sebe pohybovala vlajka, křičíce něco o přízracích zesnulých, zacílení na ně. „Běžíme!“ souhlasil, a pak on i Dudley vyklouzli a smykem vyběhli pryč z tohoto pekla, z dosahu střel ostatních hráčů.

Skončili v oblasti Zulu a naštěstí v jednom kuse poté, co byli málem převálcováni skupinou dalších hráčů. Na skutečnosti, že to byly povětšinou školou povinné děti, nezáleželo. Považovali se za šťastlivce, i přes ty technické nedostatky.

„Poslední hra. Kdo první zasáhne druhého do srdce, vyhrává?“ ušklíbl se na něj Dudley.

„Jsi na řadě,“ zašklebil se Harry a bezodkladně zmizel ve stínech staré kůlny.

Dudley se nikdy nepřestal oklepávat, když jeho bratranec – jak se zdálo – zmizel ve zhutněném vzduchu. Podle toho, co mu Harry řekl, se domníval, že to byl nějaký druh speciálního výcviku, jako třeba u ninjů. Ale i tak to bylo trochu znepokojující, když byl Harry v jedné minutě vidět a v další byl úplně pryč. Přesunul se k převrácenému vozíku a pak k barikádám.

Harry se plížil hustým stromovím, celou tu dobu zaměřený na svého bratrance, když ho naposledy cítil se pohybovat kolem. Přiblížil se k zadní části reprodukce nějaké budovy a, zanechávaje na ní oranžové skvrny, když se o ní otíral, pokračoval v pátrání po Dudleym. Operace *Zničte si svého Dudleyho* musela být dokončena.

Dudley se sunul podél rákosového plotu, zatímco se plahočil za svou kořistí. Po špičkách, tak tiše, jak dokázal, pokračoval na zemi pokryté suchými listy. Výhružně zakřupaly vždy, když to nejméně potřeboval, ale přesto byl rád, že to místo ještě nezapadlo sněhem. Byl by odhalen.

Harry rychle prošel kolem několika zpozdilých hráčů, kteří ho neviděli, a pak zacouval k jedné z dalších budov, zatímco pokračoval v cestě za Dudleym.

Dudley už téměř dosáhl konce plotu, rukou se škrábaje na zadnici. „Nemohu uvěřit, že mě Harry trefil do zadku,“ zamumlal. „Vzal jsem ho z dobroty svého srdce na paintball a on mě trefí do zadku.“

Harry náhle přesně věděl, kde Dudley přebývá a jakým směrem se pohybuje. Jen sotva dokázal ovládnout své veselí, když se o to tentokrát pokusil. Jeho pohled byl uzamčen na rákosovém plotě, za nímž se Dudley brzy objeví, a na studni, která mu stála v cestě.

Načež se prohnal vpřed.

Běžel ke studni, skočil na její horní pevnou základnu, přikrčil se pod střechou a spustil se do vzduchu přímo v okamžiku, kdy Dudley zatočil za roh. „MÁÁÁM TĚ!“ zařval, zatímco páčil střelu za střelou.

„JÉŽÍŠ!“ zaječel Dudley překvapeně a přikrčil se, ale bylo příliš pozdě.

Harry dopadl na zem a pokračoval v palbě na bratrance, mnohokrát ho zasahuje do oblasti srdce. „Zvítězil jsem!“ prohlásil nakonec a ukončil palbu.

„Zatraceně,“ zaskučel Dudley, když skláněl svou paintballovou zbraň. „Začátečnické štěstí.“

„Správně,“ usmál se na něj Harry. „A skutečnost, že jsem už bojoval ve válce a vyhrál, s tím nemá co dělat, že?“

„Naprosto ne.“ Dudley protočil panenky. „To byla jedna z těch válek pro mrňata.“

„No, snad tě utěší, že bys byl ve válečné šachové partii skvělý pěšák.“

Dudley praštil Harryho shora do hlavy. „Tak ti dík.“

Harry si promnul hlavu. „Takže mi teď dlužíš večeři a film!“

Dudley zasténal, Harry se zasmál a oba zamířili ven z parku.

Odložili své zapůjčené vybavení a vrátili se na parkoviště. Harry se ujistil, že poblíž nikdo není a sejmul z nich kouzlo, které je udržovalo zamaskované. A pak kvůli tomu, že mu bylo líto Dudleyho auta, ještě nechal zmizet barvu, co na nich zbyla.

„No tak už pojď!“ zvolal Harry dychtivě, když nasedal do auta. „Je čas večeře a já umírám hlad!“

Dudley si nemohl pomoci a zcela souhlasil, když nastoupil do auta a konečně zkontroloval čas. Byly sotva čtyři odpoledne, ale oni pořádně vyhládli. A se vším tím provozem v poslední době, a protože teď byla špička, Dudley věděl, že bude trvat nejméně hodinu, než se jim podaří dostat na večeři, a to už bude přijatelná doba k jídlu.

Harryho nadšení ovšem začalo mizet a on zaskučel, když si uvědomil, že Dudley zamýšlel pokračovat v remixování vánočních koled. Přesto ignoroval Dudleyho samolibý smích a spokojil se s tím, že bratraci připomínal, kdo že to tady vyhrál.

Kapitola 19

Příští dva dny a jejich doprovodné večery proběhly ve víru večeří, dlouhého ranního spánku, máslových ležáků, kávy, toustů a maratonu Star Wars, který byl Harry nucen protřpět, jen aby byl pak nekonečné hodiny podrobován výslechu a vysvětlování, že ne, doopravdy nepoužívá *sílu*, aby dokázal hýbat věcmi. Dudley byl jednoznačně pohoršen, že většina moci, kterou Jediové předváděli, nebyla - co se magie týkalo - ničím víc než kouzly prvních ročníků.

Harry byl používáním *síly*, která mu v mnohém připomínala nepromíjitelné, zaujatý a musel uvažovat nad tím, jestli si spolupracovníci George Lucase vážně nebyli vědomi některých stránek kouzelnického světa, který existoval souběžně s tím mudlovským.

Ze všech sil se snažil, aby si to zapamatoval a později se na to zeptal Hermiony, protože pokud to někdo bude vědět, pak jistě ona.

Ale nebyla to pro Harryho zas tak nepříjemná zkušenost. Jen mu přišlo, že byl ten film trochu příliš... jednoduše vylíčený a že to kvůli celému tomu zábavnému

faktoru ztratilo poněkud své kouzlo. Avšak rozhodně nehodlal popírat, že by si sledování všech filmů neužil. Počet věcí, které do teď viděl, mohl aspoň konečně vyčíslit na obou rukách.

„To byl... vážně zážitek,“ uznal Harry i přes téměř nejistý úsměv.

Dudley stiskl na ovladači tlačítko pro vypínání a věnoval bratranci zničující pohled. „Héj, aspoň nepoužívají žádné naleštěné klacíky.“

Harry se nad tou poměrně oprávněnou připomínkou uznale zahihňal. „Já vím. Jakkoliv jsme my čarodějové tvořiví v kouzlech, je magický svět, když přijde na obvyklé používání magie, poměrně neoriginální a ukotvený v době kamenné. Člověk by si po několika staletích mýsl, že alespoň vytvoří hůlky méně náchylné k poškození, ale ne, máš pravdu, stále dokola máváme klacíky a modlíme se, aby se něco neporouchalo, když spadneme uprostřed souboje na zem. Každý, kdo nedokáže provádět bezhůlkovou magii, a to je dobrých devadesát osm procent populace, by byl v koncích.“

„V koncích,“ zopakoval Dudley v sarkastickém souhlasu. „Pokud si to vybavuji správně, pak jsi součástí té malé, šťastné části na pozadí populace, že?“

„Ano, ale buď hodný, Dudlánku,“ pokáral ho Harry škádlivým tónem, „všichni nedokážeme používat pěsti jako muži. Někteří z nás jsou spokojeni jen tehdy, když používáme klacíky.“

Dudley se teď otevřeně smál a vstal z místa na gauči, kde byl předtím rozvalený. „Nevyčítám jim to. Taky jsem raději, když mohu používat ten svůj klacík.“

„Dudley! Božítku!“ Harry si přitiskl ruce na uši.

„Sdílíš ložnici se čtyřmi dalšími muži,“ podotkl Dudley a odstrčil jednu Harryho ruku pryč, když kolem dospívajícího mladíka procházel. „Nemůžeš mi namluvit, že jsi nikdy neviděl, neslyšel nebo neudělal něco ošklivého.“

„To tedy ne!“ Harry se na něj ušklíbl. „Ani jedno z uvedených.“

Dudley protočil oči. „Dobrá. A já jsem převtělený Merlin.“

„Věděl jsem to!“

Harry s širokým úsměvem sledoval, jak Dudley se smíchem zmizel v kuchyni. Pak vstal, popadl prázdný sáček od popkornu, na jehož dně ještě chrastila nevypukaná zrníčka, a odešel za bratrancem. „Takže, Merline,“ pronesl a pinknul Dudleymu na ucho jedno z těch zrn, „co dalšího máš tyto prázdniny v plánu, abys mě znovu pomudlil?“

Dudley po něm střílel zamračeným pohledem a pak se přikrčil před dalším zrnem. „Myslel jsem, že bych tě vzal na golf, kde bych tě mohl omylem udeřit železem do hlavy. Zní to jako švanda, ne?“

„Dávám přednost putteru*, děkuji pěkně,“ zavrčel Harry s hranou domýšlivostí a opovržením.

**Putter je golfová hůl s plochým profilem; většinou se používá na krátké vzdálenosti u jamky.*

„No, řekněme pouze, že kdybych byl tebou, pak bych se převlékl do nějakého více vodě odpovídajícího oděvu,“ informoval jej Dudley s uculením.

Harry luskl prsty.

Dudley protočil panenky a rychle se otočil vzad, aby zamířil do své ložnice a obvyklým způsobem se převlékl, zatímco nechal rozesmátého Harryho stát v kuchyni v trenýrkách na plavání, jednoduchém bílém tričku a obutého v černobíle kostičkovaných žabkách.

Harry se ze svého úhlu pohledu bavil. Ve skutečnosti neexistoval nikdo jiný než jeho bratranec, kolem kterého by se mohl poflakovat a předvádět své *kouzelnické triky*, jak tomu Dudley říkával. Nikdo jiný by mu neposkytl tak náležitou reakci, kterou hledal. Kvůli čemuž z něj začínal být Dudley postupně, třebaže dobrácky, otrávený. Jakýkoliv jiný kouzelník nebo čarodějka by tomu nevěnovali takovou pozornost a jakýkoliv jiný mudla by byl prostě fascinovaný. Harrymu se líbila ta rozdílnost, kterou našel ve svém bratranci.

Brzy poté se Dudley znovu objevil, oblečený podobně jako jeho bratranec, a popadl z pultu klíče od auta. „Tak pojd', Houdini.“

„Jasnačka, Merline,“ souhlasil Harry zvesela. „Mohu řídit?“

„Ne.“ Dudley mu věnoval naprosto zděšený pohled, když zamířili předními dveřmi ven.

„Proč ne?“ Harry předstíral zakňučení a pak za Dudleym přiklusal s ďábelským úšklebkem.

Dudley na něj pohlédl přes rameno. „Protože způsob, jakým řídíš, mě děsí k smrti. Proto,“ odpověděl a přešel k úložné skříni, připevněné na jeho polovině dvojdomku. Následovalo zacinkání klíčů, načež Dudley objevil ten pravý a vsunul jej do visacího zámku.

Harry se stále ještě křenil. „Používal jsem magii, takže to bylo zcela bezpečné. Vážně. Kdybys měl někdy příležitost porovnat mé řízení se Záchranným autobusem, pak by sis myslel, že jsem ten nejneškodnější řidič na světě.“

„Tak to jsem rád, že jsem takovou příležitost nikdy nedostal,“ informoval jej Dudley, než zvedl do rukou modro-bílý chladicí box.

„Na co to potřebujeme?“ zeptal se Harry těsně předtím, než ten předmět s vydechnutým: „Uf,“ sevřel v náručí, protože mu jej Dudley vrazil.

Dudley se natáhl pro něco dalšího a pak se v zorném poli objevily dva pruty na ryby. „Oddechová zábava pro mudly.“ Druhou rukou popadl krabici s vybavením, než kopl do skříně, aby se zavřela, a položil krabici na chladicí box, aby mohl sklad zamknout.

„Nikdy jsem nebyl na rybách,“ uvědomil si Harry. „Dokonce jsem si ani nemyslel, že bys rybařil ty.“

Dudley odebral krabici s vybavením z Harryho nákladu a začal směřovat k autu. „Táta nikdy nechtěl, dokonce i tehdy, když jsem ho o to žádal jako dítě. Tvrdil, že je to činnost hodná někoho daleko méně významného, než jsem já, a že když budeme chtít rybu, můžeme si ji koupit v obchodě. V poslední době se mu trochu stavím na odpor, a až dosud se zdá, že se to vyplácí.“

„Uvědomuješ si, že bude u vody zima?“ připomněl mu Harry. „Myslím tím, sice právě nesněží a tak vůbec, ale...“

A to byla pravda, čerstvý poprašek z předchozí noci během několika hodin zmizel. Jistě, venku bylo mrazivo, ale ani Harry ani Dudley si toho nevšíмали. Byli zvyklí na studený odchov a právě teď je to nijak neznepokojovalo. Ale venku u vody?

Dudley přikývl. „To proto má ta loď v jednom oddílu přikrývky.“

„Loď?“ zamrkal Harry. Netušil, že měl jeho bratranec loď. „A co ryby?“

„Och, ryby budou. Samozřejmě ne tolik, budou zabržděné. Ale člověk vždycky nechytí to, pro co si jde. Pokud chceš nějaké záruky, běž si na rybník,“ podotkl Dudley. „Kdepak, ty zažiješ něco jiného, než je chytání ryb.“

Harry, zaujatý jeho slovy, bratrance následoval, pomohl mu naložit auto a pak se zeptal znovu, jestli si je Dudley absolutně *jistý*, že nechce, aby Harry řídil.

Téměř o hodinu později to byl Dudley, kdo zastavil auto v přístavu. Chytili všechna červená světla, která mohli, a dokonce i kruhové objezdy byly zacpané či zachvácené jinými situacemi, které zpomalovaly tok dopravy. Sice si to tak úplně nemyslel, ale věděl dobře, že bylo lepší, že mohl shodou okolností sedět na místě spolujezdce a vypadat přitom naprosto spokojený sám se sebou.

Když tam konečně dorazili, vyložili vybavení, zatímco po nich několik lidí kolem házelo zmatené pohledy. Oni sami věděli, že to bylo proto, jak byli oblečení. Ale jim doopravdy nebyla zima.

Ještě ne.

Harry byl rád, že tam byly přikrývky, i když kolem nich mohl umístit záhřevné kouzlo. Jenže ještě nebyl tak zoufalý. A tak následoval Dudleyho do jednoho doku k malé motorové loďce. Naložili do ní všechny věci, než Dudley nastartoval motor, nechávaje Harry odvázat loď a pak naskočit.

Jakmile mu Dudley dal signál, odvázal Harry od patníku solí nasáklé kotvící lano, sbalil jej a hodil na před, než loďku popostrčil a pak nenuceně naskočil.

„Takže, kdy sis pořídil loď?“ zeptal se Harry, když přešel palubu, aby se usadil naproti Dudleymu, který, jak si všiml, měl opět na starosti volant.

Dudley vyvezl loďku mimo linii uvázaných plavidel a začal ji navigovat doleva, aby se dostali na otevřenou vodu. „Minulé září,“ odpověděl poté, co o tom chvilku uvažoval.

„Vědí to rodiče?“ zeptal se Harry a opřel se o krémově zbarvené sedadlo, hlavu stále natočenou v úhlu směřujícím k bratranci.

„Ne.“ Dudley se zasmál a pokrčil rameny. „Víš, co by na to řekli. Táta by prohlásil něco o tom, že pro jeho syna je vhodná minimálně jachta. A máma by ocitovala každou lodní hororovou historku a oplakávala by svého *Dudlíčka*, jako bych už byl mrtvý.“

„To je fakt,“ odfrkl si Harry. „To zní přesně jako oni.“

Dudley se zasmál a souhlasně přikývl. „Prima, už jsme skoro za bójkami,“ prohlásil, když se podíval na obě strany, „takže teď přijdou vlny. Drž se.“

„Drž se?“ pokusil se Harry zopakovat, než byl s vypísknutím shozen zpět na sedadlo, když Dudley přidal plyn.

Loďka sebou trhla vzhůru, voda vystříkla a motor se burácivě probudil k životu, když neočekávaně přeskákali rozbouřenou hladinu dál na otevřenou vodu.

Harry se držel spodku svého sedadla jako o život, zatímco se Dudley smál a dál udržoval směr, přičemž si neodpustil několik širokých oblouků, o kterých si Harry myslel, že jej vymrští ze sedadla. Ale nějak se mu podařilo zůstat na místě až do té doby, kdy Dudley zpomalil loď a pak zhasnul motor. Jeho klouby byly bílé, když se je snažil odpoutat od sedadla.

„Bavil ses?“ vysmíval se mu Dudley s úšklebkem.

Harry mu věnoval upřený pohled. „A to si myslíš, že já jsem šílený řidič?“

Dudley se zachechtal, zvedl se a přešel do zadní části lodi, aby vyndal udice. „Když tak to vrhni přes hranu, ne do lodi.“

„Nebudu nic nikam vrhat. Jsem zvyklý na létání vzhůru nohama a smyčkovité obraty v dvakrát tak velké rychlosti, než jakou jsi zvolil ty,“ zabručel Harry a málem upadl, když se snažil postavit. Jeho nohy byly poněkud vratké.

Nakonec se dostal až k Dudleymu, který se stále ještě pohihňával. Alespoň, že už se zbavil toho zeleného odstínu ve tváři, a tak se posadil vedle svého bratrance a převzal si podávaný prut, již připravený k lovu.

„Tak jo,“ řekl Dudley, zadusil svůj smích, aby dokázal náležitě provést ukázkou.
„Dívej se, co dělám a pak to po mě zopakuj.“

Harry to zkusil a potřeboval ještě několik ukázek, než se mu podařilo nahodit přímo před sebe. Ale byl se sebou mimořádně spokojený, když se tak stalo. Jen se usmíval, když se usazoval a čekal na trhnutí, které zřejmě přijde, jakmile ryba zabere. Zdálo se, že by měl rovněž sledovat oranžovo-bílý splávek.

Dudley nahodil zrovna tak a podal Harrymu svou udici, aby mohl dojít pro přikrývky na nohy. Oba byli potřísnění vodou z cesty z loděnice. Když se vrátil, převzal si prut zpět a také se usadil a čekal. „Jsou v té tvojí škole nějaké další stejně milé holky jako je Hermiona?“ zeptal se namátkou po několika uplynulých minutách.

„Spousta.“ Harry pokrčil rameny. „Potkal jsem jen málo z nich, které by nebyly milé, když se k nim člověk chová s respektem.“

Dudley o tom zřejmě uvažoval a pak inteligentně odpověděl: „Ach.“

Harry jeho směrem pozvedl obočí. „Chceš po mně, abych svému vlastnímu bratranci zkusil dělat dohazovačku?“

„No, nezlobil by se, kdyby jo,“ ušklíbl se Dudley. „Žádná z holek ve škole se mi nelíbí. Lepí se na mě jen proto, že jsem dobrý v boxu.“

„Chápu.“ No, s tím Harry dokázal soucítit. „Nemůžu ti nic slíbit, ale zkusím to.“

„A co ty?“ zeptal se Dudley.

„Co já?“ odpověděl Harry, zatímco očima sledoval oranžovo-bílý splávek, který unášela lehce zčeřená voda.

„Minulé léto jsi mezi svými preferencemi váhal. Už sis to ujasnil?“

Harry opatrně přikývl. Teď, když věděl, že má před sebou celý život, poté, co válka skončila, a mohl si dovolit přemýšlet o lásce, strávil většinu léta ve snaze si všechno v pouhých pár měsících ujasnit, zatímco nad tím většina pubertáků obvykle strávila celé dospívání. Přemýšleli o tom, co se jim líbí, koho mají rádi... Jeho mladistvé roky byly spíše bojem o jeho život a o život ostatních. A doopravdy – dokud jej nekontaktovala Sorai, stále žil jakoby za ohradou... což nebylo špatné. Pro jednu v jeho životě se mu tato forma omezení docela líbila.

„Takže?“ popostrčil ho Dudley, když se zdálo, že je Harry ztracený v myšlenkách.

Harry se oklepal a pokusil se usmát. „Je tady jeden chlápek... ale je to složité,“ řekl nakonec a pohlédl na svého bratrance bezmála melancholicky. „Můj život byl vždycky složitý.“

Dudley zvolna přikývl a trochu navinul, aby donutil nástrahu pohnout se. Teprve poté pohlédl zpět na Harryho, který začal znovu sledovat splávek. „Chceš o tom mluvit?“

„Ani nevím...“ připustil Harry a pomalu nasál vzduch nosem. „Řekl jsem mu, že potřebuju tyhle prázdniny, abych si to stranou od něj všechno promyslel. Někde, kde se zdravému rozumu do cesty nebudou plést hormony. Ani jeden z nás by nebyl spokojený s něčím krátkodobým. A když nemám žádné záruky, tak nebudu chvátat do něčeho, u čeho ani nevím, jestli vůbec existuje šance, že to bude fungovat.“

„A přemýšlel jsi o tom?“ zatlačil na něj Dudley jemně, protože cítil, že tady byla možnost, že o tom Harry hovořit chtěl. A vážně, Dudley byl dobrou, neutrální a nezaujatou variantou posluchače. Ano, byl Harryho bratranec a chtěl, aby byl šťastný, ale nehodlal ovlivňovat jeho rozhodnutí jedním nebo druhým směrem.

Harry pohnul jednou rukou, jako by mlhavě naznačil, že *trochu*. „Nechal jsem si na to dost času. Je to pro mě hodně důležité a... *on* je pro mě hodně důležitý. Už jsme toho společně hodně prožili.“

„Dost na to, abys o tom přemýšlel a bál se, abys neudělal špatné rozhodnutí?“

„Ano.“

Dudley se na něj jemně usmál. „To zní, jako by ti na něm už teď hodně záleželo.“

„To ano, a o to právě jde,“ zabručel Harry. „Když jsem s ním, mohu být sám sebou. Miluje mě pro mě samého a ne pro něco, co ve mně dokonce i moji přátelé někdy vidí. Nedokážu si pomoci, abych ohledně toho nebyl opatrný.“

„No,“ začal Dudley váhavě, jak se snažil pečlivě volit slova, „k tomu mohu říct jen to, že sis udělal prázdniny, oprostil ses od všeho a pokud ti intuice říká, že s ním chceš být, pak po něm chňapni.“

„Intuice? A co o tom ještě trochu pouvažovat?“

„Harry, já mám pocit, že ty o věcech jen zřídka tak moc uvažuješ,“ usmál se na něj Dudley. „Budeš vědět, co dělat. Jednoho dne prostě budeš. A až se to stane, už o tom podruhé neuvažuj. Intuice a tvůj první odhad je často lepší, než když se pak opravuješ. Nechápej mě špatně, je dobře, že si tím procházíš a uvědomuješ si, že to chceš udělat správně - je to od tebe vlastně velmi zvláštním způsobem dospělé. Ale ta holka, Hermiona, vypadá, že je z vás dvou na přemýšlení lepší.“

„Proč jsou jen tyhle záležitosti lásky tak komplikované?“ zaláteřil Harry.

„Nemají být jednoduché.“ Dudley mu věnoval neobvyklý pohled.

„Jo, válka je v porovnání s tímhle jednoduchá,“ odpověděl a nemohl si pomoci, aby si v duchu neprošel důvody, proč tomu tak je. Kdokoliv tvrdil, že láska je

jako bitevní pole, zcela jasně na žádném nikdy předtím nestál. Kvůli lásce vypadá válka jasně a černobíle.

Na to se Dudley zasmál. „Možná máš v tomhle pravdu. Dokonce, i když jsem nikdy nic takového nezažil.“

„Lásku?“

„Válku! Ty blbečku.“

Harry se rozesmál, když uviděl bratrancův obranný pohled. „Och, no ták, říkal sis o to.“

Dudley protočil panenky. „Možná nastal čas, abych dnes znovu začal další honbu na Harryho.“

Harry na něj cvrnknul žízalu. Jenže když tak náhle převzal dohled nad veškerou nástrahou na ryby, Dudley rychle vzdal další myšlenky na škodolibou pomstu. A jak tam tak seděli, znovu nahazovali a pomalu namotávali, zatímco se splávek jemně pohupoval na hladině, Harry začínal chápat skutečný důvod, proč se chodí ven, aby se dělalo něco takového.

Cítil mír. Ten, který právě teď celým svým bytím potřeboval.

Možná měli Severus a Dudley pravdu a on by měl doopravdy následovat své instinkty. Jenže on se nikdy předtím se záležitostmi lásky nevyrovnával. No... asi předpokládal, že to prostě bude vědět, až přijde čas. Myslel si, že je to tak správné, a že bude pak s radostí pokračovat dál. Ať už se bude o vztah s tím mužem snažit... nebo ne.

Ale pro teď si dá pokoj a vychutná si uklidňující vliv moře, když konečně zjistil, že i když nemá žádné záruky na chycení ryby, není to žádná prohra.

Do konce dne, v čase, kdy slunce už začalo mizet za horizontem, nechtyli nic. Ale ani jednomu z nich to nevadilo. Mohli si povídat, znovu se poznávat a prostě odpočívat, zatímco kolem nich ubíhal svět dál. Sbalili všechny věci, než se usadili a zamířili s lodkou zpět.

„Jestli uděláš nějaké ty své další šílené manévry, tak tě zakleju,“ varoval Harry svého bratrance.

Dudley se pokorně usmál a během cesty zpět do přístavu udržoval loď v daleko pomalejším rytmu. „Jsem si jistý, že proti tomu existuje nějaký zákon...“ zauvažoval, jen aby poznal Harryho reakci.

„Přesvědčil bych je, že si to zasloužíš,“ slíbil mu Harry s jistotou.

„Takže soudím, že bys nebyl někdy brzy proti wakeboardingu?“ zeptal se Dudley s lehce poťouchlým úšklebkem.

Harry naklonil hlavu trochu na stranu, jeho oči hořely zvědavostí. „Co přesně je wakeboarding?“

„No,“ začal Dudley spikleneckým tónem, „máš něco jako snowboard, ale na vodu. Přivážeš si na to nohu a držíš se za trojúhelníkovou tyč uvázanou na laně, která je připoutaná k loďce. A pak...“

Harry nejen že vypadal zeleně, on se tak i cítil a zachvěl se už jen z toho popisu. Jakmile si uvědomil, že je toho ještě víc, rychle se do toho vložil a bratrance přerušil. „Ne! Pro tohle bych rozhodně nikdy brzy nebyl. Jestli vůbec někdy.“

Dudley mu věnoval nevinně vypadající úsměv a pak pokračoval v kormidlování loďky směrem ke zvolna se objevujícímu přístavu.

Jakmile loďku pomalu vmanévrovali do prostoru, u kterého měla být uvázaná, Harry se přesunul na před. Už vypadal zeleně jen trochu a jeho nohy se tentokrát zdály jistější. Popadl kotvící lano a počkal, dokud nebyl dostatečně blízko, aby vyskočil z lodi na dřevěnou podlahu mola a upevnil lano na úvazový kůl.

Pak pomohl Dudleymu sesbírat všechny věci, než podal bratranci ruku, aby ho dostal z lodi. Když společně donesli věci k autu, začal znovu popadávat sníh.

„Víš, měl jsem v plánu říct, že si zajdeme na večeři, ale ani jeden z nás – tedy já určitě,“ opravil se s přimhouřeným pohledem namířeným na Harryho, „na to není oblečen. A nechci se venku prodírat dalším sněhem.“

„S autem ve sněhu si poradím,“ uklidnil ho Harry. „Můžeme se prostě stavit u tebe, převléct se a pak vyrazit ven.“

Dudley to chvíli zvažoval, než přikývl. „Tak dobře. Musíme si ale pospíšet, jinak budeme čekat aspoň hodinu, než seženeme stůl v nějaké obyčejné hospodě.“

„A jídlo bude rozhodně znamenité... to proto mívají tolik naražených sudů – aby sis nevšiml, že jíš ve skutečnosti kočičinu.“ Harry pevně kývl. „Jo, přesně tak.“

„Tak to bylo podlé,“ zamračil se na něj Dudley, i když se přitom usmíval. „Zajdeme si na jedno místo v kampusu. Většina studentů jela na prázdniny domů, takže by tam mohlo být docela volno.“

Harry si tím nicméně nebyl až tak jist. „Jo, to uvidíme, až tam budeme. Však uvidíš – bude tam typická kolejní pařba.“

„Tak se ji jen pokus nezničit.“

„Nemůžu nic slíbit.“

Poté, co se rychle dostali domů – Dudley věděl, že se nemá zmiňovat o tom, jak mu silnice připadaly pozoruhodně málo zacpané, a že červených světel jakoby nebylo – se oba převlékli. Harry se, poté co své oblečení přeměnil na normální tvar, tentokrát rozhodl pro konvenčnější oděv. Do přístavu si s sebou nevezl

hůlku, ale teď si ji vsunul do rukávu, třebaže by byla v tomto druhu podniku bezhůlková kouzla prozíravější.

Oba se setkali u auta a brzy už byli znovu na cestě. Tohle bude poprvé, co Harry uvidí areál Dudleyho školy. Jízda byla příjemná, a když se dostali blíž, už Harry vážně dokázal říct, že to byl areál, kde sídlila univerzita. Měl z něj téměř rebelský pocit. Koneckonců, dokonce i knihomolové, jako byla Hermiona, se občas potřebovali vybouřit. A ona tento fakt prokázala více než jednou.

„Zatraceně...“ zabručel Dudley, když zajel na jedno z parkovišť před restaurací, kam mířili.

Harry se zašklebil na všechna ta auta, kola a lidi potloukající se kolem, zatímco hudba hlasitě vyhrávala. „Jojo, všichni odjeli domů.“ Pod Dudleyho vadnoucím pohledem na něj mrknul. „No tak pojď, já tě ochráním.“

„Teď se tedy cítím o moc líp,“ prohlásil Dudley, když našel u zídky místo na zaparkování.

O pět minut později byli usazeni u jednoho z několika zbývajících stolů. Dudley ignoroval dav a studoval menu. Harry na druhé straně všechny ty lidi pozoroval se zájmem. Pokud se takhle bavila univerzitní mládež, bude se muset zeptat havraspárských, proč ho nikdy nepozvali na žádný z jejich večírků.

Byli tam takoví, jako on a jeho bratranec, kteří se chtěli najíst. A pak tam byli tací, co se přišli napít. Ti se potloukali kolem v různém stavu podnapilosti, mezi řadami stolů, u baru... bloumající kolem ostatních různou rychlostí a s různým nadšením.

Harry se otočil zpět na Dudleyho a zaculil se. „Nikdy bych neřekl, že se ti bude takové místo líbit.“

„Líbí se mi víc, když jsem u baru,“ zaculil se na něj Dudley nazpět.

Harry zaskučel. „K baru nejdu. Nemám zájem vidět svého bratrance stepovat na pultu či se plazit po komkoliv poblíž.“

Dudley se zasmál a prudce zavřel jídelníček. „Neboj, neodvažoval bych se tě do toho zatáhnout. Zejména ne do stepování.“

„Vždycky jsem věděl, že mě máš rád,“ zakřenil se Harry, než konečně zvedl menu.

Objednali si jídlo a limonádu a právě čekali, až to bude doručeno, když se u jejich stolu začali objevovat opilí lidé. Prostě proto, aby se jim smáli, pokusili se s nimi flirtovat a pak aby málem přepadli přes stůl, než vrávoravě zamířili pryč. Několikrát si o jejich stůl opřeli zadek, aby se posadili, a Dudley do nich musel strčit, aby odešli. Ačkoliv Harry si všiml, že se Dudley té osoby sotva dotkl a ona vystřelila pryč, jako by ji zasáhlo tisíc voltů.

Utišilo se to teprve, až když jim přinesli jídlo a oba se do něj hladově pustili. Koneckonců, neměli nic od snídaně. No vážně. Křupky se jako jídlo nepočítaly v mysli ani jednoho z nich. A pravděpodobně proto, že si jídlo házeli do úst jako vyhladovělí dopívající hoši, si nevšimli, jak se to kolem nich zaplnilo.

Avšak jakmile dojedli a pokoušeli se odejít, bylo to už něco zcela jiného. Stačilo, aby se Harrymu jedna osoba pokusila dát mokrou pusou, aby kouzelník začal jednat a donutil ty lehce ovlivnitelné podnapilé, aby je ignorovali, jako by tam ani nebyli.

„Škoda. Myslel jsem, že se jí líbíš,“ zahihňal se Dudley, když následoval bratrancevu vykolejenou postavu ze dveří.

„Jí? Měl jsem za to, že to byl on,“ prohlásil Harry zcela vážně.

Dudley mu věnoval zamyšlený pohled a pak se zasmál. „No, vzhledem k tomu, že děláš do obou stran, tak na tom až tak nesejde, ne?“

„Och, zmlkni,“ odvětil Harry. „Jsi hulvát.“

„To těžko, bratrance.“

„Jen počkej, až se vrátíme domů, obarvím ti všechno oblečení na růžovo,“ informoval jej Harry věčným tónem a docela se těšil na cestu domů, během které ho Dudley bude muset prosit a žádonit, aby ho nevystavoval takovému výsměchu.

... Mohl by díky tomu třeba získat nějaká práva na řízení.

Kapitola 20

Dva dny před Vánocemi se Harry a Dudley nacházeli na Harryho posteli, sedící naproti sobě. Oba se konečně vrátili z města, kde zuřila bezmála vánice, protože Dudley trval na tom, že si dokoupí pár posledních věcí. Harry v mudlovském Londýně rovněž obstaral zbylé dárky - těch několik, které ještě potřeboval koupit. Bylo nanejvýš zajímavé snažit se tam vybrat něco, co by se líbilo Dracovi, ale nakonec se řídil malou radou, kterou mu laskavě poskytla zlomyslné stránka bratrancevy osobnosti.

A teď ležela na Harryho polštářích malá kupička už zabalených dárků. Na straně postele u stěny se dále válely role balicího papíru, taška s různobarevnými stuhami, lepicí páska, kartičky a dva tupé nože. Na podlaze vedle nich se pak nacházela větší kupa nezabalených dárků.

Dudley odhodil právě dokončený dárek přes Harryho hlavu přímo na menší hromádku. „Takže jsem se rozhodl, že nepůjdu.“

„Hm?“ zeptal se Harry nechápavě a vzhledl k Dudleymu, který pečlivě skládal papír, aby ho mohl zalepit.

„Nepůjdu tam,“ zopakoval Dudley. „K rodičům.“

Harry mu věnoval nedůvěřivý pohled, než sáhl do toho bince pro pásku. „Jsi si jistý? Nechci, aby ses kvůli mně cítil pod tlakem nebo tak.“

Dudley obrátil oči v sloup. „Vždy tak laskavý, že?“ prohlásil jen trochu svatouškovským tónem. „Víš, jaký mám z toho všeho pocit. Nijak jsi mě neovlivnil, takže se nesnaž změnit můj názor. Jestli mě přijdou navštívit oni, tak ať.“

„A já jim začaruju šaty na růžovo,“ dodal Harry neústupně, koutek úst mu škubal do úsměvu, když zalepoval dárek před sebou.

„Což bude ten nejlepší vánoční dárek vůbec,“ zaculil se Dudley a natáhl se pro další dárek, který potřeboval zabalit.

Harry se zasmál a popadl kartičku, aby na ni napsal Ronovo jméno. Pak to všechno odložil na malou, ale stále se zvětšující kupu zabalených darů – aniž by si všiml, jak lehce vyděšeně Hedvika vypadá – a nahnul se nad kupu nezabalených darů, aby našel další z těch svých a vytáhl jej na postel.

Musel všechny zvládnout ještě dnes, pokud je chtěl nechat doručit včas.

ooOoo

Severus byl právě na cestě do sborovny - dostal totiž lístek, že je očekáván. Dva dny před Vánocemi se všichni zaměstnanci scházeli, aby dokončili vánoční program. Dekorace toho nikdy nebyly součástí, vzhledem k tomu, že to jistý ředitel pokaždé vzal jako pobídku, aby vyzdobil hrad tak přemrštěně, jak to jen bylo možné. Ale program na druhou stranu... toho zaměstnanci zproštění prostě nebyli.

Jako obyčejně se dostavil jako poslední. Vždy dával přednost tomu, aby se vyhnul takovým věcem v případě, že by pak byl nucen poslouchat více žvanění, než bylo nezbytné.

Prohnal se místností k poslední volné židli a způsobně se usadil, zatímco se rozhlížel po svých kolezích. Většina, jak si potěšeně všiml, se jeho pohledu vyhnula. Šeptalo se totiž, že byl tyto prázdniny ještě rozmrzelejší než obvykle. A i když věděl, že by neměl nechat Harryho nepřítomnost i fakt, co také mohl znamenat jeho návrat, ovlivnit své chování, ovlivňovalo jej to i tak.

A to si myslel, že to bylo těžké předtím, než Sorai obrátila jeho život vzhůru nohama. Přesto to bylo ničím v porovnání s tímto.

Brumbál si odkašlal a promnul si ruce, když se rozhlížel po shromážděných profesorech. „Když jsme všichni konečně tady, myslím, že by bylo nejlepší,

abychom začali s prvním bodem seznamu. Taneční zábavou. Vy, kteří budete dohlížet na večírku, o tom máte zmínku na obdržené pozvánce, takže doufám, že si je teď prohlédnete.“

Severus se setkal s jiskřivým pohledem a cítil tak málo emocí jako skála. Ne, on se na tu pitomou pozvánku nepodívá. Měl za úkol dohlédnout na studenty, kteří budou lehkovážně oslavovat a pokoušet se o tanec. Což bylo naprosto jasné a on nepotřeboval žádné psané instrukce, aby tomu porozuměl.

„Takže, na hradě zůstalo jen třináct studentů, jak jste si jistě všimli.“

„Jaká smůla,“ zabrblal Severus. Upřímně by se přiznal, že nevěděl, kolik studentů zůstalo. V poslední době se Velké síni vyhýbal jako moru. Teď z toho mohl vinit množství zbývajících studentů.

A nebyl jediný.

Sibyla Trelawneyová se viditelně otrásla a zaslechl z jejího směru mdlý zvuk, jako by měla zácpu.

Někdy byl Severus dost na vážkách, kdo byl více nepřičetný – jestli jeho kolegyně nebo Lenka Láskorádová.

„... a protože jich je jen třináct...“

Severus přesunul pozornost zpět na to, co Albus říkal, i přesto, že mu podstatná část už utekla.

„... je zcela nezbytné, abychom na ně dohlédli. Před nedávnem jsem zachytil dodávku jistých... předmětů,“ Brumbálovy oči jiskřily skrytým humorem, „... od Weasleyových dvojčat jinému studentovi. Všechny ty šprýmy měly vánoční tematiku a tak můžeme očekávat, že si studenti něco zkusí. Netroufal bych si prohlašovat, že neexistují dodávky, které jsem nezachytil.“

Minerva se na něj otočila a zamračila se. „A ty se domníváš, že se pokusí použít ty věci během taneční zábavy, Albusi?“

„Bylo by to příliš riskantní použít je u jídla, nemyslíš, Minervo?“ byla Albusova reakce.

„Důvodem takových šprýmů je,“ začal profesor Kratiknot a vypadal velmi pobaveně z vyhlídky na další promyšlenou magickou ukázkou od těch dvou, „vyvolat co největší reakci. Jistě mohou udělat něco mezi jídlem a tancem, ale měli by pak menší šanci, že si toho lidé všimnou.“

Severus, co se jeho týkalo, doufal, že Albus všechny dodávky, která ta sakramentská dvojčata poslala do školy, ať už byly jakékoliv povahy, nezachytil. Mohl by si trochu uklidnit nervy tím, že odebere pár kolejních bodů. Což bylo rozhodně něco, co ho dokázalo dostat do vánoční nálady.

Poppy si povzdechla a zavrtěl hlavou, než ze svého sedadla prohlásila: „Ujistím se, že budu mít k dispozici nějaké volné postele a dvojčata v pohotovosti.“

„Účtuješ jim tahle konzultační sezení, když jsou to právě oni, kdo ti přidělávají práci?“ promluvil Severus.

Poppy se krátce zasmála, poměrně pobavená celou tou myšlenku. „Ne. Kasírování těch dvou by bylo stejné, jako kdybych se konečně rozhodla zkasírovat Pottera za všechny ty okamžiky, kdy skončil v mé společnosti.“

Ano... tady měla ta žena pravdu, to musel Severus uznat. Ten spratek, do kterého se zamiloval, trávil minimálně čtvrtinu každého školního roku od samého začátku v nemocniční posteli. A podle všech pravidel to mohlo být i víc.

„Takže se připravte na hlasité výbuchy, páchnoucí výpary a další věci,“ stručně uvedla Minerva.

„Přesně!“ usmál se Albus. „Je jich jen třináct, selhání si nemůžeme dovolit.“

Severus si nemohl pomoci, aby nepomyslel na to, že byli studenti chytřejší, než jim Albus připisoval. A také v to nesmírně doufal. Skočil by po možnosti odečítat body. Byl by to od nich jeho vánoční dárek.

Když se konverzace přesunula na nezajímavá, nesmyslná témata, jako výběr hudby a jestli chtějí nebo nechtějí na poslední chvíli shánět živou kapelu, odpoutal Severus své myšlenky od rozhovoru. Nehodlal se vměšovat do toho, jak pro studenty připravit náležitou taneční zábavu, a už vůbec nechtěl nic vymýšlet. Považovali ho za Grinche a on se toho srdečně rád zhostil.

Vytrhl se ze zamyšlení dostatečně nadlouho, aby vyslechl Trelawneyovou, která k nim dýchavičným hlasem pronášela zhrozenou řeč týkající se jmelí, ale to bylo asi tak všechno.

Měl pocit, jako by se jejich setkání vleklo celou věčnost, třebaže věděl, že to netrvalo více než hodinu. Když se přiblížil konec, byl doopravdy rád, že už bude moci odejít. Dozvěděl se to jen proto, že viděl, jak se všichni hýbou, aby vstali, a tak se oprostil od svého napůl spícího stavu a postavil se též.

„Severusi.“

Kruci.

Brumbál mířil k mistrovi lektvarů s poněkud znepokojeným výrazem. „Je všechno v pořádku? Byl jsi ještě tišší než obvykle.“

Severus mu věnoval káravý pohled. „Víš dobře, že jsem si tento druh sešlosti nikdy neužíval. Čím méně mluvím, tím je to lepší pro mé duševní zdraví i pláč ostatních lidí.“

Albus se té poslední části zasmál. Po minulé vánoční schůzce odcházela Sibyla napůl s pláčem a Minerva vypadala, že je připravená proti bývalému Smrtijedovi zkusit své štěstí. Pomona z toho také nevyšla s úplně suchýma očima. Pro jisté lidi to bylo napjaté období. „Slyšel jsi alespoň polovinu z toho, co bylo řečeno?“

„O něco méně než to,“ přiznal Severus, aniž by se obával výčitek.

„Působivé. Lepší než obvykle,“ zasmál se Albus i přes zamračení, které jej mělo uzemnit. „Už jsi četl svou pozvánku?“

„Proč se mě ptáš na věci, na které předem znáš odpověď?“

„Abych si to ověřil.“

Koutek Severusových úst sebou trhnul vzhůru. „A to jsem si už myslel, že se o své ego nestaráš, starý muži.“

Albus ho poklepal po rameni. „Přečti si ji,“ pronesl kousavě a pak se stáhl, než se zarazil a otočil se. „Už máš hotové vánoční nákupy?“

Severus zaslechl nevyslovenou otázku doprovázenou jiskřivým pohledem a pokrčil rameny. „Dary nemusí mít jen materiální povahu. A oba víme, že to platí... zejména pro tohle období.“

„Takže stále doufáš?“ zeptal se Albus s laskavým úsměvem.

„Řekněme to takhle,“ začal Severus a odstranil si pramen vlasů z očí, „od té doby, co odešel, jsem ještě neotevřel žádnou lahev whisky. Rozloučili jsme se v dobrém, takže ano, doufám. Ale rovněž si netroufám stavět své naděje vysoko. Jen velmi málo lidí dokáže předvídat, co kdy udělá, a já ze všech nejméně.“

Albus se jen usmál a pohlédl ke dveřím, než se na muže znovu otočil. „A Sorai?“

„Chová se znepokojeně, ale to je zřejmě způsobeno zejména faktem, že se ještě zcela nesvlékla,“ podotkl Severus suše, když si vzpomenu na chvíli, kdy jí přišel podat její týdenní krmivo a ona mu bezmála zaklesla zuby do ruky. Předtím ještě nikdy nezašla tak daleko a Severus se rozhodl, že jí při příštím krmení dá potravu dovnitř za pomoci magie.

Jelikož viděl, že se starší čaroděj nechystá nějak brzy zamířit ke dveřím, došel k názoru, že je čas odejít. Vážně by s ním tyhle věci raději neprobíral a i proto se omezil na nezbytné zkrácení svých odpovědí. Už obyčejně byl mužem mála slov, ano, ale existovalo pár věcí a pár inteligentních lidí, se kterými mohl hovořit hodiny v kuse. Harry byl jedním z nich, stejně tak Sorai, ale ne Brumbál. Kdyby před ním začal obnažovat svou duši, mohl se jen domýšlet, jak by muž reagoval. A vážně by právě teď raději nevylepšoval své schopnosti zabíjet lidi.

Severus se rychle přehnal kolem Albuse a vyrazil ke dveřím. „Ještě mám na práci nějaké známkování.“

„Přečti si tu pozvánku,“ zavolal za ním Albus, ale neučinil žádný pohyb, že by ho chtěl následovat. Už vyčerpал své denní zásoby projevů a byl dost chytrým mužem, aby to věděl. Pokusí se vymámit pár informací zítra... třebaže se to vlastně stane jen tehdy, pokud se mu muže vůbec podaří najít.

Ale protože byly prázdniny téměř v polovině, měl za to, že se tu nejžádanější informaci dozví již brzy a nebude po ní muset ani slídit.

Severus maširoval směrem k podzemí, vděčný, že se mu podařilo uniknout. Snad těch pár věcí, které řekl, udrží Albus stranou, než se stane příliš otravným. Skutečnost, že ho Albus špehoval, už překonal - koneckonců, byla to mužova přirozenost a on to věděl - ale nebyl nijak nadšený z toho, že by s ním měl sdílet cokoli víc. Ne, dokud to nebude vědět jistě. Poslední věcí, kterou chtěl, bylo, aby ho o tom zase slyšel žvanit s Minervou.

Ted' tady neměl Harryho, který by uklidnil jeho magii, pokud by ji omylem uvolnil příliš při sesílání byt' jen jednoduchého kouzla.

Nakonec vešel do svých komnat, ujistil se, že byl jeho krb stále ještě blokový, a zamkl se uvnitř. Takže si měl doopravdy přečíst svou pozvánku? Pokud mu to Albus řekl více než jednou, pak měl pocit, že by to vážně udělat měl. Přesto pochyboval, že by se obvyklý postup po všech těch letech změnil. No ale vážně - co měl jiného na práci?

Jen opravování. Mohl si dovolit vyšetřit si minutu, aby řediteli vyhověl.

Našel ji zahrabanou v kupě pergamenů, která si žádala jeho pozornost, a usadil se, aby si ji přečetl.

Na první pohled vypadala jako všechny ostatní, které za celé ty roky dostal. Ale byla to poznámka na konci, která ji odlišovala. Nebylo mu přiděleno hlídání během taneční zábavy. „Copak si neuvědomil, že vím, že tady Harry každopádně nebude?“ zamumlal, když očima přelétl své umístění. Tento rok byl požádán, aby střežil vnější části, kam studenti obvykle vyklouzli, aby se rukama osahávali... no, navzájem.

Což znamenalo, že uvízl venku, aby celou noc slídl mezi růžovými keři.

Alespoň mu to dá dostatečnou možnost k masovému odečítání bodů.

Odložil kartičku stranou, aniž by na ni podruhé pohlédl, zvedl jednu ruku a bezeslovně si přivolal fiólu s hustou fialovou substancí, která se za sklem matně třpytila. Podržel ji mezi palcem a ukazovákem za korkovou zátku a spodek a rychle jí protřepal. Sledoval, jak se zvolna vrátila do své jednotné formy, poté, co byla rozbouřena, a počítal vteřiny, které jí to zabralo. Pak sejmul zátku na dostatečně dlouhou dobu, aby se k němu donesla její vůně.

„To jsem si myslel...“ usmál se Severus zdrženlivě. „A díky tomu, Harry, jsi procházel mými hodinami. Idiotské štěstí s tím má málo společného, i přesto, co jsem říkal.“

Zdalo se, že když Harry dostal stimul, jako třeba během zkoušek nebo dokonce i testu, tak prošel. S lektvarem Harry uspěl jen tehdy, když to bylo naprosto nezbytné. Ne během obvyklých hodin, takové nepokládal za doopravdy důležité. Harry potřeboval vidět smysl, cíl přímo před sebou. A v takových momentech zazářil.

„Vybíravý nebelvír.“ Severus se usmál a odložil fiólu na stůl. „Ty přece víš, jak to udělat. Ale mám za to, že tě lidé často podceňují proto, že je sám ze zdvořilosti ochraňuješ.“ A nemohl si pomoci, aby si na hluboké úrovni neuvědomil, jak si byli podobní. Oba nosili masku, za kterou skrývali své skutečné schopnosti. Schopnosti, které odhalovali jen tehdy, když to považovali za nezbytné. A ty masky, kvůli kterým je lidé v určitém směru podceňovali... jim dovolovaly dostat se mimo radar a využít to podceňování ve svůj prospěch.

Znovu vztáhl ruku a přivolal si brk a rudý inkoust. Popadl kus pergamenu, ponořil hrot brku do inkoustu a začal psát své nelítostné hodnocení. Jakmile měl hotovo, kouzlem inkoust usušil a svinul pergamen, aby jej mohl zapečetit trochou zeleného vosku. Fiólu pak uvázal zelenou stuhou.

Díval se na celé dílo ještě chvíli, než vstal a vyšel z pokoje. Musel navštívit sovinec, aby to poslal.

Jeho cesta proběhla bez překážek. Jediní lidé, kteří mu zkřížili cestu, byli studenti, kteří rychle změnil směr, jen aby zamířili někam, kam předtím vůbec nechtěli. Severus pocítil bodnutí zklamání, které se soustředilo někde v jeho daleko útočnějším já.

Když se nakonec dostal na místo určení, ostře pískl.

Velký školní puštík slétl z trámu a usadil se na jednom z mnoha bidýlek ve spodním patře. Severus k němu přešel a vykouznil kožený řemínek, kterým připevnil oba předměty na ptačí nohu. „Vezmi to Harrymu Potterovi. Na odpověď čekat nemusíš.“ A pak na nastavené dlani podal ptákovi odměnu, než se postavil bokem, aby puštík mohl roztáhnout křídla a vylétnout jedním oknem ven.

Zjistil, že sušenky pro ptáky zanechají daleko méně nepořádku než kůže ze slaniny či něco podobného.

Mise byla splněna a on se vrátil zpět do hradu, zatímco sníh venku začal znovu padat. Nastal čas pro čekání, se vzpomínkami a ve společnosti horké čokolády.

Kapitola 21

Během posledních zbývajících dní před Vánocemi zakusila bezmála celá země prudkou sněhovou bouří takového rozsahu, že se Harry rozhodl, že jeho magii méně odčerpává příprava jídla než nutnost prodírat se sněhem a ledem v autě, zatímco by se ještě obával o své okolí a utajení. Avšak přesto alespoň začaroval generátor, aby fungoval dál, i když se kolem stojící domy topily v temnotě.

Takže zůstal celý byt útulný a prosvětlený.

Doručení dárků se rovněž stalo v tomto nevlídném počasí výzvou. Když Hedvika konečně roznesla poslední balíček, odbíjela jedenáctá večerní Štědrého dne. Teď právě nabírala síly ve své kleci. Harry o ni měl strach; mohl si jen představit, že nebyly tyhle podmínky pro jakýkoliv let právě nejlepší a to ani nezmiňoval, že musela ještě něco nést. Ale ona vyvážila za poslední dny svou váhu zlatem a on jí teď dopřeje odpočinek.

Dudleyho dárky dodali na poštu, než se přičítala vánice, za což byl velmi vděčný. Ale i kdyby nebyly doručeny včas, nevadilo by jim to. Alespoň že byly označeny razítkem před tímto datem.

Teď byl Dudley rozvalený na pohovce, zničený jejich vánočním večírkem. A Harry právě dozhasínával světla po bytě, než zamířil do postele.

„Dobrá práce, holka. Děkuj ti,“ zašeptal Harry k Hedvice, když kolem ní procházel k posteli.

Nedostal žádnou odpověď, ale on ani žádnou neočekával. Vlastně byl celkem ohromený, že dokázala, i v takto znaveném stavu, stále ještě sedět na bidýlku a spát – namísto toho, aby ležela na dně klece a dělala mrtvou.

Harry vylezl na postel, zavrtal se pod peřinu a vyčerpaně upadl do spánku někde mezi mlhavými myšlenkami na Severuse a tím jedním proneseným slovem.

Na Vánoční ráno se probudili do pokračujícího sněžení, třebaže v noci zřejmě značně polevilo. Harry si otevřel dárky od bratrance a přátel, které dorazily ještě před vánicí. Dudley rozbil ty své a pokusil se najít humor v dárku od Harryho. Ale bylo to nad jeho chápání a zdálo se, že si Harry užívá daleko více smíchu z výrazu na jeho tváři než z čehokoliv jiného.

„Nechápu tě,“ rozhodl se Dudley nakonec, než se natáhl pro další cukroví.

Harry se na něj ušklíbl. „Někteří lidé ano.“

Dudley na něj zamával sušenkou. „Ale ti jsou stejně praštění jako ty.“

„Jsem si jistý, že by byli polichoceni, že je ke mně přirovnáváš.“ Harry obrátil oči v sloup. Dokázal si snadno představit, že jeho přátelé věřili, že je tady ten praštěný Dudley. Rovněž si dokázal představit Severuse buď páchajícího vraždu či omdlévajícího hrůzou...

... a pak páchajícího vraždu.

Zachechtal se sám pro sebe a pak se pousmál, když se zahleděl z okna v obývacím pokoji na stále padající vločky. Hodně o Severusovi přemýšlel, zatímco byli od sebe vzdáleni. A to ne ve smyslu, jakým přemýšlel o svých přátelích. Za noci si připomínal okamžiky, kdy si byli nablízku, kdy se dotýkali, všechnu tu lehkost, kterou cítil v mužově přítomnosti.

Když zvažoval svou odpověď, strávil dva dny zavřený v bytě... a myšlenkou na to, že kdyby řekl ne, se cítil... znepokojený.

Někdy mezi škádlením a lehkými doteky, které přerostly v něco více důvěrného charakteru... byly momenty, kdy Harry věřil, že se Severus jistě pokusí zajít dál, a on by ho neodstrčil. Usmál se, když si vzpomněl, jak reagoval, jakmile se dostal přes svůj prvotní šok, když se u něj Severus poprvé pokusil o důvěrnost. A teď? Jejich fyzické interakce byly vzájemné a Harry cítil, jako by byly naplněny hlubším významem než pouhým sváděním. A mezitím všim ještě uviděl stránku Severusovy osobnosti, kterou nikdy předtím nepoznal. A jemu se líbilo, co vidí.

Jednou věcí, kterou věděl s určitostí, bylo, že se v Severusově přítomnosti cítil přirozeně. Hodili se k sobě. A on u žádných jiných předchozích pokusů o vztah nikdy nezažil tuto nenucenost, kterou cítil se Severusem.

„Vím, že se obáváš, abys neudělal chybu.“

A Severus měl pravdu. Měl z toho obavy.

„...nemusíš se bát udělat volbu.“

Volba... jeho volba.

„Harry.“

Harry se vytrhl z myšlenek a věnoval Dudleymu nevinný pohled. „Co?“

„Už to zase děláš,“ pronesl Dudley kousavě.

Harry zrůžověl a pokusil se o omluvný úsměv. „Ani jsem si to neuvědomil.“

Dudley nad svým bratrancem na moment v tichosti zauvažoval a pak se přesunul z křesla, aby se usadil k Harrymu. „Usmíváš se, když na něj myslíš, víš to?“

Harry na svého bratrance zíral, chtěl to popřít, ale věděl, že to byla pravda.

„Chceš ho odmítnout?“ zeptal se Dudley a přišpendlil ho na místě svým pohledem.

„Cože? O tom tady nebudu debatovat!“ zasyčel Harry, ale neustoupil. Věděl, že by Dudley jen tlačil dál.

„Chceš mu tedy dát souhlasnou odpověď?“ pokračoval Dudley, jako by jej neslyšel. A pak ho ve vteřině škodolibě probodl prstem. „Áha! Usmál ses!“

Harry si náhle nemohl pomoci a vyprskl smíchy. Smíchem ne nepodobným někomu, kdo konečně ztratil nervy. Ale on se nezbláznil. „Prostě tomu nemůžu uvěřit...“ jeho hlas se vytratil a byl nahrazen ještě větším smíchem.

Dudley se ušklíbl a zavrtěl hlavou. Když se Harryho pokusil znovu přivést k rozumu, vyrušil jej zvuk ťukání na sklo. Pohlédl přes rameno, aby se podíval, jestli už začaly oslavy, a oči se mu lehce rozšířily. „Postrádáš nějaké dárky od svých přátel?“

„Co?“ zeptal se Harry, celá ta nahodilost otázky narušila jeho zdání vyrovnanosti. „Ne. Proč?“

Dudley rychle vstal a pospíšil si k oknu. „Asi jsi znovu v průšvih.“

Harry si konečně všiml sovy a zavrtěl hlavou. „To ne, ale je to divné. Nepoznávám ji.“

Dudley si rychle pohrál se zavřeným oknem, aby jej otevřel a mohl tak tomu chudáku ptákovi dovolit dostat se z počasí tam venku. Nakonec se mu to podařilo a nadzvedl okno dost na to, aby pták proletěl, než jej rychle zavřel.

Harry mezitím pohotově vstal a chytil vyčerpanou sovu do náruče, když unaveně slétla, aby našla místo, kde si bude moci odpočinout. „Klid,“ zamumlal k ní a briskně ji zbavil nákladu. Aniž by se na balíček, který nesla, podíval, vzal ji do svého pokoje.

Dudley je následoval. „Je v pořádku?“

„Musela letět vánicí,“ prohlásil Harry a zabrblal kouzlo, aby zvedl dveře Hedvičiny klece a zvětšil ji, aby se do ní vešli oba opeřenci. „Dej na něj pozor,“ řekl sněžné sově, když umisťoval utahaného ptáka dovnitř.

„Takže, co je to?“

Jeho otázka Harrymu najednou připomněla, co to stále drží v ruce, a tak to zvedl, aby se podíval. Jakmile jeho oči spočinuly na tom předmětu, jeho tvář naplnilo překvapení. „Proč by...“ podivil se nahlas a zvolna přešel k posteli, aby se na ní usadil.

Dudley Harryho následoval, zmatený jeho reakcí.

„Ještě nikdy nikomu žádný nevrátil,“ pronesl Harry tiše. Ale nespojil si ten lektvar s žádným zvláštním dnem, třebaže to musel být nejzvláštnější den vůbec, když jej Severus uviděl. Spojil si to s večerem, kdy díky výuce Severusova malého kouzla spatřil tu zřejmou věc, kterou tak dlouho nedokázal pochopit.

„To je lektvar?“ ověřil si Dudley, stále zmatený tím, jak se Harry choval.

Harry beze slova přikývl.

„Od toho děsivého profesora Snapea, který je něco jako tvůj ochránce? To on učí Lektvary, že jo?“

„To je on,“ promluvil nakonec Harry a odložil fiolu stranou na postel. „Ne ať se rozlije, kdybys ji otevíral,“ prohlásil ustaraně a pak rozlomil voskovou pečeť na pergamentu, aby jej mohl rozvinout a přečíst si dopis.

Harry,

tohle je ten poslední důkaz toho, že když ti na něčem doopravdy záleží, bez ohledu na to z jakého důvodu, tak neseležeš. Počkal bych s touto svou ostrou kritikou, až znovu začne škola, ale výsměch tohoto charakteru se neobjevuje každý den. Takže ti svou kritiku věnuji teď a doufám, že budeš dávat dobrý pozor, aby ses mohl dále zlepšovat:

Tohle byl ten nejubožejší pokus o zmařený lektvar, jaký jsem kdy viděl. Ze všech čtyřiceti dvou lektvarů tvých spolužáků byl tvůj jediný zcela bez chyby. Blahopřeji.

Ještě nikdy jsem studentovi žádný z lektvarů nevrátil. Nikdy. Neříkej o tom Citrónákovi. Přesto věřím, že si zasloužíš připomenout, z jakého důvodu jsi po všechny ty roky dokázal přežít. Ano, byl jsem tam já... ale byl jsi tam také ty.

Navždy tvůj

Severus

Když Harry dočetl, držel ten vzkaz ochable ve své ruce a střídavě hleděl z napsaných slov na fiolu, se kterou právě Dudley třepal. *Zcela bez chyby?* Ale on si myslel, že to úplně podělal! Podle toho, jak vypadal ten Hermionin... ale z tohohle bylo jasné, že Hermiona dobrou známku nedostane.

A Harry jí tu svou nikdy nepoví.

Věděl, že by měl zářit radostí, že zvládl ten lektvar připravit správně, protože mu bylo jasné, že by ho Severus nikdy neohodnotil neobjektivně, ale stále to ještě nedokázal pochopit. „Nemohu tomu uvěřit,“ prohlásil nakonec, bezmála na pokraji popření.

Dudley na něj hleděl a poté po tom dopise náhle chňapnul. V očích se mu blýskalo, zatímco četl, a pak se neočekávaně zaculil, když se dostal k těm posledním řádkům. „Mně se to zdá celkem jasný.“ Dudley vzhlédl k Harrymu, jen aby se jeho úsměv ještě rozšířil. „Je to on, že jo?“

Harry se rozvázně setkal s bratrancovými očima a pak přikývl. „To je.“

ooOoo

Severus se celý den vyhýbal všem místům s hustým provozem. Doufal, že když ho až do toho idiotského tance nebude nikdo obtěžovat, nebude mít pak na konci noci potřebu zaklínat všechny do plastických tašek na mrtvoly. Takže se na celý den zabarikádoval ve svých soukromých komnatách. Pokusil se strávit trochu času se Sorai, ale rychle změnil názor, když v okamžiku, kdy vstoupil do

knihovny, rozvinula svou kápi. Sorai byla samice, a když měla samice svou náladu, tak nehodlal testovat své štěstí. Zejména, když byla jmenovaná samice kobra.

Usadil se tedy sám na pohovku ve společnosti sklenky vína. Jen jedné.

Očima sledoval tmavě rudý vír, který zvolna kroužil kolem sklenice. Bodová světla, která v něm tančila, byla odrazem jiskřivých plamenů. Ale on se na to tady a teď ani zdaleka nesoustředil, jeho čí a myšlenky byly ztracené ve víru, který unášel čas.

Když Harry toho dne odešel z jeho náruče na vlak, byl v tolika věcech nerozhodný. Fyzicky se nemohl rozhodnout, jestli ho má nebo nemá zastavit nebo políbit či udělat něco, aby mu zůstala vzpomínka, které by se mohl držet po celou tu dobu jejich odloučení, jehož délku znal jen Harry. Emocionálně chtěl říct něco víc. Cokoliv. Něco, aby se pokusil Harrymu ukázat, že mu na něm záleží. Duševně? To pak nevěděl, jestli Harryho absence způsobila nebo nezpůsobila to, že budou toto jeho nejšťastnější Vánoce, které poprvé strávil s nadějí. Či jestli to bylo naopak to nejhorší, co kdy musel vytrpět.

A teď, bez Harryho a v podivném pocitu míru, který mu přinášelo vířící víno, poznal své odpovědi. Náhle uviděl smysl v tom, že jim Harry poskytl čas na odstup. Nedávalo to jen potřebný čas Harrymu čas, ale rovněž to Severusovi poskytovalo jeho čas, aby si uvědomil a doopravdy ocenil, co mu bylo dáno.

Na fyzické úrovni všechny ty doteky, které sdíleli, držení za ruce, objetí. Každý z nich znamenal tolik, takové propojení. Věřil, že ty doteky hovořily za víc, než jen za zoufalý pokus na poslední chvíli. Věděl, že bylo správné, že nechal Harryho odejít.

Na úrovni pocitů věděl, že už všechny ty nejdůležitější věci řekl. Souhlasil, že se přizpůsobí Harryho tempu, dal Harrymu vědět, že ať už se rozhodne jakkoliv, bude to v pořádku a vždy tu pro něj bude. Harry věděl, že mu na něm záleží. Nepotřeboval to před těmi prázdninami znovu vytrubovat do světa.

A protože tohle všechno věděl a znal i odpovědi na všechny otázky, znal i odpověď na tu poslední.

Do této doby to byly ty nejlepší Vánoce, jaké kdy zažil. Byly totiž naplněné nadějí, kterou si za poslední roky nemohl dovolit. A nic, žádný závěr, nemohl pošpinit fakt, že to byly první Vánoce, které strávil s pocitem štěstí, když tady seděl a upíjel víno a ne nějakou whisky.

„Veselé Vánoce, Harry,“ zašeptal Severus a pohledem se plynule přesunul k ohni, než pozvedl sklenici ke rtům a ochutnal víno.

Během další hodiny pomalu upíjel z té jedné sklenice, očima sledoval pohyby tekutiny po skle či hleděl do ohně. Dalších dvacet minut uplynulo, než dopil svůj nápoj.

A kupodivu ho nelákalo nalít si další. Takže se postavil, odeslal sklenici pryč a zamířil do ložnice a po chvilkovém zaváhání také do koupelny. Sprchoval se už ráno, ale uvědomil si, že by si rád dopřál další sprchu. Čistě pro pocit uvolnění z horké vody. Cítil se zvláště poklidně po tomto rozjímavém okamžiku. Byl to takový druh klidu, který nechtěl, aby ho ještě opustil. Takže se se spokojeným povzdechem vyhoupl pod horkou sprchu.

Byl už oblečený, když toho večera včas opouštěl své komnaty, připravený nahlásit se na své pozici. Většinu cesty zvládl bez překážek, než si uvědomil, že přicházejí problémy. A věděl, že bylo marné se jim chtít vyhnout.

„Severusi!“ přivítal ho Albus zvesela. „Už jsem si o tebe začínal dělat starosti.“

Severus v ten moment učinil něco, co překvapilo je oba, jen to dokázal lépe skrývat – usmál se. „Jak vidíš, jsem v pořádku. Uvařil jsem spousty těch lektvarů, které mě dostaly do přívětivé nálady. Bohužel ale nemám dost zdrojů na to, abych mohl připravit i takové, po kterých bych měl touhu účastnit se ranních oslav v síni a vidět, jakých zvěstev ses zase dopustil na tomto ubohém hradu. Zřejmě to bude vším tím časem, který jsi strávil, když ses ze mě snažil dolovat informace a bránil mi dělat práci, kterou jsem během toho mohl zvládnout. A také nedostatkem financí.“

Albusovi chvíli trvalo, než se dostal přes svůj šok, který byl následován bezmála drmolící fází, než se jeho oči náhle rozjařeně rozjasnily. „Jaký je skutečný důvod?“ slídil beze studu.

Severus otevřel ústa, než to lépe promyslel a pohlédl stranou. Nakonec se zadíval zpět na svého zaměstnavatele. „Uvědomil jsem si, že musím Sorai poděkovat. Věnovala mi nádherný dárek a cokoliv se stane, budu si toho vážit. Těch několik týdnů, které jsem s ním strávil...“ tesklivě se zarazil a pak se znovu rozhodl pokračovat, „bylo nejlepších v mém životě.“

Albus se na něj usmál a, než mohl Severus reagovat, objal ho. Pak se odtáhl. „Věnovala nádherný dárek vám oběma,“ pronesl a pak se na Severuse hloubavě zadíval, než se jeho úsměv vrátil. „Veselé Vánoce, mé dítě.“

Severus neměl ani příležitost protestovat nad poznámkou o *dítěti*, jak bylo jeho zvykem, protože v jedné chvíli tam Albus byl a ve druhé ten střelený muž prakticky odhopsal jako nějaká stařešinská verze Zlatoslava Lockharta. Severus zavrtěl hlavou, otočil se a pokračoval v cestě.

Když se dostal ven, uvědomil si, že přestal padat sníh. Na všem ležela vysoká přikrývka, až na cestičky, které byly z bezpečnostních důvodů zbavené sněhu. Cítil, že bude vánice ještě pokračovat, ale zdálo se, že se přesunula dál od školy, protože na téměř čisté a temné obloze zůstaly jen konce mraků.

Vnější hranice hradu nejbliže Velké síni byly očekávaně zbavené studentského života. Předpokládal, že se budou pokoušet trousit kolem a po hradě, aby hledali jiný druh tance, až se dostatečně hloupě vytancují. Ale do té doby zůstane blaženě osamocený. Jen matně zauvažoval nad tím, který učitel byl hoden toho

být vybrán, aby převzal tak jeho břemeno hlídkování nad bowlí, protože do ní studenti rádi přidávali různé další přísady, ale ta myšlenka se v jeho hlavě jen mihla.

Daleko více ho zajímala procházka. Když si to uvědomil, řekl si, že by zřejmě měl poděkovat tomu paměťihodného starci, že ho pro sledování studentské aktivity umístil zrovna sem. A také dnes v noci rozpláče méně lidí. Avšak to neznamenal, že nehodlá strhávat kolejní body a nebude po hrstech rozdávat tresty.

Protože to zcela jistě bude.

Nechal svou hůlku vyklouznout z rukávu a začal s ní zvolna otáčet kolem svých dlouhých prstů, zatímco korzoval na vyměřeném území.

ooOoo

Dudley si v mikrovlnce udělal popcorn a teď seděl na Harryho posteli a nadšeně ho přežvykoval, zatímco sledoval, jak bratranec pochoduje po místnosti. Už dávno přestal s mladším chlapcem zkoušet konverzovat a byl nyní uveleben, aby ho sledoval a občas počastoval komentářem.

Harry udělal čelem vzad a zamířil rázným pochodem na druhou stranu pokoje tak rychle, že to vypadalo, že se každou chvíli rozběhne. „Nemyslím, že to vydržím ještě chvíli.“

„Tak se posaď,“ zasmál se Dudley.

Harry po něm vrhnul rozezlený pohled a Dudley zvedl ruku, jako by se vzdával. „Ale já jsem řekl... vím, co chci udělat... ale řekl jsem...“ odmlčel se a dál pokračoval v přecházení sem a tam.

Dudley neměl tušení, jak je možné, že z toho Harry ještě neměl závrať. „Jako kdybys vždycky dodržel své slovo. Ze všech těch tvých příběhů to zní, jako bys měl spíše sklony říkat jednu věc a pak, když se naskytne něco lepšího, svůj dřívější slib odvrhneš.“

„Jsem lehkomyšlný,“ zamumlal Harry v odpověď.

„Lehkomyšlný a impulzivní. A já čekal,“ Dudley naklonil přemýšlivě hlavu, zatímco počítal, „tři měsíce a téměř dva týdny, abych doopravdy pochopil, že nehodláš nafouknout i zbytek našich příbuzných.“ Nacpal si další hrst popcornu do pusy.

Harry si náhle něco uvědomil a pak přešel ke svému bratranci. „Věděl jsi to! Věděl jsi, že to udělám!“

„No, věděl jsem, že jsi na to konečně přišel, když ses přestal chovat tak melancholicky zamyšleně, a naopak jsi vypadal vesele zamyšleně.“ Dudley napřáhl pytlík s popcornem, jako by mu chtěl nabídnout.

Harry zavrtěl hlavou a Dudley pytlík stáhl.

„Ale nevěděl jsem, že pak dostaneš něco, co spustí tuhle reakci,“ připustil Dudley, než se najednou zakřenil. „Ale je to zatraceně skvělý pozorovat, když se nemusím strachovat o svůj život.“

„Jen o to, aby ti ze zadku nenarostla oháňka,“ zamručel k Dudleymu a nepředvídatelně se posadil na postel. Ztěžka. „Potřebuju tvou pomoc,“ přiznal nakonec.

Dudley se usmál a odložil sáček s popcornem stranou. „Jistě.“

Harry se setkal s jeho očima a náhle mu jeho úsměv vrátil. Pak bleskově otevřel svůj kufr a zalovil v něm, aby našel igelitový sáček, ve kterém měl věci ze své výpravy s Hermionou.

„Máš v úmyslu udělat něco lehkomyšlného?“ zašklebil se na něj Dudley, když začal svému bratranci pomáhat.

„A impulzivního,“ dodal Harry šťastně.

A s tím začala probíhat horečná aktivita.

Ani ne o půl hodiny později už byl Harry převlečený z pyžama do černých plátěných kalhot a tmavě zelené košile s knoflíčky, o které by přísahal, že mu byla moc těsná – ale Hermiona ho neposlouchala a Dudley také ne. Ale nakonec to vzdal, když se ho Dudley pokusil praštit do hlavy. Oba se však shodli, že nebudou nic dělat s Harryho neuspořádanými vlasy; nemělo to smysl.

Brzy poté už Harry vytahoval své obnošené boty, které tak dobře rozchodil během několika posledních let při válečném výcviku.

„Chceš své koště?“ zeptal se Dudley, když ho následoval z ložnice.

Harry zavrtěl hlavou. „V tomhle svinčíku nepoletím.“

Dudley se usmál a k Harryho rozhořčení mu pocuchal vlasy. „Hodně štěstí. Neděj nic, co bych neudělal i já.“

„Vím, jaké věci bys udělal,“ zasmál se Harry a plácnul ho. „Ne, díky. Dokážu se ovládat daleko víc, než bych měl, však víš.“

„Uh-huh,“ zabrblal Dudley nevěřícně, než si dovolil rozepnout mu i třetí knoflík na košili, zatímco ignoroval Harryho zmaření. „To proto jsi vždycky nakonec impulzivní a lehkovážný.“

Na to se Harry ušklíbl. „Vrátím se pozdě, nečekej na mě,“ řekl mu a pak se s hlasitým zvukem přemístil, zanechávaje Dudleyho v bytě, aby si mohl dojíst svůj popcorn.

ooOoo

Harry čekal sníh, když dorazil k bráně školy, a sníh byl tím, co tam našel, ale už nepadal z nebe. Obloha byla naštěstí vymetená. Nijak by se netěšil na chůzi skrz vánici, aby se dostal k hradu. Věděl, že by měl být nervózní, když tam tak stál, ale nebyl. Cítil se... dobře. Stejně jako v Severusově přítomnosti, dokonce i předtím, než tohle všechno začalo.

Zatlačil do brány a ona se pod jeho dotekem doširoka otevřela, aby mohl vstoupit. Ochrany jej poznaly, stejně jako rozeznaly všechny obyvatele hradu. Když se za ním brána zavřela, zamířil neporušeným sněhem k hradu.

Ještě si nebyl jistý, kde Severus je, věděl jen, že toho muže někde najde. Chvíli mu trvalo, než se dostal skrz sněhovou pokrývku až ke schodům do hradu. Ale hlavním dveřím se vyhnul a vlastně většinu dveří vůbec. Neměl by tady být, a i když si byl jistý, že Brumbál už teď cítil jeho magický podpis, nechtěl vstoupit na žádné místo, kde by ho nutně všichni zaznamenali.

On tu byl jen kvůli jedné osobě.

Takže dál obcházel školní zdi a směřoval k zahradám a k zadním dveřím, které ho zavedou dovnitř tou nejlepší možnou cestou, aby zůstal nepovšimnut, dokud se nebude chtít sám odhalit. Jenže když přecházel kolem růžových keřů a začal stoupat na cestu, která by jej zavedla ke dveřím do hradu, zarazil se.

Ucítil toho muže. Severus byl tady... někde.

Harry se rozhlédl kolem a lehce se zamračil. Nikde ho neviděl. Ale alespoň věděl, že nebyl uvnitř hradu. A pokud půjde Severus zpátky dovnitř, pak bude muset kolem Harryho projít. Takže se rozhodl, že se ho nebude pokoušet stopovat, a místo toho přešel k jedné z laviček obklopené z obou stran růžovými keři, které ovšem nepokrývaly žádné květy, ale jen sníh. Usadil se a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Ani se nesnažil zformulovat slova, která řekne. Prostě čekal, s náznakem úsměvu na rtech, a cítil se dobře, že udělal něco tak lehkomyšlného.

Severus stále ještě přecházel podél zdí, zatímco poslouchal, jestli se neobjeví studenti. Ale jeho oči mířily spíše na jasnou oblohu, která jiskřila hvězdami. To byla jedna z těch věcí, o kterých si ostatní mysleli, že jsou dané, a on stejně tak, dokud se jeho život neobrátil vzhůru nohama a takové potěšení mohlo znamenat ohrožení něčího zdraví. Ano, užíval si to, že mohl být venku, o hodně víc, než by si to býval užil uvnitř. Třebaže tu bylo trochu chladno. Ale jeho ohřívací kouzla nikdy neselehala.

Pak jeho mysl přetnula myšlenka, že už není tak sám, jak si myslel.

Ještě v té chvíli, kdy si to uvědomil, se rychle otočil, aniž měl vůbec čas zpracovat, koho to ucítil.

A pak zamrzl na místě, lámaje si hlavu nad tím, jak silná mohla být jedna sklenka vína, kterou vypil. Protože... tohle bylo nemožné. A přesto mu srdce začalo bušit rychleji, když se jeho pohled uzamkl se zelenýma očima.

Ani jeden z nich neřekl ani slovo. Jeden byl až příliš ohromený zjevením před sebou a ten druhý v sobě hledal všechnu tu lehkomyšlnou kuráž.

Ale pak se Harry usmál a Severus rozmrzl.

„Harry...“ pronesl nakonec Severus hlasem přiškrceným rozrušením a zmatením. „Co... Proč...?“ Och, teď už se dostal do role mistra jednoslovných vět.

Harry pomalu vstal ze svého místa a přešel k Severusovi, oči se mu zamýšleně leskly. „Z několika důvodů.“

Severus se lehce zamračil, zatímco se odvážil nechat naděje ve svém srdci rozhořet. Cítil se... nereálně. A právě teď byla jediná věc, kterou dokázal pochopit, skutečnost, že byl Harry tady, před ním, daleko dříve, než jak se dohodli. „Pro-“

Harry rychle dokončil ten poslední krok a překryl Severusova ústa prsty. „Ššš...“ zašeptal a zahleděl se do těch tmavých očí. Pamatoval si jen několik okamžiků, kdy byly nehlídané, a tohle byl jeden z nich. Severus mu dovolil vstoupit skrz jeho obranné valy a on pocítil, jak jím prošlo zachvění, když spatřil všechny emoce odrážející se v těch očích. „Přišel jsem, abych ti poděkoval za vánoční dárek.“

Severusovo zamračení se vrátilo a když Harryho prsty sejmul, odpověděl: „Ale to byla tvá známka a suvenýr, ne dárek.“

Harry se usmál s pohledem měkce upřeným na muže. „Ne tohle,“ řekl a pak znovu pozvedl ruku, aby se prsty lehce dotkl Severusovy tváře, jako by se bál, že je muž tvořen z nějakého vzácného skla, které by se mohlo rozbít. „Jde o dárek, který jsi mi věnoval už před dávnou dobou. A já si konečně uvědomil, že je to dárek, který chci opětovat.“ Jen taktak postřehl, jak se Severusovy oči rozšířily šokovaným pochopením, než se nahnul, aby polapil Severusovy rty svými.

A pak Severus zapomněl na veškerý šok, když si zvolna přitáhl Harryho tvář k sobě vzhůru, když ucítil jeho paže omotané kolem svého krku a ruce zaklesnuté do svých vlasů, aby udržel balanc. Jen na kratinko ho zasáhla žárlivost na toho, kdo Harryho naučil tak líbat, ale pak všechny podobné myšlenky vyhnal z jeho mysli polibek sám. Polibek, který byl spíš nadšeně něžný než požadovaný. Pro ně oba, v podivné shodě, to byl polibek, který jakoby je přiváděl zpátky domů.

Když se nakonec odtáhl, byl Harry jen částečně zadýchaný. Mužovu chuť stále cítil na svých rtech, dojem z polibku skrz něj pořád proudil. „Veselé Vánoce, Severusi,“ usmál se vzhůru na muže, zatímco mu v očích tančilo štěstí.

„Veselé Vánoce, Harry,“ zašeptal Severus v odpověď a usmál se na mladíka, který mu byl stále tak blízko. A pak se polibkem otřel o koutek Harryho úst. „Plánoval jsi to?“ vydechl proti Harryho pokožce.

Harry zavřel oči a posunul se, až hlavou spočíval na Severusově rameni. „Lehkomyslná myšlenka na poslední chvíli,“ připustil, „a něco mi říkalo, že stejně jako u těch ostatních, to je to správné.“

Severus se usmál a objal ho, tvář odloženou na kštici neukázněných vlasů. „Nemohl bych si přát dokonalejší dárek,“ pronesl tiše k černé hlavě.

„Děkuji, že jsi na mě počkal.“ Harry začal bříšky jedné ruky pročesávat hedvábné prameny. „Že jsi mě nechal to udělat po svém. Že jsi mi dovolil dostat se k tobě.“

Severus se znovu usmál a na kratinkou dobu, když odpovídal, objal Harryho ještě pevněji. „Mohu se ptát, co tě přinutilo se tak náhle objevit? Kromě tvé lehkomyslnosti?“

Harry se po té otázce odtáhl jen natolik, aby mohl pohlédnout do černých očí, a ruku, kterou už si nepohrával se Severusovými vlasy, jemně přitiskl na jeho tvář. „Kromě všech důvodů... mi to přijde přirozené. Být tady s tebou takhle.“ Přejel prstem přes Severusova ústa, hledě na ně, než pohled znovu zvedl vzhůru. „Nepokoušet se tě zlíbat přímo tady do bezvědomí mě přivádí k šílenství. A když jsi mi poslal ten lektvar a vzkaz... nemohl jsem zůstat stranou už ani o minutu déle. Mé srdce odhodilo všechny předchozí sliby, které jsem ti dal. A tak jsem tady... a ptám se tě, Severusi, jestli mi ještě stále chceš prokázat tu čest a pokusíš se se mnou navázat vztah.“

Severus zvedl ruku, aby jemně uchopil tu Harryho potulnou, zatímco se ztratil v zelených očích. Věděl, že spustil své mentální štíty a bylo mu jedno, že se Harry může ponořit do jeho mysli, když bude chtít. Neměl co skrývat před tímto mladým mužem. Ne v okamžicích, jako byl tento. „Vždy jsem říkal, že máš srdce na správném místě, ty jeden citově založený nebelvíre,“ dobíral si jej láskyplně. „Moje odpověď je stejná jako ta tvá... Ano,“ pronesl, než se ušklíbl. „Ačkoliv klidně mě zlíbej do bezvědomí. Troufám si tvrdit, že bych si tvou snahu užil.“

„Severusi!“ zasmál se Harry a použil svou ruku, aby muže plácl do ramene.

Severus jej obdařil úsměvem, a pak si na něco vzpomněl. „Víš... že právě probíhá taneční zábava?“

Harry pozvedl obočí a hlavu naklonil na stranu, jak se snažil zaslechnout jemnou melodii hudby, která jistě hrála uvnitř. „Ano. A ty se tady ukrýváš proč?“

„Našel jsem studenta mimo vyhrazené území,“ informoval jej Severus nenuceně, ale jiskřičky v jeho očích nezůstaly nepovšimnuty.

„Och?“ usmál se na něj Harry. „A jaký za to bude tentokrát trest? Body? Poškola? Kolečko kolem školy?“

„Tanec.“

„Tanec?“

Severus přikývl a pohnul rukou, až spočinula na Harryho boku. „S učitelem, který jej přistihl.“

Harry se najednou zaculil a rukama vklouzl na Severusova ramena. „Ty jsi ale koketa. Ale to mi nikdo neuvěří, že ne?“

„Rozhodně ne. To tě spíš přijmou na psychiatrickém oddělení,“ souhlasil Severus, když se začali pohybovat tanečním krokem do melodie, kterou slyšeli jen oni dva.

„Ještě štěstí, že se na tebe nebude Brumbál zlobit, že jsi zmeškal párty, když jsem obdržel tento taneční trest,“ ušklíbl se na něj Harry nestoudně.

„Spratku,“ uchechtnul se Severus. „Neopovažuj se mu to říct. To on mě sem vlastně poslal.“

Harry se usmál a přimkl se blíž. „Nehodlám mu to nijak ulehčovat, když na nás pořád tak dotíral.“

S tím souhlasili oba.

Jejich tanec byl naneštěstí neočekávaně přerušen, když se otevřely přilehlé dveře. Harry se se zaskučením odtáhl, ale Severus už se otáčel, aby proklel jakéhokoliv studenta, který se je opovážil vyrušit, mumlaje si pro sebe několik dost nevybíravých slov.

„Severusi,“ vyhuboval mu Harry se smíchem.

Severus si jej nevšiml, a když se páťák vyplížil ze dveří, vrhl se na něj, aby ho sprovodil ze světa... obrazně řečeno... *zatraceně*. „Příště si to promyslete lépe, pane Soansi. Studenti mají zůstat uvnitř. Odebírám Havraspáru sto třicet šest bodů.“

Puberták na něj civěl, než s vyděšeným jekotem utekl zpět do hradu.

Harry se mohl přetřhnout smíchy. „Gratuluji, Severusi, právě sis udělal dalšího přítele.“

„Nenuť mě sebrat body i Nebelvíru,“ napomenul ho Severus se stopou jistoty v hlase.

„Jak jsi na to množství bodů vlastně přišel?“ zeptal se Harry s pobaveným úšklebkem, když přešel k muži, aby se u něj postavil.

„Rád dělám v bodovém systému chaos. A namátková čísla tomu hodně pomáhají,“ poučil ho Severus a otočil se k mladšímu muži s úsměvem. „Tohle by raději neměl být sen.“

„Štípnul bych tě, ale ty bys mě proklel,“ podotkl Harry a pak se k Severusovi obrátil tváří. Přesto neučinil žádný pohyb, aby se jej dotkl. „Ale z mé strany... abych věděl, že to není sen, že jsem to doopravdy udělal... uděláš pro mě jednu věc?“

„Ano, cokoliv,“ odpověděl Severus a nijak nelitoval té bezvýhradnosti svých slov. Udělal by pro Harryho cokoliv. Prokazoval to znovu a znovu tím, že riskoval svůj život, jen aby zachránil mladého muže, do kterého se zamiloval.

Mladého muže, který ho tak láskyplně líbal ani ne před deseti minutami.

Harry nepromluvil hned, pouze na Severuse hleděl, zatímco sbíral odvalu a v duchu si spílal, že to přece nemůže být tak těžké. Už toho muže, pro Merlina, políbil! Jenže otázka, kterou hodlal položit, nebyla tak jednoduchá. Když konečně našel dost kuráže, objevila se v jeho hlase špetka nervozity. „Věděl jsem to od té doby, co mi to Sorai oznámila, a ty jsi řekl něco podobného... ale ne přímo to. Myslím, že ses obával, že by to pro mě bylo příliš... ale prosím... potřebuji to slyšet. Od tebe.“

Severusův výraz zjemněl pochopením. Harry měl pravdu – obával se, že by bylo příliš to říct, když se ho Harry teprve snažil poznat. Téměř se bál, že by ho to odradilo. Ale pokud to Harry chtěl slyšet... kdo byl on, aby Harrymu odepřel slyšet pravdu? Přistoupil blíž, až na dotek, objal Harryho tváře dlaněmi a sklonil se, aby mu do ucha zašeptal: „Miluji tě, Harry.“

Harry ucítil, jak se něco uvnitř něj při těch slovech zadrhlo a nebyl to jen jeho dech. Otočil hlavu, když se Severus začal stahovat, jejich rty se téměř dotýkaly. „Severusi...“ zašeptal a přimkl se právě dost na to, aby přitiskl jejich rty k sobě v pátravém polibku.

A právě takhle je našel Brumbál, ačkoliv v čase, kdy dorazil, už bylo jasné, že měl Harry v líbání navrch. Brumbál s úsměvem zavrtěl hlavou. Obrovsky jej těšilo vidět dva své oblíbené lidi konečně šťastné s tím druhým. Avšak nepřišel sem, aby Severuse na chvíli vysvobodil a on se tak mohl něčeho najíst, ale proto, že by je namísto něj mohli najít dva studenti, kteří právě směřovali ke dveřím.

Takže si odkašlal a potlačil zasmání, když se mu dostalo bodavého pohledu od obou zúčastněných. Ani jeden z nich neodskočil, pouze přerušili polibek a zazírali jeho směrem. Rychle pozvedl ruku, jako by se vzdával. „Klidně si pokračujte. Sám Merlin ví, jak dlouho jsem čekal, až vás dva takhle uvidím, ale myslel jsem si, že byste si možná rádi dali něco k jídlu,“ a rychle dodal, „mimo sebe navzájem.“

Harry vykulil oči a Severus se zamračil. „Pomůžeš mi zbavit se těla, Harry?“

Mladší muž se zachechtal a usmál se na něj. „Ale no ták. Mám hlad. Vždycky ho můžeme nechat tady, aby se toho ujal za tebe, dokud taneční zábava neskončí. Prostě si tam sedneme a navečeříme se a budeme se zabodávat pohledem do každého, kdo se k nám pokusí přiblížit, ne?“

„A po večeři a taneční zábavě?“ vyptával se Severus dál, ignoruje Brumbála, který vypadal být rozpolcený mezi smíchem a snahou udržet vážnou tvář.

Harryho úsměv nabral šibalskou zář. „Pro dnešek jenom líbání, pokud tedy nechceš obdržet další dopis. Řekl jsem Dudleymu, aby na mě nečekal... takže nemám v plánu odejít nijak brzy.“

„Ideální. Udělám, co budu moci, abych si vydělal – vlastně nevydělal,“ opravil odhodlaně svou chybu a zaculil se na Harryho, který se zasmál, „další dopis.“ Vzal Harryho za ruku a ušklíbl se na Brumbála, když kolem starého čaroděje procházeli. „Užij si večer!“

„Budte diskrétní, vy dva!“ bylo všechno, co za nimi Brumbál zavolal, když vešli do hradu. Jakmile se za nimi zavřely dveře, začal hlídkovat, vesele si pohvizduje, na tváři potěšený úsměv spolu s jiskřičkami v očích.

Jakmile ale byli uvnitř, Severus je neodvedl do Velké síně a Harry se tomu nebránil.

„Jídlo si dáme, ale ne obklopeni všemi těmi nesnesitelnými spratky a mými váženými kolegy, kteří by rádi strkali své nosy do našich záležitostí,“ zamumlal Severus temně.

Harry jeho směrem našpulil rty. „Myslel jsem, že jsem byl ten jediný nesnesitelný spratek v okolí.“

Severus se pro sebe usmál. „Och, to stále jsi. Jen jsi ještě nesnesitelnější než ten zbytek. To proto sis získal tolik mé přízně.“

Harry se rozesmál a následoval Severuse zbytek cesty do jeho soukromých komnat. Většinu cesty kráčeli v tichosti, ale bylo to příjemné ticho. Jakmile dosáhli mužových pokojů, Harry popadl lahev vína, kterou Severus ještě nedopil, zatímco starší muž přivolal domácího skřítko, aby jim přinesl večeři.

Během jídla a upíjení vína mluvili o chvílích, které prožili odděleně. Harry strávil hodně času tím, že mu vysvětloval, jaké byly všechny ty mudlovské aktivity. A Severus došel k názoru, že se mu rovněž moc nezamlouvaly Dudleyho lodní řídičské schopnosti. Když dojedli, Severus užuž sahal po lžičce od dezertu, který měli společný – nějaký druh čokoládového koláče s čokoládovou náplní a na vrchu s vanilkovou zmrzlinou a čokoládovou polevou – když Harry najednou popadl celý talíř a rychle se postavil.

„Harry!“ protestoval Severus, ale jakékoliv jeho zamračení se ztratilo, když na něj mladík mrknul a odkráčel. „Harry?“

Černovlasý kouzelník se usadil na pohovce a spokojeně vydechl. Usmál se, když slyšel, jak se k němu Severus přibližuje, a olíznul lžičku, kterou nebudou potřebovat. Jinými slovy, tu druhou. Pak ji hodil přes rameno, kde se brzy rozplynula, když ji zasáhlo jedno ze Severusových mizících kouzel.

„Harry? Co to děláš?“ zeptal se Severus s očima ztmavlýma více než jedním druhem zájmu, když k němu došel a mladší muž mu udělal místo na pohovce.

Harry se na něj usmál. „Tohle možná není rande... ale nebudeme tady přece jíst dezert odděleně.“

Severus pocítil záchvěv hřejivosti nad tou zmínku a pak se usadil na gauč vedle Harryho. „V tom případě mám tentokrát první sousto.“

Harry na něj vyplázl jazyk, ale první kousek, který nabral, putoval k Severusovi – který se krmení podvolil bez námitek. Ale pak byl Harry zaskočen, když ho Severus lžičky následně zbavil.

„To bylo podlé,“ podotkl, než se šťastně rozsvícenýma očima dezert přijal.

„Samozřejmě, že bylo,“ posmíval se mu Severus, jako by byl vážně dotčený. „Jen ty mě můžeš přinutit, abych porušil svá pravidla ohledně jedení na pohovce ne jednou, ale hned dvakrát.“

Harry se drze uculil a sledoval, jak Severus přijal další kousek koláče. „Jaká další pravidla tě můžu přinutit porušit?“

„Opatrně, nestoudný fracku. Stále ti můžu udělit nějaký strašlivý trest,“ varoval jej Severus a nabral další kousek koláče, aby řečeného fracka nakrmil.

„Mmm,“ odpověděl Harry během žvýkání a dal své stanovisko najevo lehkým zasmáním. Och ano, to by Severus jistě mohl. A s největší pravděpodobností to i udělá. Teď, když učinili rozhodnutí, že se o ten vztah pokusí, budou muset být nanejvýš opatrní. Dokonce i před lidmi, kterým to Harry hodlal říct. Při té myšlence polkl a pak promluvil: „Chci o nás říct mým přátelům. Víš, že udržím tajemství, ale raději bych jim to řekl sám, než abych čekal, až to zjistí na vlastní pěst. Věříš mi v tom, že ano?“

Severus si povzdechl a věnoval mu pousmání. „Třebaže se mi to nelíbí, nikdy bych si nedovolil tě kontrolovat. Jsem chytřejší, než abych si myslel, že to udržíme jako tajemství navěky. Zejména, když vezmu do úvahy, že nehodlám být diskrétní, až dostuduješ.“

„Och?“ Tohle Harryho rozhodně zaujalo. „Políbíš mě přede všemi?“

„Uvidíme.“ Severus obrátil oči v sloup, ale jeho úsměv se ještě rozšířil.

Avšak při zmínce o dostudování pronikla do Harryho mysli další věc, kterou potřeboval prodiskutovat raději dříve než později. „Citrónák mi na příští rok nabídl práci... Čekal jsem, dokud se nerozhodnu o nás, než tak učiním ohledně

zaměstnání. Prostě proto, že je ta práce prací pro mě, tady nebo někde jinde, a nechtěl jsem způsobit problémy tím, že tady zůstanu.“

„Vzdávám to,“ zaskučel Severus a zavrtěl hlavou. „Devadesát procent tvého uvažování nikdy nepochopím. Obrana?“

Harry se rozesmál a šlohnul lžičku z mužova uvolněného úchopu, aby vrazil další kousek koláče Severusovi do pusy. „Budu instruktor soubojů. Většinu mých znalostí obrany stejně tvoří souboje. Ačkoliv,“ připojil jako dodatečnou myšlenku, „raději vynechám většinu těch ošidných kouzel, která jsi mě naučil.“

„Většina z nich nebyla ve své podstatě zrovna legální,“ zamumlal Severus, ale ušklíbal se. Býval ve svém mládí velmi vynalézavý. Ukořistil si lžičku zpět, aby zapracoval na posledním zbytku dezertu a mohl ho tak dát Harrymu.

„Tvoje mysl nemohla uvažovat legálně, aby vymyslela takové věci,“ podotkl Harry a přijal sousto koláče. Když jej žvýkal, sledoval, jak Severus odeslal talíř a lžičku do kuchyně. Jakmile polkl, setkal se se Severusovým pohledem s téměř plachým úsměvem. „Cítím se teď trochu hloupě, víš...“ připustil a posunul se na pohovce, aby mohl obejmout svá kolena přimknutá k hrudníku.

Severus pozvedl na mladého muže a jeho jednání obočí, pokoušeje se nemyslet na to, jak vypadal roztomile. Věděl, že o to se Harry nesnažil a pravděpodobně by jej uhodil, kdyby se o tom zmínil. „Jsi přece hloupý nebelvír. Všichni jste hloupí.“

To mu vyneslo smích, třebaže se do něj Harry hraně zabodnul pohledem. „Mluvil jsem vážně, Severusi.“

Severus protočil panenky nad Harryho hrou se slovy. „Proč se cítíš hloupě?“

„No,“ Harry se zhluboka nadechl, „celý ten čas jsem si tě, mimo držení za ruce a pár objetí, udržoval od těla a pak jsem tě dnešního večera políbil více než jednou.“

Severus se rozesmál a Harry zhruba očekával, že se něco takového stane. Jakmile se Severus z větší části uklidnil, setkal se s Harryho zvědavýma očima. „Harry, kromě mě jsi nikdy nikoho více než jednou nepolíbil. Před nějakým časem jsi mi to sám řekl, takže pokud mezi mnou a tou osobou někdo jiný...“

„Ne!“ uklidnil ho rychle Harry. „Ale to prostě...“

„Chápu,“ přerušil ho Severus. „Ale já tou změnou zmatený nejsem. Strávili jsme celý ten čas, abychom se dostali do bodu, kdy mě políbit budeš chtít, kdy mi dovolíš tě políbit. A evidentně se ti to líbilo...“ ušklíbl se, když Harry zčervenal, „jen je to trochu jiný začátek, Harry. Nic hloupého v tom nehledej.“

Harry zůstal potichu téměř celou minutu, pozoroval Severuse, zatímco se jeho červeň vytrácela a tiché zamyšlení se změnilo na jemný úsměv na tváři. „Líbilo se ti to?“ zeptal se nakonec s ponoukavým leskem v očích.

„Neříkal jsem ti snad, abys byl ve svých otázkách konkrétnější, Harry?“ dobíral si jej Severus na oplátku. Věděl, o co se dospívající mladík snaží, ale nehodlal podlehnout tak snadno.

Harry uvolnil své objetí kolen. „Tohle,“ pronesl tiše a nahnul se, aby na Severusovu tvář umístil cudný polibek. Pak se stáhl právě tak rychle a vrátil se do své pozice.

Severus se dotkl svým dlouhým prstem místa, které stále brnělo tím dotekem. „Velmi.“ Jeho hlas byl bezmála chraplavý, ale jen z dojetí. Právě mu začínalo docházet, že se to doopravdy děje. Harry byl tady. Harry ho dnešní večer políbil více než jednou. A ty polibky jen ukotvily pocit, který jej naplňoval; takový, který nikdy necítil s nikým jiným než s Harrym, z doteku tak prostého jako pohlazení ruky, jako pohlazení rtů.

„Pak to nejsem jen já,“ zašeptal Harry tichounce, stále hledě do Severusových nehlídaných očí.

Severus si trochu překvapeně uvědomil, že Harryho *cítí* ve své mysli. „Jak jsi...“

Harry se usmál a opatrně vyklouzl. „Promiň. Je snadné vejít... obyčejně se hlídáš.“

„Nevadí mi to,“ utěšil ho Severus, protože věděl, že ačkoliv on a Harry už překonali otázku důvěry, mladík si stále vysoce považoval Severusova soukromí. „Jen mě překvapuje, že jsem tě necítil předtím.“

„Domnívám se, že jsme oba prostě dostatečně uvolnění,“ předpokládal Harry, „ale jsem rád... že to nejsem jen já, koho ovlivňují pubertácké hormony. Že taky cítíš, že se mezi námi něco změnilo.“

Severus se natáhl přes pohovku a zvedl ruku směrem, odkud přiletěla nedopitá lahev vína. Druhou rukou pak vyčaroval skleničku.

„Vejtaho.“

Ušklíbl se zamumlaným slovům a nalil si do skleničky víno. „Vzhledem k tomu, že vím, že tě tvůj vážený bratranec nečeká doma ve slušnou hodinu...“ předal skleničku Harrymu, „... máme pro sebe tolik času, kolik budeš chtít.“

Harry na to pozvedl svou sklenici. „To zní skvěle.“

A bylo. Ani jeden z nich se ještě nikdy ve svém životě s druhou osobou necítil tak uvolněně, ani přirozeně. Pomalu upíjeli víno, zatímco spolu hovořili a smáli se.

Co se jich týkalo, byly to ty nejšťastnější Vánoce, které kdy poznali.

Kapitola 22

Už bylo dávno po poledni, když se Harry konečně vyštrachal z postele. Vrátil se chvíli po druhé ráno a okamžitě padl do postele, aniž by se obtěžoval se svlékáním. Hlava se mu ale naštěstí točila jen trochu. Ne, že by toho minulou noc nějak moc vypil, ale bylo to stále víc, než kolik by si normálně sám o sobě dovolil. Zamířil do sprchy, svlékl se a nastavil proud vody na ten nechladnější, jaký mohl.

Vyhoupł se do sprchového koutu a nechal se omývat proudem, aby ho voda probudila. Jakmile cítil, že se zbavil té otravné vaty v hlavě, otočil kohoutkem na vyšší teplotu a hrábl po šampónu.

Když se osprchoval, natáhl na sebe šortky a tričko s krátkým rukávem a vlasy nechal svému osudu. Pak přešel ke dveřím, proklouzl jimi ven a okamžitě zaskučel, když se na něj Dudley vrhl a vypadal, že ho něco doopravdy hodně zajímá. Na kratinko ho přepadla myšlenka, že by zacouval zpět do svého pokoje, nebo alespoň seslal na svého bratrance paměťové kouzlo.

„Muselo to proběhnout dobře,“ zakřenil se na něj Dudley, přistoupil k němu, hodil mu ruku přes rameno a začal jej navádět do kuchyně. „Mohl jsi zůstat, však víš. Pochopil bych to.“

Harry ho praštil do břicha, ale podvolil se Dudleyho vedení. „Nejsem si jistý, co na to on, ale já nejsem typ, který by ve vztahu hned první den skočil do postele nebo jiného nočního dobrodružství. A co se konce týče... on ví, že bych ho prokrel, kdyby na mě něco zkusil.“

„To mi zní jako přímo pohádkový vztah,“ ušklíbl se Dudley, než bratrance propustil. „A teď máš určitě hlad,“ předvídal, když zamířil ke sporáku a ztlumil hořák, aby polévka zůstala horká, ale vařila se jen sotva.

„Hlady přímo šilhám,“ připustil Harry a okamžitě se chopil misky a začal si nabírat z hrnce. „Nejedl jsem nic od... včerejší noci.“

Dudley se zaculil. „A bylo v tom zapletené ovoce máčené v čokoládě?“

„Jen víno. A po večeři dezert. Žádné ovoce,“ zaculil se Harry nazpět a pak zamířil k šuplíku, otevřel jej a přehraboval se s kovovým cinkáním ve lžících, než našel jednu, kterou chtěl. Ohledně lžic byl vždycky vybíravý, ale to bylo všechno. „Vino a spousta hodně příjemné konverzace.“

„To je všechno?“ zazíral na něj Dudley. „Alespoň mi řekni, že jsi toho děsivého muže políbil. Je vůbec líbatelný?“

Harry vyprskl smíchy a úkošem věnoval bratrancí pobavený pohled. „Velmi. Takže ano, troufám si tvrdit, že jsem ho políbil. V určitých okamžicích bylo toho líbání dokonce spousta.“

„To je všechno, co chci vědět.“ Dudley předstíral grimasu. „Zbytek si radši přestavuj jen ve své hlavě. Není nutné, abys mi tu část se spoustou líbání ještě přikrášloval.“

„Takže je ti úplně ukradené, kdybych řekl, že si myslím, že má možná v těle tulivou kost? Musím to po návratu do školy blíže prozkoumat,“ ušklíbl se na něj Harry a ponořil lžící do polévky.

„Vždycky jsem věděl, že jsi tuleň.“ Dudley protočil panenky a podal si svou vlastní misku s polévkou. „Takže ho nemáš v plánu navštívit, než se vrátíš do školy? Dokonce ani na Nový rok? To je přece jeden z těch romantických svátků.“

„Jo, pro lidi, kteří spolu chodí,“ podotkl Harry a zamířil do obývacího pokoje. „Je příliš brzy, abych o takových věcech uvažoval.“

Dudley vydal nesouhlasný zvuk, když se usazoval do křesla, zatímco se Harry složil na pohovku. „Nemám tucha... lidi takové věci vždycky tvrdí a pak jednoho dne ani nemrknou a najednou mají tři děti, psa, dům a ojeté auto, zvenku pokryté samolepkami a zevnitřku popsané pastelkami.“

Harry se přidušeně zasmál a vložil si do úst další lžící. Ne až tak teplá tekutina s bohatou chutí hladce sklouzla jeho hrdlem a nadšeně se usadila v jeho žaludku. Bylo to, jako by ho ohřívala zevnitř a ten pocit se dále rozpínal. „To mi zní, jako by tě čekala skvělá budoucnost, bratranče. A mimochodem,“ zvedl lžící do vzduchu, „ta polévka je fantastická.“

Dudley přerušil svůj smích dost dlouho na to, aby se na něj usmál. „Nepotřebuji hůlku, abych v kuchyni dokázal kouzlit,“ odpověděl s nevyzpytatelným úsměvem a cítil se nadmíru potěšený sám sebou.

Harry seděl několik vteřin bez pohybu, než na bratrance vystrčil jazyk a pohotově se vrátil ke svému jídlu. Doopravdy měl hlad. A zatímco jedl, znovu si s náznakem úsměvu na rtech přehrával vzpomínky na minulou noc.

„Kolik je hodin?“ Harry potlačil zívnutí, když opětovně upil vína.

Severus seslal kouzlo a oba pohlédli s uvadajícím zájmem na zobrazená čísla, která následně zmizela. „Rozhodně po tvé večeři.“

„Och, prosím tě,“ vynadal mu Harry s úsměvem. „Mám prázdniny. A oba víme, že mám večeři jen tehdy, když mě chytíš a informuješ mě o ní. Kdo chytne tebe, když překročíš večeři? Hmm? Kdy vůbec spíš?“

Severus se přidušeně zasmál. „Nespím. Učitelé nespí. Musíme číhat kolem, oběšení na trámech v našich učebnách, dokud se vy studenti nepokusíte něco se naučit. To jistě víš, ne?“

Harry se na něj zaculil a znovu zakroužil vínem ve sklenici, aby se podíval, jak chytá a odráží světlo. „Takže je to na nás? Myslím, že se nás snažíš něčemu naučit pro peníze, ne proto, že bychom se snad něčemu naučit chtěli.“

„Jsou v tom peníze,“ ujistil jej Severus. „To a skutečnost, že když se vás, tupohlavce, právě nesnažím učit, je tohle docela pěkné místo k práci. Nevěříš snad, že bych mohl od Brumbála na začátku všeho toho zmatku kolem našich

propojených minulostí přijmout nějaký jiný druh ochrany, že? On mi to nabídl a já přijal. Kvůli penězům a radosti z práce. Radosti, která ovšem nezahrnuje studenty."

"Ouvej!" zasmál se Harry tiše.

Severus se na něj ušklíbl a natáhl ruku, aby se lehce prsty dotkl Harryho tváře a přinutil tak mladého muže, aby se na něj podíval. To, že se teď mohl Harryho dotknout, pro něj bylo čím dál přirozenější a stačilo k tomu pohlazení prsty či to, že ho čas od času vzal za ruku. Cítil se strašně nedospěle, ale... zatraceně, nemohl si pomoci. A Harry si v těch chvílích taky nenechával ruce jen pro sebe. Spratek jeden. „Nejsi tak hrozný, když do toho dáš i hlavu."

"Jo... tak za to díky, mimochodem," usmál se na něj Harry a vzpomněl si na ten vzkaz. „Myslím, že to bylo přesně to, co mě přesvědčilo, že mám dnes večer namísto dalšího čekání přijít."

"Vždy jsi byl velmi netrpělivý."

Poté se na tohle téma několik minut slovně i jinak handrkovali. Severus nad ním nakonec vyhrál... zatracený chlap. Harry se lehce ušklíbl a nabral další lžiči polévky.

"Ššš..." zasyčel Harry s přidušeným smíchem, když on a Severus společně procházeli prázdnými chodbami. V čase, kdy se Harry konečně rozhodl, že by měl zamířit domů, než bude příliš opilý, aby se dokázal správně přemístit, už celá škola dávno spala.

Severusovo plácnutí na něj bylo krátké, i přes jeho teatrálně dlouhý dosah. „Ššš-tuj si sám sebe, Harry," napomenul ho a zachechtal se, když mladý muž bezmála zakopnul o přilehlé brnění.

Harry ho rychle obdařil úsměvem. „Citrónák nás najde a bude... jiskřit!"

"Aspoň teď vím, jak dlouho ti trvá se opít," ušklíbl se Severus, zatímco následoval svého potácivého společníka.

"Nejsem opilý!" hádal se Harry se slabým zamračením. „Jsem Harry."

Severus si neelegantně odfrkl. „To jsi."

Harry bojoval s dalším smíchem, než začal kráčet pozadu, aby na Severuse viděl. „Prostě ššš... nechci být dnes v noci terčem jiskření, když nejsem opilý."

Severus s pobaveným výtryskem smíchu zamířil vpřed a začal Harryho náležitě koordinovat. „Tak pojď, raději tě dostaneme domů, než budeš moc opilý, abys to zvládl. Jinak si jsem jistý, že bys mě obvinil, že jsem se tě pokusil přemluvit zůstat přes noc, třebaže ve tvé vlastní ložnici. A věř mi – tvoje mračením dokáže hravě konkurovat tomu mému, když se zlobíš."

„Mohu to dát do svého resumé pro Citroňáka?“ zeptal se Harry zvědavě, dovoluje Severusovi, aby ho vedl.

Chvíli to trvalo, ale nakonec se dostali k bradavické bráně. Harry se smíchem upadl do sněhu jen párkrát, zatímco huboval Severuse, že dělá hluk. A muž se celou situací až příliš dobře bavil, než aby zjišťoval, jestli byl doopravdy tak podnapilý.

„Měl bys jít, než se tě pokusím přemluvit, abys zůstal,“ sdělil mu Severus, když Harryho objal.

Harry se usmál a se spokojeným povzdechem objetí opětoval, ale nepustil ho. Vlastně nebyl ani moc opilý. Třebaže si to Severus, jak se zdálo, myslel. Byl jen neuvěřitelně šťastný a měl pocit, že to štěstí způsobila kombinace vína a posunu citů, které choval k Severusovi. Nepotřeboval nikoho, aby ho učinil šťastným... a přesto věřil, že asi bylo možné, aby se dostal na další úroveň štěstí. Ano... dá jim šanci. „Nemůžeš mě přemluvit... možná jednoho dne, ale teď ještě ne.“

Severus se usmál, vdechl vůni mladšího muže a zavřel oči. „Moc jsem si to užil.“

A Harry věděl, že on rovněž. Takový... takový pocit by měl vztah vyvolávat. Lehkost a důvěra, a pak ještě přitažlivost. Neměl by to být náhlý příval následovaný neohrabaným muchlováním a elektrošokovou terapií či kouzlem, které potlačuje paměť. „Uvidíme se, až zase začne škola,“ slíbil Harry, odtáhl se a natáhl se vzhůru, aby si ukradl polibek. Polibek, na kterém se začínal stávat závislým.

„Budu na tebe čekat,“ zašeptal Severus, když se kvůli nedostatku vzduchu oddělili.

Harry to nepotřeboval slyšet nahlas, vidět v Severusových očích – ten muž ho miloval. Umístil prostý polibek na koutek jeho úst a uvolnil se z jeho objetí. „Vrátím se,“ řekl a pousmál se, když o krok ustoupil. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Harry.“

Harry se usmál naplno, pozpátku zacouval za ochrany a naposledy se na něj podíval, než zavřel oči a zmizel s hlasitým zvukem a lehkým zavířením sněhu pryč.

Harry se poté, s úsměvem pevně na tváři, zřítíl na postel a téměř okamžitě usnul. Byla to pro něj dlouhá noc, ale přesto to byly ty nejlepší Vánoce, které zažil. Nelitoval ničeho, co se té noci stalo.

A už teď počítal dny do okamžiku, kdy Severuse znovu uvidí.

Dudley se na něj ze svého křesla usmíval a vrtěl hlavou. Jo, jeho bratranec bude ještě dál nad tím mužem hloubat, ale tentokrát to alespoň bude z odlišného úhlu toho samého důvodu. Měl by si připravit foťák.

ooOoo

Od Vánoc už uplynulo několik dnů, když se Severus konečně odvážil ze svých komnat ven. Nenazýval by to schovávání, tak říkáje, ale vyhýbal se jistému řediteli, dokud se necítil dostatečně připravený, aby se vyrovnal s obscénním jiskřením jeho očí.

Když to ráno vstoupil do Velké síně, věděl, aniž by se snažil s Albusem navázat kontakt, že se na něj jeho oči už zaměřily a Minerviny rovněž. Asi by bylo lepší, aby ji informoval, že nemá v úmyslu způsobit jejímu ceněnému studentovi žádnou újmu. Jen ne přede všemi ostatními.

Rychle se usadil, tak elegantně jako vždycky, a okamžitě ucítil, jak studenti kolem něj ucukli. Naplnilo jej hrdostí, že u nich vypěstoval stejně podmíněné reflexy, jako Pavlov u svých psů.

„Profesore Snape, jak vidím, rozhodl jste se nás nakonec přestat znepokojovat svou absencí,“ usmál se na něj Brumbál a jeho modré oči tančily veselím. Položil ruce na stůl a zahleděl se na mistra lektvarů. „Skoro jsem si myslel, že jste si našel někoho jiného, kdo vám během jídel dělá společnost,“ pronesl naříkavým tónem, třebaže jeho oči zářily zvráceným pobavením.

Minerva se přidusila klobásou.

Severus se natáhl za studenta - který zapištěl, a vypadalo to, že prosí svou kaši, aby ho vcucala -, aby Minervu lenivě poplácal po zádech a pomohl jí odblokovat dýchací cesty. „Ale ale, jak by mohl být kdokoliv jiný tak rozkošný jako vy všichni tady?“

Což bylo dostatečné na ukončení jakýchkoliv dalších narážek během snídaně. Přesto Severus věděl, že to nebude mít dlouhého trvání, když studenti uprchli a u stolu zbývalo už jen pár učitelů. Severus, který se se snídání opozdil, právě dojídal. Takže se rozhodl, že je napodobí a vzdálí se.

Zvládl se ze židle zvednout asi o deset centimetrů, když...

„Severusi.“

Skutečnost, že to byla Minerva a ne Albus, jej donutila zaskučet nahlas, a tak se znovu usadil a zamračil se na ni. „Co je to tentokrát? Raději nic, čím bych jen ztrácel čas.“

„Jen... dej pozor, ať mu neublížíš,“ povzdechla si Minerva.

„Mám dát pozor, abych mu neublížil?“ Severus jí věnoval další zamračení. „Mohl by mě zabít v okamžení a ty se bojíš, abych já neublížil jemu? Už jsi asi spolykala moc chlupů. Nemám v úmyslu ublížit osobě, kterou miluji.“

Na to se Albus usmál. Nikdy Severuse ve skutečnosti neslyšel vyslovit ta slova mimo jejich soukromé rozhovory. A dobře věděl, že zbývající učitelé vše pozorně

sledují. Neměli tušení, kdo byl ten, koho Severus miloval, a on pochyboval, že by jim to muž odhalil předtím, než by sám chtěl. Takže se zdržel používání jmen. „Měli jste vy dva hezký večer?“

Minerva zbledla.

Severus obrátil oči v sloup a postavil se. „Ten nejlepší v mém životě.“ A s tím odmaširoval ze síně s povlávajícím pláštěm v zádech. Jeho kroky se ihned stočily zpět do sklepení. Nacházel se tam totiž jistý had, který už se svlékl dost na to, aby vyslechl dobré zprávy. A rovněž jeho poděkování.

ooOoo

Zbylé dny zimních prázdniny uplynuly pro Harryho a Dudleyho ve víru sněhu, smíchu a prostě pokračujícího dohánění všeho, co nestihli předtím. Až nadešel den, kdy se měl Harry vrátit do školy. Seděli v Harryho pokoji, Dudley setrval na posteli a sledoval, jak si Harry pakuje věci do kufříku.

„Takže se tentokrát potkám s Ronem, správně?“ zeptal se Dudley s úšklebkem. Odpočítával dny s narůstajícím vzrušením. Všechny ty úžasné dny, které zbývaly, než bude moci potkat toho neblaze proslulého Ronalda Weasleyho.

Harry se na něj ušklíbl rovněž a několikrát nevědomě kývnul hlavou. „Vždycky na nádraží dorazí se zpožděním. Zablokujeme jim vstup a ty se na něj můžeš vrhnout.“

Dudley se dobromyslně zasmál a protáhnul si paži. „Nevydrží dlouho.“

Harry po bratranci hodil zmačkané tričko. „Ne takhle vrhnout! Chci svého přítele v jednom kuse, víš? Chci být schopen si vychutnat jeho reakci, až jemu a ostatním řeknu, s kým jsem se to na Vánoce dal dohromady.“

„Ale on je *učitel*. A o tolik starší než ty,“ uvažoval Dudley nahlas, když si strhnul tričko z tváře. Přemítal o všech těch technických záležitostech, zatímco na Vánoce seděl na posteli s miskou popcornu a díval se, jak Harry pochoduje sem a tam, poté, co obdržel dopis od svého děsivého učitele a něco jako bodyguarda v jednom. Došel k závěru, že to bylo všechno otázkou pohledu a že věk byl jen formalitou. Pokud by Harry jednoho dne mohl milovat muže, a Dudley věřil, že byl jeho bratranec právě na této cestě, pak to bylo vše, na čem záleželo. „Ale všechno to vybledne v porovnání s jinými věcmi. Takže doufejme, že to budou vidět stejně.“

Harry se usmál a dokončil balení všeho mimo toho jednoho trička, které mrsknul po Dudleym. „Je to dobrý muž, je lehké s ním být. Nemyslím si, že bych dokázal vyjít s kýmkoliv jiným stejně tak dobře jako s ním.“

„A taky je dobrý v líbání,“ připomněl mu Dudley.

Harry hlasitě zaskučel a pak se zaculil, když mu Dudley hodil tričko nazpět. „Je velmi dobrý v líbání. Zřejmě měl v minulosti dost praxe.“

„Nebo mu stačila inspirace,“ ušklíbl se Dudley a sugestivně zavrtěl obočím.

Harry nacpal tričko zpět do kufru, než by zatoužil znovu ho hodit po bratranci. „Opatrně, nebo se jednoho dne ujistím, abych ho před tebou opravdu důkladně políbil.“ A pak se zaculil nad bratrančovým výrazem hraničícím s hrůzou, když sklapnul víko kufru a zamknul jej. „Připraven?“

Dudley kvapně vyskočil z postele. „Potřebuju jen klíče od auta!“

Harry se tiše zasmál, postavil se a zmenšil kufr, než ho bezpečně umístil do kapsy svých riflí. Předtím už zmenšil Hedvičinu klec a dal ji dovnitř, a Hedviku poslal ráno napřed. S Dudleym se setkal u auta a brzy už oba mířili na vlakové nádraží. Harry byl opravdu vděčný, že už v rádiu nevyhrávali vánoční písně a Dudley tedy neměl nic, co by ho podporovalo v jeho vlastní interpretaci zpěvu.

Měl ovšem trochu problém rozhodnout se, jestli je nadšený z návratu, nebo smutný, že opouští Dudleyho. Ale asi to bylo od obojího trochu, vážně. Jakkoliv moc se mu bude po bratranci stýskat, věděl, že se jistě brzy vrátí. A opravdu se těšil, až se znovu uvidí se svými přáteli... a později se Severusem, až si najde chvílku jen pro ně dva.

Auto nakonec dorazilo na nádraží a Dudley zaparkoval u obrubníku, zaplatil parkovací lístek a pak si oba pospíšili na to správné nástupiště. „Už jsi ho zahlédl?“

Harry, který je vedl, se ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Ještě jsem ho ani neucítil. Nejsou tady. Věř mi, jsme tady brzo.“ A pak je odvedl k přepážce na nástupišti a rozhlédl se, kde počkají.

„Cítil bys ho, i kdyby už prošel přepážkou?“ vyptával se Dudley se zájmem.

Harry pokrčil rameny. „To by bylo složitější,“ a pak tišeji pokračoval, „magické podpisy by byly odstíněné kouzelnou bariérou. Je to starobylá magie a hluboce zakořeněná. Což by mi to ztížilo a vyžadovalo by to větší soustředění.“

To bylo pro Dudleyho dostatečné a tak se postavil vedle Harryho a čekal. Několik minut Harry provolával pozdravy a Dudley byl představen hned několika spolužákům. Ale ti brzy zmizeli za přepážkou a tak oba zůstali zase sami.

Jako další osoba se ukázala Hermiona. „Ahoj!“ pozdravila je zvesela, když dorazila.

„Hermit!“ zvolal Harry nadšeně a pevně ji objal.

Hermiona se zasmála, když ji sevřel v náručí, a pak byla propuštěna. „Jak se máš, Harry?“ zeptala se a usmála se na Dudleyho. „Dudley, přišel jsi ho vyprovodit?“

„A setkat se s Ronem,“ usmál se na ni Dudley.

„Čekám malou šou, tak se mám,“ zasmál se Harry radostně.

Hermiona se zachechtala a rozhlédla se. „Tak to bych si měla zamluvit dobré místo. Ještě je nevidím. Co ty, Harry?“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne.“

„No, mělas pěkné prázdniny, Hermiono?“ zeptal se Dudley s úsměvem, ignoruje Harryho předstírané mdloby mimo Hermionino zorné pole. Avšak ujistil se, aby si to zapamatoval pro příště, až půjdou s Harrym znovu hrát paintball.

Hermiona přikývla a vypadala velmi potěšeně. „Jen s rodinou, nikam jsme nejeli. Ale bylo to moc fajn. Už tak dlouho jsem své příbuzné neviděla. A po tom, co jsem si prošla válkou... To tě s rodinou vážně znovu spojí.“

S tím dokázal Dudley sympatizovat - tedy se vším, jen ne s tou částí, kde by se měl účastnit války. „Jsem rád, že jsme si s Harrym vyříkali naše rozdílnosti. Takže dokážu pochopit, jaké to je chtít mít kolem sebe rodinu. V mém případě jsou příbuzní lepší než skuteční rodiče.“

„Pravda,“ zahuhlal Harry, aniž by na svou tetu a strýce pomyslel se špetkou laskavosti. Nebo s jakou chabou výmluvou by se vytasili.

„Harry není zas tak špatný,“ ušklíbla se Hermiona a zasmála se, když v zádech ucítila Harryho zamračený pohled.

Dudley se uculil. „Ale je pěkně lstivý s paintballovou pistolí. Dej si na něj bacha.“

Harry obrátil oči v sloup. Bojoval se smíchem, když Hermiona a Dudley začali diskutovat o jejich paintballových zážitcích. Byl si jistý, že Dudley některé části zbytečně přikrášlil. A tak je poslouchal spolu s hlukem v okolí, zatímco pokračoval v hledání Weasleyových a také Draca, který přijde s nimi.

Nakonec rozpoznal jejich magické podpisy.

„Blíží se,“ oznámil a otočil se na svého bratrance a přítelkyni.

Dudley se ušklíbl. „Bezva.“

Hermiona se připravila na to, co bude následovat.

A když se Weasleyovi – Arthur, Ron a Ginny – spolu s Dracem ukázali, Harry jim okamžitě zamával na pozdrav. „Ahoj!“

„Ahoj, Harry,“ usmála se na něj Ginny, když k němu došla, a rychle ho objala, než se zaměřila pozdravit s Hermionou.

„Stále naživu, jak vidím,“ zašklebil se Harry, když si podal ruce s Dracem na způsob mužského uvítání.

Na to Draco zamrkal. „To je malfoyovské kouzlo, kamaráde.“

„Jen si ho nech,“ umlčel ho Harry a zaculil se, když se Draco zasmál a šel se na přivítanou obejmout s Hermionou.

„Dobrý den, pane Weasley,“ pozdravil Harry a byl pozdraven na oplátku, než se otočil na Dudleyho. „Dudley, toto je můj přítel Ron,“ pronesl a otočil se zpět na Rona. „Rone, toto je Dudley. Můj bratranec, pamatuješ?“

„Tvůj jazyk, fascinující! Zmenšil se tak dobře, bez jakýchkoliv přetrvávajících poškození,“ zamumlal Arthur, když si Dudleyho blíže prohlédl.

Dudley mžouravě zamrkal. „Vy jste byl jedním z těch, kdo mě dal dohromady. Prosím, neděste mě tím, že vypadáte, jako by vás překvapovalo, že to fungovalo.“

Draco potlačil zahihňání, když si s Harrym vyměňovali pobavené pohledy. Přistoupil ke svému příteli, aby si s ním v soukromí promluvil. „Tvůj bratranec, huh?“

„Och, ano, z kouzel už nemá vůbec strach,“ zašeptal Harry nazpět.

Ron lupal po dechu jako ryba na suchu a Arthur vypadal, že se začíná cíleně zajímat o to, aby se ztratil z dohledu a přivítal se s Hermionou. „Jak se jen opovažuješ!“ zapištěl Ron vztekle vysokým hláskem.

Dudley se na něj ušklíbl. „Prostá pravda, Rone,“ prohlásil a na okamžik nad tím zrzavým mladíkem zauvažoval. „Necháš se tak snadno vyprovokovat.“

„Nenechám se snadno vyprovokovat!“ protestoval Ron s rukama sevřenýma v pěst.

„Jo jasně,“ odpověděl Dudley mírně a pak se zaculil. „Buď v klidu, kámo. Ale tvoje reakce vážně jsou neocenitelné.“

Ginny se zasmála. „Och, nemáš ani ponětí. Pošlu ti kopii jedné ještě lepší fotky.“

Na to se na ni Dudley usmál. „Díky.“

„Ginny!“ zaskřehotal Ron a pak se otočil zpět na Dudleyho. „Jestli zjistím, že jsi byl na Harryho jakkoliv podlý...“

„Rone,“ zpacifikovala ho Hermiona, „neurážej Dudleyho, toho se může zhostit jen Harry.“

„Takže nic.“ Dudley si vyměnil s bratrancem úšklebek.

Harry si namáhavě povzdechl. „Teď by to šlo, když už jsem schopen používat kouzla, kdy se mi zachce. Jinak bych mu byl stále vydán na milost.“

„Jakou milost?“ odfrkl si Dudley. „Skutečný hon na Harryho jsme neuspořádali už dobře více než rok.“

„To bude ta milost,“ přikývl Harry prozíravě.

„To je ta milost,“ opravila ho Hermiona s protočením očí. „Nebo by byla... vyber si.“

Ron se zamračil. „Ale i tak, jestli zjistím...“

Dudley se od něj obrátil, jak by ho najednou přestal bavit, a poplácal Harryho po rameni. „Nezapomeň mi psát a informovat mě o tom, jak se věci vyvíjejí,“ pronesl kousavě a mrknul na něj. „Nedělej nic, co bych neudělal já.“

Harry se zasmál a rychle bratrance objal. „Ty taky. Uvidíme se potom.“

„Ani to nestihneš spočítat,“ zašklebil se Dudley a pak se uklonil směrem k Ginny a Hermioně. „Dámy, užijte si zbytek školního roku.“ A usmál se na Draca. „Dávej pozor, aby ti Harry neobarvil ty bílé vlasy na růžovo. Je o něm známo, že lidem rád provádí takové veselé kousky.“

Draco se zaculil. „Pokud to zkusí, změním mu ty jeho na oranžové. A věř mi, oranžová není jeho barva.“

Dudley se zasmál a Harry se zachmuřil. Dudley pak kývnul na Arthura a Rona. „Tak příště,“ řekl a mávnul na ně. Pak kývnul ještě na Harryho a zamířil pryč. Věděl, že se jeho bratranec nerad loučí.

„Tak pá, Dudlánku!“ zavolal za ním Harry s úšklebkem.

„Opatruj se, hříčko přírody!“ odpověděl Dudley s úsměvem a mávl rukou.

Harry se usmál a pak se setkal s Ronovým zamračeným pohledem. „Och, no ták, Rone,“ pronesl a nechal se děvčaty odvést k přepážce.

„Úžasnej zmetek, tenhleten maník,“ zabrblal si Ron pod fousy a následoval je.

Po chvíli nastoupili do vlaku a rozloučili se s Arthurem. Všech pět se společně usadilo v jednom kupé. Harry okamžitě zavřel dveře, kouzlem je zamkl a uložil na ně tisící kouzlo, než se uvelebil. „Chtěl bych vám tak nějak něco říct,“ začal a pak se setkal s jejich zvědavými pohledy. „Chystám se tímto překonat Draca a nerad bych, aby přede mnou utekl.“

Draco vyprskl smíchy.

Ron vypadal nadějně.

Hermiona a Ginny se zdály prostě pobavené.

Harry se ušklíbl. „Dělám si srandu. To si nechám na jindy,“ prohlásil a pak jeho tvář nabrala vážnější výraz. „Ale mohli byste mi všichni slíbit, že to zůstane tajemstvím? A že to, co vám řeknu, nebudete nikomu vykládat? Nechci vás nechávat v nevědomosti a zřejmě nebude lepší příležitost, kdy budeme všichni spolu. Koneckonců, i portréty mají uši.“

„Prostě to řekni, Harry,“ pobídla ho Ginny s laskavým úsměvem.

Hermiona věřila, že už ví, o čem to všechno bude. A nemohla se dočkat, až se jí potvrdí, že měla pravdu.

Harry se zhluboka nadechl a pak se najednou přesunul mezi Hermionu a zeď kupéčka. „Tady to bude bezpečnější,“ zamumlal, ignoruje její úšklebky a výrazy všech ostatních. „Přes prázdniny jsem ohledně jednoho člověka učinil rozhodnutí. Potřeboval jsem čas, abych si to promyslel, protože ho někdo tak trochu... donutil,“ Harry láskyplně pomyslel na svéhlavou kobru, „aby mi odhalil své city.“

„Můj Bože, tak už to vyklop, jinak z toho bude román!“ zvolal Draco, jen aby ho Ginny šťouchla loktem do boku.

„Rozhodl jsem se, a ačkoliv jsem řekl, že mu odpovím až po návratu do školy, ukázal jsem se tam už o Vánocích.“

Ginny a Hermiona vydaly jednohlasné: „Aaaaach.“ Draco vypadal zamyšleně a Ron zmateně.

Harry se na dívky usmál. „Nejsem si jistý, jestli je to někdo, s kým si můžete ve skutečnosti *jen tak vyjít*, ale když jsem se na Vánoce ukázal v Bradavicích, zjistil jsem, že umí profesor Snape vážně dobře líbat.“

Ron přebil všechny ostatní reakce svým vyjeknutím: „CO?!“ když se rázně postavil a dodal: „Políbil jsi *Snapea*?“

Draco se na Rona usmál, než se s úsměvem otočil na Harryho. „Gratuluji. Už bylo na čase. Pořád jsem nad tím dumal... jestli ze všeho toho času, který jste spolu strávili, nevyleze něco takového.“

„Celou tu dobu, co spolu bojovali...“ Ginny si zasněně povzdechla. „Sexuální napětí.“

Hermiona se zahihňala a okamžitě svého přítele objala. „Och, Harry. Jsem za tebe tak šťastná. A jsem šťastná, že jsem měla pravdu! Vážně byste měli být spolu. Doufám, že to funguje.“

„Zadržte!“ zvolal Ron. „Vy všichni s tím souhlasíte? Je to *Snape*!“

„Ano, Rone,“ odpověděl Harry velmi tiše. „A kdybych se s ním nechtěl pokusit navázat vztah, pak bych mu neřekl své ano.“

Draco protočil panenky, popadl hůlku a zasáhl Rona uklidňujícím kouzlem. Ryšavec se okamžitě zřítíl zpět na sedadlo a vypadal o hodně klidněji, i když lapal po dechu. „To je lepší.“

Harry se přidušeně zasmál. „Konečně mám šanci být s někým šťastný, Rone. Už znám všechny možné protiargumenty, které bys mohl použít, ale je mi to jedno, protože vím, že buďto nejsou pravdivé nebo na nich nezáleží. Jen chci být šťastný s někým, kdo mě miluje, s někým, koho miluju já... a on mě miluje pro mě samého.“

Ron, znějící jako nadrogovaný uklidňujícím kouzlem, si znaveně povzdechl. „A můžeš ho milovat?“

Na to se Harry usmál. „Vím jen tolik, že k němu něco cítím. Láska je něco, co přijde, až budu připravený. Ale když jsem s ním, mám pocit, že je to přirozené. Je to přesně takové, jaké by to s někým mělo být. Prostě to do sebe *zapadne*.“

Ron si znovu povzdechl a teď zněl jako špatná nahrávka. „Nikomu to neřeknu... ale i přesto si myslím, že jsme právě pozřeli až moc citronových dropsů.“

„Jsou jeho vlasy mastné?“ zeptala se Hermiona rychle.

„A ty ruce... mohu si jen představovat, jak talentované asi jsou,“ dodala Ginny.

„Hej!“ skočil do toho Draco rozhořčeně a obtočil paži kolem pasu své přítelkyně. „Je to vedoucí mé koleje, po kom to vy tři slintáte. A jeden z vás by měl slintat po *mých* talentovaných rukách.“

Ron zrůžověl a pak zezelenal. Uklidňující kouzlo v okamžiku vyprchalo. „Oi! Drž ty pracky od mé sestry dál!“

Harry obrátil oči v sloup. „Jeho vlasy nejsou mastné a jeho ruce... jsou moje tajemství.“

Jakmile se Draco, Ginny a Ron začali rozvášněně handrkovat o tom, jestli se sester smí nebo nesmí dotýkat, Hermiona se s úsměvem otočila na Harryho. „Jsem moc ráda, víš,“ pronesla a stiskla mu ruce. „Štěstí je, že jste oba dobří herci, když je potřeba.“

„To jo,“ souhlasil Harry s úsměvem. „Brumbál už nám sdělil, že máme být diskrétní. Takže budeme. Ale také jsem Severusovi řekl, že to vám všem hodlám oznámit, abyste do toho nestrkali nos a nepřitahovali pozornost, když ji nebudu chtít. Dokud nedostuduju, musí to zůstat pod pokličkou.“

„Neboj, Harry,“ ujistila ho Hermiona, „zůstane. To mohu říct za sebe i za ostatní. Všichni chceme, abys byl šťastný.“

„Jsem šťastný,“ usmál se na ni. „Poprvé, co jsem se pokusil o nějaký vztah, jsem šťastný.“

V době, kdy vlak doblafal do stanice, už měl Harry od každého z nich slib, že to zůstane jejich společným tajemstvím. Sejmul kouzlo z jejich kupé a všichni se začali trousit ven. Pokud si někdo z nich všiml, že byl Harryho krok extra rychlý, když kráčeli po cestě ke kočárům, nikdo neřekl ani slovo.

„Umírám hlady!“ prohlásil Ron, jakmile se kočáry zastavily u hradu a oni začali stoupat po schodech.

Hermiona protočila oči. „Překvapuje mě, že nejsou kvůli tobě Bradavice v bankrotu.“

Harry je následoval s chechotem a neřekl nic, když se Draco a Ginny opozdili. Chápal, že chtěli strávit nějaký čas jen spolu. Dokázal si představit, že ho přes prázdniny moc neměli. Takže vešel za Hermionou a Ronem do Velké síně a pak si uvědomil, že má také hlad.

Snažil se nedívat nikam jinam než na své zamýšlené místo, když vstupoval. A tak tam zamířil a usadil se. Teprve potom vzhlédl a zjistil, že ho tajně nepozoruje jen Severus, tak aby to nebylo poznat, ale rovněž i Brumbál a McGonagallová. Mrknul na ně oba a došlo mu, že Brumbál informoval McGonagallovou o tom, že je na Vánoce našel. Brumbál sám pak jiskřil tak, že mu to bylo až nepříjemné. Takže pohlédl na Severuse.

Netrénovanému oku by přišlo, že se na něj muž ani nedívá, ale Harry se setkal s jeho pohledem, usmál se a odvrátil se, aby si mohl začít plnit talíř jídlem. Cítil, jak se z něj Severusův pohled přesunul, ale stále vnímal, že jsou jeho směrem namířeny ty zpropadené jiskřivé oči. Bude si muset dávat extra pozor, aby tomu muži nedal žádnou další příležitost načapat je se Severusem, když se budou líbat.

„Jsi rád, že jsi zpět?“ zeptala se Hermiona s vědoucím úsměvem, než vzhlédla k učitelskému stolu.

Harry přikývl, když se natahoval pro dýňový džus. „Jo, moc rád. Na zbytek roku mám skvělé vyhlídky.“ Upil trochu nápoje a pak se na ni otočil. „Chceš vědět ještě něco, co by sis měla nechat pro sebe?“

„Jsi těhotný?“ zeptala se Hermiona jen tak mimochodem.

Harry poplašeně vyplivl svůj džus a jen mlhavě si všiml, jak Hermiona vytáhla hůlku, aby ho toho zbavila. „Nic takového nejsem!“ pronesl neústupně. „Neexistuje možnost něčeho takového a mimoto,“ naklonil se k ní a zašeptal jí to přímo do ucha, aby nemusela odezírat z jeho rtů, „kdyby bylo něco takového vůbec možné, pak by to byl on a ne já.“ A odtáhl se. „Ale vážně, o takových věcech vůbec nepřemýšlej.“

„Ještě ne?“

Harry se odvrátil, aby se nemusel dívat na její prohnání úšklebek, a tiše zaskučel. „Koukej na to jídlo, voní naprosto úžasně!“ prohlásil a popadl svou vidličku.

Hermiona se zašklebila, ale pochopila jeho narážku. Bude si z něj dál utahovat některý jiný den. „Tak, jaké je tedy to skutečné tajemství?“

Harry jí věnoval trochu ostýchavý úsměv. „Mám v plánu na příští rok přijmout Brumbálovu nabídku na instruktora soubojů. Má totiž dojem, že škola jednoho postrádá už moc dlouho.“

„Harry, to je skvělý!“ Hermiona kolem něj hodila paže a objala ho.

Harry si byl jistý, že bylo. I když to byla práce, ale věřil, že si ji bude užívat. „Jo, to je.“

Večeře i zákusek proběhly rychle a Harry se horlivě snažil nedívat směrem k učitelskému stolu. Letmo tam pohlédl, až když už byl na odchodu. V tu chvíli ale musel bojovat se zamračením. Severus byl pryč. „To je divný,“ zamumlal si pro sebe, ale pak pokrčil rameny.

Stejně Severuse večer uvidí. Byl si jistý, že bude muž jako vždy bloumat po hradě. Najít ho nebude trvat dlouho.

Takže vstal a opustil své přátele. Celou cestu na kolej ho Harry potají hledal, ale neviděl jej nikde číhat. Smířil se tedy s tím, že si Severuse nakonec najde sám, a vstoupil do společenské místnosti, aby tam strávil následující dlouhé hodiny, než se začnou se Severusem nahánět, tím, že si budou s přáteli vyprávět historky z prázdnin. Musel uznat, že Ginnyiny příběhy o Dracovi u Weasleyových doma byly nejzábavnější ze všech.

Chudáci zmijozelové. Ti dobří vždy skončili ochotně obklopení přesilou nebelvírů.

Teprve tehdy, když tam zbyl jen on, Hermiona, Ron a několik přidružených dalších se postavil a čistě pro efekt předvedl zazívání. „Jdu do postele,“ pronesl a zamířil ke schodům.

„Harry,“ zavolal za ním Ron, a když se tmavovlasý mladík otočil, usmál se. Třebaže to vypadalo nuceně. „Užij si hezkou noc.“

Harry ho obdařil úsměvem. „Ty taky.“ A pak se lenivě vydal po schodech nahoru.

Vstoupil do pokoje a ignoroval zatažené závěsy spolubydlících, kteří už spali. Vytáhl svůj kufr z kapsy riflí, položil jej, kam patřil, a zvětšil jej. Pak popadl své koště a přešel k oknu. Otevřel jej, usadil se na vznášející se předmět, než opatrně vyklouzl z okna na letícím koštěti. Jakmile zavřel okno, už bylo snadné proletět chladným nočním vzduchem ke dveřím, které vedly do hradu.

Nechtěl čekat, až všichni ostatní usnou. A vážně neviděl důvod pro to vytahovat neviditelný plášť, aby zůstal skrytý zrakům obyvatel společenské místnosti, jen aby pak sledovali, jak se portrét bez důvodu otevírá.

Snesl se k zemi a sesedl. Pak odeslal koště zpět do kufru a se zachvěním vešel do hradu.

„Severusi...“ zašeptal, když začal kráčet po chodbách. „Kdo koho chytí dřív?“ A okamžitě zamířil do stínů, ve kterých se skrýje.

Jistě, mohl sice použít Pobertův plánek, ale to by ho pak připravilo o veškerou legraci z hledání.

Takže se plížil podél stěn a pak impulzivně zamířil do chodby, která byla nejbližší podzemí. Tam, kde nebyly žádné portréty. Žádné oči, které by něco zahlédly, a hlasy, které by mohly rozhlašovat pomluvy. Ovšem stále ještě na území vhodném k obchůzce.

Právě zahýbal za roh a okamžitě zaječel s podtónem smíchu, když jeho paži sevřela známá ruka a přiměla ho přesunout se za roh celým tělem. „Och, kruci, byl jsem chycen,“ pronesl s hranou nespokojeností.

Severus obrátil oči v sloup a propustil poslední kořist té noci. Tu jedinou, kterou doufal, že přistihne. „Pane Pottere, měl byste se stydět. Znovu po večerce a na území hadů... Člověk by si mohl myslet, že jste chtěl být chycen. Jistě jsem vás naučil, jak se tajně plížit po chodbách lépe než takhle.“

„Takže připouštíš, že je to z větší části tvoje vina, že se tady plížím?“ odpověděl Harry zvesela.

„To rozhodně ne.“ Severusův přísný výraz se změnil na jemnější. „Avšak rád v tomto směru převezmu zodpovědnost za to *proč*.“

Harry se na něj usmál. „To nepopírám.“ A pak přistoupil, aby zajal Severusova ústa v pomalém polibku, který se ještě prohloubil, jakmile je jejich ruce přitáhly blíž k sobě. A když se nakonec oddělili, Harry ochotně spočinul v Severusově náruči. „Chyběl jsi mi.“

„A ty mě,“ odpověděl Severus s pocitem úlevy a radosti, že má Harryho znovu ve svých rukách. Jen zřídka měl to privilegium cítit obojí a ještě méně často ve stejném okamžiku. „Jak vidím, už nejsi opilý.“

„Nikdy jsem nebyl opilý,“ zasmál se Harry tiše a natočil tvář vzhůru, aby se mohl setkat s pohledem černých očí. „To jen mé zábrany polevily a já byl šťastný.“

Severus si povzdechl. „Škoda, že máme oba zítra hodiny, jinak bych se postavil Brumbálovu a tvému hněvu a zjistil, co to obnáší, když jsi doopravdy opilý.“

„To je ale skandál!“ zapal Harry po dechu. „Budeš prostě muset počkat, až už nebudu student a místo toho se stanu budoucím kolegou.“

„Na ten den se velmi těším,“ připustil Severus a obtočil paže kolem svého Harryho důkladněji.

Harry se na něj usmál a nemohl nic než souhlasit. Pořád chtěl zjistit, jestli bude mít Severus nervy na to odvážit se ho políbit přede všemi, až odpromuje. A pokud ne, zajímalo ho, co muž plánoval, až už nebudou muset být po promoci diskrétní. „Tak jsem si myslel, že tě vyhledám a pokusím se udělat si nárok na trochu tvého dnešního času.“

„A tak jsi mě našel,“ podotkl Severus a vypadal, že uvažuje nad Harryho slovy. „Myslím, že bych se dnes mohl vrátit z obchůzky brzo.“

„Mohu na chvíli navštívit Sorai?“ zeptal se Harry nadějně, když se odtáhl.

Severus se uchechtl a zavedl je ke svým komnatám. „Ano. Nevadilo by ti, kdyby ses ujistil, že pochopila, že jí děkuji?“

Harry se ani nemusel ptát na co, už to věděl. A přikývl s úsměvem. „Myslím, že to zvládnou.“

Když se dostali do Severusových komnat, Harry nechal své boty u dveří, než zamířil se Severusem po boku do knihovny. Harry kobru ještě nikdy nenavštívil v noci, dokonce ani o Vánocích. Strávil celý ten čas se Severusem. Takže byl překvapený, když viděl, že bylo vyčarované slunce, které udržovalo ubikaci v teple, nahrazeno měsícem.

Přistoupil ke sklu, odklopil víko a už mluvil, aby kobru ukonejšil, kdyby se třeba vylekala. „*Sorai, mohla by ses na chvíli vzbudit?*“

Sorai zvedla hlavu, rozvětvený jazyk vystrčila ven, aby ochutnala vzduch. „*Harry, jsi zpátky,*“ zasyčela ospale. „*A s mým majitelem.*“

Harry v tom zaslechl jistou samolibost. „*Požádal mě, abych se ujistil, že víš, že je ti vděčný za to, co jsi udělala. Řekl ti proč?*“

„*Ano, byl moc šťastný.*“ Sorai zvedla hlavu, aby se mohla podívat, odkud cítí svého majitele. „*Jsem moc ráda. Můj majitel tě velmi miluje. A hladina jeho feromonů znovu stoupá.*“

Harry rychle pohlédl na Severuse, než se se smíchem odvrátil. „*Myslím, že je to tím syčením. Koneckonců je přece zmijozel. Ten zvuk se mu musí líbit.*“

„*Nebo ty.*“

„*Nebo já,*“ souhlasil Harry.

Sorai obrátila hlavu znovu k Harrymu. „*A ty... hladina tvých feromonů také není taková, jak si ji pamatuji,*“ začala syčet na způsob hadího smíchu.

Harry zčervenál a v duchu děkoval všem mocným silám, že Severus nerozumí hadímu jazyku.

Avšak Severus byl teď velice zaujatý, když viděl Harryho rozpaky. „Co ti řekla?“ popíchnul ho s úsměvem hraničícím s potměšilostí.

„Nic,“ zalhal Harry bezmocně a otočil se na Sorai, která se stále pochechtávala. „Och, ztichni už.“

„*Můj majitel se s tebou chce pářit. Chceš se pářit s mým majitelem?*“ dorážela na něj Sorai bez slitování.

„Jsi horší než obě dvě moje kamarádky dohromady,“ odvětil Harry nahlas v angličtině, i když si nemyslel, že to Sorai uslyší. „*Ne. Alespoň ne teď. Tyhle věci potřebují čas.*“

„*Můj majitel tě vážně miluje, jsi ta nejhorší věc, co se mohla přihodit jeho trpělivosti, ale...*“ Sorai se zamyšleně odmlčela, „*zároveň ta nejlepší, která se mu kdy stala.*“

Severus sledoval, jak Harryho zčervenání slábne a že mladý muž namísto toho vypadal jako někdo, kdo byl velmi polichocen a neví si s tím rady. „Něco, o co by ses chtěl podělit, ohledně toho, proč je horší než tvoje dvě kamarádky dohromady?“

Harry na něj pohlédl a nejistě se usmál. „Jen to, že jsem ta nejhorší věc, co se mohla přihodit tvé trpělivosti a ta nejlepší, co se ti kdy stala.“

„Což je všechno pravda,“ odpověděl Severus zlehka. „Tak pojd,“ pronesl a otočil se. „Potřebuje svůj spánek a my oba ho budeme před zítřkem potřebovat také. Nevím jak ty, ale já přijal tvou nabídku, že si budeš nárokovat trochu mého dnešního času.“

Harry Sorai rychle popřál dobrou noc a ignoroval její smích, když umisťoval víko od její ubikace na své místo a rychle si pospíšil za Severusem. Našel muže na pohovce a uvelebil se vedle něj. „Řekl jsem o nás svým přátelům.“

„A jak hlasitě a sprostě pan Weasley vřískal?“ zeptal se Severus, když se Harry bokem naklonil k jeho rameni. Posunul se, až se mladík opíral o jeho bok, paže obtočené kolem Harryho ramen, aby to bylo pro oba pohodlnější.

Harryho oči byly zafixované na oheň v krbu, když se ušklíbl. „Umístil jsem na kupé z tohoto důvodu tisící kouzlo. Ale neboj, teď už je s tím srovnaný. A všichni mi slíbili, že o tom budou mlčet a nebudou se chovat, jako by se mezi námi něco dělo.“

Severusovi v hrdle něco zabručelo. „Pokud dokáže pan Weasley mlčet až do konce školy, tak to bude hodno větší pozornosti než ty a já.“

„Plánuješ mě políbit přede všemi?“ nadhodil Harry opět dobíravě.

„Uvidíme,“ usmál se Severuse. Ještě bude čas, aby se na podobné projevy připravil.

Harryho úsměv povadl. „Vzpomínám si, že jsi říkal, že když ti dám svůj souhlas, donutíš mě sepsat esej o tom, jak se mezi námi věci na veřejnosti nezmění. Stále tu esej chceš, nebo mi věříš?“

Severus se tiše zasmál. „Věřím ti. Máme toho dost na práci, takže by žádné problémy vzniknout neměly. Varoval bych tě, abys byl opatrný, když za mnou přijdeš... ale už vím, že to jsi vždy.“

„Děláš si legraci? Jen prostě nechci, aby nás Brumbál někdy brzy znovu nachytil, jak se líbáme. Ten muž si to totiž až moc užívá,“ zabrblal Harry.

„Nemáš ani tušení.“ Severus v duchu zasténal.

Harry se usmál nad tou podrážděností v Severusově hlase. „Obávám se, že to brzy zjistím. Ale o něj se budu strachovat zítra.“

„A dnes?“ vyptával se Severus, zatímco rukou pročesával nepořádné prameny vlasů, které patřily jistému milovanému spratkovvi.

Harry skrčil nohu pod sebe, otočil se, aby mohl sedět k Severusovi čelem, a pousmál se, když začal přemýšlet o tom muži, když si stále pohrával s jeho vlasy. „Myslím, že se teď cítím o něco méně hloupě než na Vánoce,“ řekl, věda, že se u Severuse nesetká s žádnou nejasností. Což Severus dokázal, když se ušklíbl a nahnul se pro polibek, který Harry potěšeně přijal.

Bude těžké udržet všechno pod pokličkou do konce školy, ale každý polibek a každá tu a tam ukradená něžnost toho bude hodna.

A za všechno bylo třeba poděkovat jedné svéhlavé kobře s brumbálovským komplexem.

Kapitola 23

„Pan Potter,“ pronesl temný hlas líně, „mizerné. Gratuluji. Jestli hodlá ředitel přidat do své kolekce další trofej, pak musím trvat na tom, aby vám jednu nechal vyrobit. Jako největšímu omylu, který kdy prošel lektvary.“

Harry sledoval, jak svitek nesoucí obvyklé rudé urážlivé značky dopadl na jeho lavici. „Jistě se mu o tom zmíním, pokud na to přijde řeč, pane,“ odpověděl sklíčeně a popadl svitek, aby jej rozvinul, když se Severus se zavířením černého pláště přesunul kolem něj dozadu.

Hermiona si schovala úsměv pro sebe a namísto toho mu nakoukla přes rameno, aby se také podívala. „Ty tedy vážně víš, jak udělat svým odchodem dojem.“

„Nemáš ani tušení,“ ušklíbl se Harry a nechal svitek s klapnutím pergamenu srolovat. „Dramatičností budu soutěžit s Voldemortem, a pak je tu vždycky samozřejmě Brumbál. A dokonce i Snape se svou namíchnutou netopýří osobností tu a tam provádějící střemhlavý let. Udělat svým odchodem dojem, to je něco, v čem mám bohatou praxi.“

„Pottere! Odebírám Nebelvíru třicet sedm bodů za vaše vyrušování muhláním!“ zavrčel Severus a zazíral směrem na svého střapatého spratka.

Na to se Harry zvrtil na místě a otočil se dozadu. „Tohle je poslední den! Promoce je v sobotu, *zítra*! Nemůžete prostě odebírat takové nahodilé množství bodů!“

Severus skryl svůj úsměv za úšklebek. „Zkoušejte své štěstí a možná zjistíte, jak daleko zacházejí i školní tresty.“

Harry, jako vždy, neviděl v trestu žádný problém. Ale stejně tak věděl, že dostávat ochotně tresty každý den v týdnu by bylo podezřelé. Tak jenom zafuněl a znovu se otočil dopředu, huhlaje pod fousy něco o *dábelském parchantovi*.

„Jsem si jistá, že je to proti Brumbálově školní politice,“ zamručela Hermiona.

„Hermiono,“ začal Ron, „tu nikdo kromě tebe nečetl.“

Když byl spolu s různými slovy povýšené kritiky vydán i ten poslední svitek, přesunula se třída k úprku. Tohle byl jejich poslední den v učebně lektvarů a oni už dychtili dostat se ven a užít si volno po poslední hodině.

Harry obvykle odcházel ihned, ale tentokrát otálel, dokud tam nezbyli jen on, Hermiona a Ron. Ti dva si s ním vyměnili jeden pohled, než se usmáli, rozloučili se s profesorem a ztratili se. Dveře se za nimi pevně zavřely.

Harry se otočil s úsměvem. „Bude ti scházet možnost mučit mě na hodině?“ zeptal se škádlivě, když k muži došel.

Severus zasténal, jako kdyby cítil opravdovou bolest, a pak Harryho přijal do náruče. „Ne,“ odpověděl upřímně a s výrazem podobným úšklebku. „Z mnoha důvodů. Včetně toho, že jsem šokován, že jsem tě zvládl učit tolik let, aniž bych získal jediný šedivý vlas.“

Harry si odfrkl a natáhl se, aby prstem pročísl hedvábné prameny černých vlasů; jeho oči k nim byly přitahovány. „Budu se muset víc snažit, až tady začnu pracovat.“

„Nesnesitelný spratku,“ zabručel Severus se zalíbením a sehnul hlavu, aby umístil na Harryho spánek polibek. „Možná budeš moje smrt, ale byl bych zatracen, kdybych nezemřel šťastný.“

„Nebo prostě nezemřel,“ navrhl Harry s veselým úsměvem a natáhl se, aby zajal jeho rty v náležitém polibku. Takovém, který je oba zanechal bez dechu a

prahnoucí po sobě, i když nezapojili ruce. Nebylo by to prozíravé, když měla za několik minut dorazit další třída. „Prošel jsem, že ano? Mám na příští rok práci?“

Severus si odfrkl a pročesal prsty neposlušnou kštici vlasů, kterou tak zbožňoval. Harry díky tomu vždy vypadal tak rozčuchaně a na mladého muže byl kouzelný pohled. „Jen taktak. Takže, co kdybych těch třicet sedm bodů vrátil za to, že jsi dokázal další zázrak?“

„Jsi tak velkorysý,“ ušklíbl se Harry, „ale musíš uznat, že i když jsem se na hodinách tak úplně nesnažil, abych udržel zdání, moje pohromy měly kvalitu.“

Na to se Severus zachechtal, uchopil Harryho obličej do obou rukou a zvedl jej k rychlému polibku, díky kterému na něj mladší muž zavrčel. „Jen tvoje pohromy mohou mít nějakou kvalitu.“

Harry na něj zamrkal a odtáhl se, třebaže neochotně. „Uvidíme se po večeři. Snaž se nerozplakat příliš mnoho lidí.“

„Tak tedy jen třicet sedm,“ učinil Severus ústupek s ďábelským úšklebkem, zatímco sledoval, jak se Harry loudá pryč.

Harry pohlédl přes rameno a zasmál se. A pak se sehnul, popadl svoje věci a hodil si je na záda. „Vážně jsi velkorysý.“ Poté na něj krátce zamával, než prošel dveřmi ven.

Severus sledoval jeho odchod s úsměvem, takovým, který se okamžitě změnil na výsměšný, když se do učebny začala trosit další banda tupohlavců a vypadala oprávněně vystrašeně. „Bylo mi řečeno, že jsem ohledně známkování velkorysý, což znamená, že pokud obdržíte za T, máte štěstí, že jsem vám vaši úlohu vůbec vrátil.“ A když se studenti začali nepohodlně vrtět, započala jeho oblíbená část školního roku.

Někdy měl pocit, že je takový sadista.

Mezitím se Harry konečně dostal na hodinu profesorky McGonagallové, právě včas, aby se vyhnul otázkám o tom, kde byl. Protože i když byla tak nějak... v pohodě ohledně jejich vztahu se Severusem, stále měla v oblibě zbarvit se zajímavými odstíny, když kolem nich procházela, zatímco si povídali na chodbě.

A tak Harrymu uplynuly všechny jeho hodiny, jedna po druhé, zatímco sbíral známky, které potřeboval k ukončení školy. Ne, že by se nějak zvlášť obával o to, jestli dostuduje nebo ne, ale bylo příjemné mít v ruce nějaký skutečný důkaz.

Vynechal oběd, aby si mohl zalétat, takže v době večeře už měl hlad jako vlk. Dokonce tak velký, že mu až v půli jídla došlo, že by mohl trochu zpomalit a připojit se k veselé konverzaci u stolu, kde každý probíral své plány na prázdniny.

„Zastavíš se u nás tohle léto?“ zamračil se Ron na svého přítele. „Vážně bys měl, víš. Mamka jinak dostane absták, že neuvidí svého drahocenného Harryho. Obávám se, že bude vážně nebezpečná.“

Harry se zachechtal. „Tvoje mamka byla vždycky nebezpečná,“ usmál se na svého přítele. „Zastavím se. Jakmile budu vědět kdy, pošlu Hedviku se vzkazem. Ještě si musím promluvit s Dracem, kdy by bylo nejlepší, abych přijel k nim.“ Jmenovaný zmijozel už před několika týdny konečně obdržel své dědictví a s tím i všechny malfoyovské nemovitostmi. „A taky se musím připravit na svou práci. Ale neboj, na návštěvu si najdu dost času. A tebe přijedu navštívit taky, Hermiono,“ řekl a zadíval se na svou přítelkyni.

Hermiona se na něj usmála. „Budeme se muset vydat po památkách, protože vím, že jsi Londýn vlastně nikdy neviděl.“

„Nemůžeš prostě říct Snapeovi, aby udělal plány za tebe?“ zauvažoval Ron se svou klasickou jednostranností.

„Nehodlám dopustit, aby se dotkl čehokoliv, co se týká studentské výuky soubojů.“ Harry se zachvěl. „Ten muž je na špatné straně hůlky postrach. Pořád si nejsem jistý, jak jsem celý ten výcvik s ním přežil.“

„A mimoto si Harry potřebuje řídit svoji kariéru sám, Rone,“ podotkla Hermiona.

„Jen jsem se zeptal.“ Ron zvedl konejšivě ruku.

Harry se zasmál a otočil se zpět ke svému jídlu.

Když se večere chýlila ke konci, Harry se postavil, zatímco dopíjel svůj džus. Poté jej s dutým ťuknutím odložil a zamířil k učitelskému stolu. „Přijdu za vámi nahoru za chvíli. Jen si potřebuju promluvit s Brumbálem.“

A mezitím co jeho přátelé kývli a začali odcházet, Harry odešel za letitým čarodějem, který se na něj na uvítanou usmíval. „Harry, je všechno v pořádku?“

Harry přikývl. „Jen jsem vám chtěl dát vědět, že už jsem se rozhodl, kterou místnost bych chtěl. Říkal jsem si, že vám to sdělím teď, abych se pak mohl brzy začít připravovat.“ A když Brumbál přikývl, Harry se usmál. „Tu v chodbě na třetím podlaží... pamatujete si ji?“

Brumbálovi na to zajiskřily oči. „Ach, ano, vlastně nebyla na nic jiného nikdy používána. A je dost velká.“

„Právě,“ ušklíbl se Harry. „A je plná určitých vzpomínek... víte, jak jsou nebelvíří sentimentální.“

„Jsi si jistý, že nechceš učebnu někde dole v podzemí?“ zeptal se Brumbál s nesnesitelnou jiskrou v těch jeho modrých očích.

Harry se zaculil, když uslyšel, jak se Severus přidusil svým pitím. „To je doména někoho jiného. Odvažuji se říct, že mu nad ní přenechám kompletní kontrolu.“

Ted' už většina zaměstnanců, vyjma McGonagallové, se zájmem poslouchala, třebaže několik z nich bylo právě rozptýleno Severusovým dušením a pár z nich nebylo moc potěšeno, že to ve zdraví přežil. Zbytek zaměstnanců byl informován, že se k nim Harry na příští rok připojí jako kolega, takže když se Severus právě nedusil, dychtivě poslouchali, když se vedly diskuze o Harryho nadcházejícím zaměstnání.

„Tak tedy dobře. Dám pokyn, aby byla vyklizená,“ usmál se na něj Brumbál.

Harry naklonil hlavu na stranu. „Díky. A teď si myslím, že půjdu ještě na poslední chvíli někde způsobit chaos. Třeba vyplavit podzemí nebo tak něco.“ A s tím se ušklíbl a otočil se, aby se vzdálil.

Severus se za ním zlostně díval. „Proč jen mu dovoluješ, aby mě dál mučil, Albusi? Je to snad tvůj způsob, jak mě lstí donutit k rezignaci?“

Albus se zasmál a věnoval mu prohnání úsměv. Úsměv, který se k němu nějakým zvláštním způsobem hodil. „Právě má v úmyslu vyplavit tvé podzemí. Kdybych byl tebou, šel bych ho zastavit. Neseber mu příliš bodů a pamatuj, žádné tresty.“

„Já mu něco provedu!“ zavrčel Severus, postavil se a prohnal se síní jako vichřice za Harry Potterem.

Byla to Poppy, která nakonec prolomila znepokojené ticho, jež se kolem nich usadilo. „Jestli dostane pana Pottera do nemocničního křídla, udělám z něj svou testovací kysu na nové vazektomické kouzlo.“

Abus se spolu s ostatními zachechtal.

Jen Minerva vyčerpaně zanořila hlavu do dlaně. „Jsem si jistá, že bude naprosto v pořádku.“

Harry čekal za rohem schodiště, které vedlo do málo frekventované části školy, a jakmile se Severus objevil ve výhledu, natáhl se, aby ho popadl a odvedl ke vstupu. A pak si od něj ukradl polibek, aby ho udržel potichu, když muže zády přirazil ke zdi. No, tak potichu, jak Severus býval, když zažívali intimní chvíle. Ten muž se totiž projevoval dosti hlasitě a Harry to miloval. Když se nakonec kvůli vzduchu oddělil, jeho oči se nezbedně třpytily. „Už jsi skončil se svým moučníkem?“

„Tamtím moučníkem?“ zeptal se Severus hedvábně. „Nebo tímto?“ Načež si rukama Harryho přitáhl ještě o něco blíže. „Protože s tebou jsem ještě zdaleka neskončil.“

Harry se zasmál a obtočil paže kolem Severusova krku, zatímco si prsty pohrával s mužovými vlasy. „Obojím?“

„Ne... oběma,“ informoval jej Severus. „Avšak jestli jsi ochoten mě doprovodit do mých komnat, tak mohu s oběma skoncovat ve stejnou chvíli.“

„Byl bys se mnou hotový tak rychle? Jen několik hodin dnes večer a jsem už zastaralý?“ špulil Harry rty, zatímco se snažil nesmát či nepropuknout v chechot.

Severus se uchechtl a líbnul Harryho do vlasů. „S tebou nebudu nikdy hotový. Ale od zítra, no...“

Harry vzdal boj se svým smíchem. „Kolikrát už se u tebe v ranních hodinách ukázal a doufal, že tam najde nějaké svědectví o tom, že jsem tam strávil noc?“ zeptal se, máje jen hrubou představu o tom, kolikrát dorazil Severus do učebny naprosto rozčilený.

„Minimálně třikrát do týdne.“ Severus protočil oči při pomyšlení na svého zaměstnavatele. „Po zítřku by ho mělo být jednodušší oklamat.“

Harry udělal obličej. „No, uvidíme.“ A spustil paže ze Severusova krku, až rukama spočinul na mužově hrudi. „Už ses rozhodl, co máš v plánu udělat při odevzdávání diplomů?“

„Abych tě nechal se na to připravit?“ vysmál se mu Severus. „Ne, Harry, pokud se snad stane, že tě přede všemi zlíbám do bezvědomí a pak si tě přehodím přes rameno jako pytel brambor, abych si tě mohl odnést dolů do svých komnat, pak to nikdy nebudeš vědět dopředu.“

Harrymu se na tváři vyloupil úsměv. „Té první části bych věřil, ale té druhé ne.“

„Vážně?“ Severus na něj povytáhl obočí, zatímco se jeho oči nezbedně leskly.

„Zvláštní, že?“ mrknul na něj Harry. „Takže, mohli bychom se přesunout na ten *moučnickový* moučník? Obávám se, že u tebe dneska nebudu moct zůstat moc dlouho. Předpromoční párty a tak vůbec. Jsem si jistý, že se na to pamatuješ jen mlhavě, starý muži, ale je to tradice. A v současné době si takové věci dokážu i užít, takže bych se rád zúčastnil.“

Severus lehce plácl Harryho do týla, což mu od mladšího muže vyneslo smích. „Já nejsem *starý*.“

„Jinak bych tě ani nechtěl,“ zaculil se Harry a pak se natáhl, aby ho láskyplně políbil na tvář.

„Spratku.“ Severusovi by stačilo zařídít, aby Harryho nějak odtáhl pryč. Byl si jistý, že by za to Harryho rozhořčená reakce stála. No... pokud by sesbíral dostatek kuráže. I přes jeho odvalu tváří v tvář nebezpečí, hrozící smrti a svým sklonům dělat si vše po svém, když přišlo na Harryho... no, všechno bylo prostě jiné. S Harrym se cítil opět jako člověk, jako by pro něj bylo přijatelné být člověkem. A lidé byli smrtelní. Takže na chvíli zatlačil podobné myšlenky do pozadí, popadl Harryho za ruku a přinutil ho zacouvat do chodby. „Tak pojd’.“

Harry se zaculil a nechal se odvést pryč, ale jakmile byli znovu na chodbě, rychle s mužem sladil krok. Při chůzi propletl jejich prsty, zatímco se sám pro sebe šťastně usmíval. Byly to jednoduché chvíle jako tato, kterých si doopravdy cenil. Jen být spolu. Šťastní. Jistě, už od Vánoc zažili rozumné množství nedorozumění, ale vždy se přes ně dostali. Koneckonců byli přece lidmi, kteří věděli, jak naložit s problémy. A poté, co je vyřešili, bylo vše zase tak jako předtím.

„Co máš s tím idiotským úsměvem?“ vyptával se Severus, když letmo pohlédl Harryho směrem.

Harry se usmál a zakroutil hlavou. „Nic podstatného.“ A věděl, že to Severus nechá být. Ten muž totiž věděl, že kdyby to tak nebylo, svěřil by se mu.

Netrvalo dlouho a octli se v Severusových pokojích, a Harry si, jako obvykle, zul boty, než zamířil do knihovny. „Jen ji rychle pozdravím.“

„To je asi dobrý nápad. Stále ještě je popudlivá dokonce i na tebe?“ zeptal se Severus, když se díval, jak Harry odchází.

„Chrání svá vejce, samozřejmě že je,“ uškíbl se na něj Harry přes rameno. „To tys zařídil, aby je měla. Má dovoleno být popudlivá.“

Severus obrátil oči v sloup. „Samice.“

„Je to tvoje samice.“ Harry se přidušeně zasmál a zmizel v chodbě, která vedla do knihovny. Pak do té místnosti tiše vstoupil. Dveře za sebou jemně zavřel, než se připlížil k ubikaci. „*Sorai?*“ zvolal váhavě.

Naposledy, když tu byl na návštěvě, ho málem proti svému nejlepšímu přesvědčení kousla. A tak byl nyní uvážlivě opatrný, kdyby se potřeboval vzdálit. Samice kobry s nadílkou vajec byly extrémně nebezpečné, bez ohledu na to, kým jste byli.

„*Zůstaň tam,*“ byla Soraina odpověď. „*Kdyby ses ještě přiblížil, moje hormony nade mnou zase převezmou kontrolu.*“

Harry poslušně zůstal, kde byl. „*Jen jsem zaskočil zjistit, jak se máš. Mimo... no... však víš.*“

Sorai posměšně zasyčela, než odpověděla tím, že se ochránářsky stočila kolem svých vajec. „*Stále jsem šťastná. Budu mít zdravé potomky, cítím je.*“

Harry se snažil neuvažovat nad tím, jak potěšený tím bude Severus. Zdravé přísady do lektvarů. Jo... tohle bude zahrnovat jeden z těch – *tohle je to, co udělám s tvými potomky* – rozhovorů se Severusem. A Harry bude připravený stát stranou s pytlek na mrtvoly. „*Potřebuješ něco? Můžu ti to kdyžtak odlevitovat, jako to dělám jednou týdně s jídlem.*“

„*Řekni mému majiteli, že bych si příště dala nějakou větší myš. Ještě stále se zotavuji a on mě krmí, jako bych se právě nestarala o snůšku vajec.*“

Harry cítil, jak jeho ústa pošádílil úsměv. „*Udělám to. Ještě něco?*“

„*Kdy budeš mít svoji snůšku vajec?*“

Harryho tváře okamžitě nabraly odstín temné červené. „*U nás to nejde. A i kdyby to šlo, je pro nás ještě moc brzy.*“ A pro sebe si zamumlal: „Proč si všichni myslí, že bych to byl já, kdo by nosil naše dítě? Ačkoliv... asi by to bylo bezpečnější... Severus s hormonálními výkyvy by byl naprosto děsivý. Zabil by mě ještě dřív, než by se to dítě narodilo.“

„*Zítřka končí škola?*“

Harry zamrkal a vytrhl se z přemýšlení. „*Ano. Tvůj majitel a já to už po slavnosti nebudeme muset tajit.*“

„*Kde je můj majitel?*“

„*Schovává se,*“ prozradil jí Harry a cítil zvrácené potěšení z toho, že tak učinil. „*Je vyděšený, že bys ho okamžitě kousla. A z dobrého důvodu.*“

Sorai se znovu syčivě zasmála. „*Běž ho najít. Stejně budu chtít spát.*“

Harry se usmál a napůl se otočil, než se zarazil. „*Zítřka se znovu zastavím, abych tě viděl. Dobrou noc, Sorai.*“

„*Dobrou noc, Harry,*“ zavolala za ním Sorai.

Harry opustil knihovnu a šel hledat Severuse. Našel muže sedět na gauči, už vysvlečeného jen do košile a kalhot. Vypadalo to, že v jedné ruce schovává šálek kouřícího nápoje, zatímco v druhé drží knihu. Harry se usmál a bez dalších okolků se rozkročený usadil Severusovi na nohách. „*Ahoj.*“

Severus se uchechtl a pak přetvořil svůj výraz na zamračený, když zvedl pohled od knihy, aby zazíral na Harryho. „*Mohu ti být nápomocen?*“

Harry tvář se okamžitě změnila na žalostně nevinnou, když zatahal za límeček Severusovy košile. „*Trochu pozdě mi nabízíš pomoc, když je školní rok u konce, nemyslíš?*“

Severus se ušklíbl a odložil knihu stranou, nestaraje se o to, že si nepoznamenal, kde skončil se čtením. „*Och? Takže tohle je akademický rozhovor?*“

Harry dramaticky zaláteřil. „*Dobře,*“ odvětil a začal couvat, aby vstal. „*Asi bych se měl jít zeptat některého jiného profesora. Třeba takový Binns už je tu jak dlouho? Dvě století? Jistě má dost znalosti v...*“ a jen sotva se stihl zasmát, než ho Severus umlčel polibkem.

Alespoň tedy v určitém smyslu umlčel.

Když se oddělili, Severus ho přišpendlil přísným pohledem. „Už nikdy nevyslovuj Binnsovo jméno ve spojitosti s tvými milostnými manévry,“ pokáral smějícího se pubertáka, než ho znovu celkem účinně umlčel. Jeho šálek s čajem se přesunul na podlahu, kniha spadla z gauče a pak Harryho přetočil pod sebe a přitiskl ho na pohovku.

Oba se smáli, když se kvůli vzduchu oddělili, ale pak byl Harryho chechot lehce utlumen, když se na Severuse uculil. „Ale fungovalo to tak dobře,“ dobíral si ho, protože věděl, jak moc majetnický ohledně něj Severus byl.

„Ovšem vážně nechutným způsobem,“ souhlasil Severus a pak se zeptal: „Kolik času ještě máme, než budeš muset jít?“

Harry se laskavě usmál a natáhl ruku, aby mu zastrčil za ucho pár uvolněných černých pramenů. „Minimálně hodinu.“

„Tak neztrácejme čas,“ ušklíbl se Severus a dovolil Harrymu, aby ho vtáhnul do další pátravé výměny rtů a potulných rukou.

Asi o hodinu později Harry postával u dveří, jednou rukou si urovnával šaty, zatímco druhou si omatloval vlasy – což byla zcela ztracená bitva.

Severus se s úšklebkem opíral o stěnu a sledoval ho. „Vypadáš dobře. A mimoto, neměl bys vypadat jako u vytržení?“

„O tohle tady nejde,“ zasmál se Harry a vzdal úpravu svých vlasů, když se sehnul k botám, aby si je obul. „Jde o to, že bych se rád vyhnul tomu, aby se každý zajímal o to, z koho jsem to tak u vytržení. Raději se s čímkoliv, co přijde, vyrovnám až zítra. Mám za to, že to bude daleko zábavnější.“

„To jistě,“ ušklíbl se Severus, a když k němu Harry zamířil, rád mu věnoval další dlouhotrvající polibek, než se konečně odtáhl. Ze strachu, že by se rozhodl, že se Harry té párty nezúčastní. „Dobře se bav.“

Harry přikývl a natáhl se vzhůru, aby mu ještě na tvář umístil jednu kratinkou pusku, než se otočil a odklusal ke dveřím. „Jistě ne tolik, jak se budu bavit zítra!“ zavolal a pak už byl pryč.

Severus ho sledoval odcházet a jemně se usmíval. Někdy mu to stále připadalo jako sen, to, že byl s Harrym. Že se do něj zamiloval. Ale byl to ten nejhezčí sen, který se stal skutečností, jaký kdy měl. S povzdechem se otočil a odkráčel zjistit, ve které pasáži knihy skončil se čtením.

ooOoo

Když se Harry dostal do nebelvírské společenské místnosti, večírek se právě začínal rozbíhat. Takže vklouzl dovnitř relativně nepovšimnut a namířil si to přímo na místo, kde si všiml Rona a Hermiony. Jakmile se tam ocitl, objal je oba s úšklebkem kolem ramen. „Právě jsme oficiálně přežili sedm let školy a pořád jsme naživu! Měli bychom se na to napít.“

Ron se souhlasně zasmál. „Fred mi poslal trochu ohniv  whisky.“

„Rone!“ napomenula ho Hermiona, ale smála se u toho. A když Ron odběhl, aby jim přinesl nápoje, otočila se s úsměvem na Harryho. „Vypadáš šťastně.“

Harry na ni přesunul svou pozornost a úsměv jí vrátil. „To jsem,“ odpověděl prostě. „Prožil jsem s ním příjemné chvíle a cestou zpět jsem nenarazil na Brumbála.“

Na to Hermiona přimhouřila oči. „Neřekl jsi mu to,“ obvinila ho.

Harry zčervenal a rozpačitě sehnul hlavu. „Měl jsem to v plánu... a on mě pak prostě... rozptýlil!“

„Měl jsi to v plánu a nechával ses rozptylovat téměř přes měsíc,“ povzdechla si Hermiona, ale pak zavrtěla hlavou a usmála se. „Tak tedy zítra. Už jsi mi říkal, že tě hodlá přede všemi políbit nebo tak něco. Takže kdy by se naskytla lepší příležitost, že?“

„Máš pravdu.“ Harry věděl, že má. Oddaloval to až moc dlouho. Moc dlouho držel jazyk za zuby. A tomu musela být učiněna přítrž.

„Samozřejmě, že mám,“ uculila se a pak se oba nechali rozptýlit, když se objevil Ron s lahví ohniv  whisky, se kterou se rychle izolovali v koutě místnosti, aby ji mohli popíjet v soukromí. Dokonce i Hermiona.

V době, kdy byly oslavy u konce, už byl téměř čas svítání. Což samozřejmě znamenalo, že jim zbývalo jen několik hodin spánku, než se museli osvěžit a zamířit dolů na snídani. Pak budou mít ještě čas do oběda, kdy proběhne předávací ceremonie, ale nikdo z nich nechtěl ten čas strávit spaním. Takže všichni absolventi doklopýtali do svých ložnic, aby se pár hodin prospali, než začne jejich den nanovo.

Když se Harry kvůli snídani konečně vyhrabal z postele, zatápal ve svém kufru po lektvaru proti kocovině, který mu Severus uvařil. Nebo spíše, který si od něj vypůjčil. Ale to se Severus nikdy nemusel dozvědět, že? Jakmile se zbavil prudké bolesti hlavy, popadl oblečení a hábit a zamířil si dát horkou sprchu.

Později se už převlečený spolu s Ronem a Seamusem podíval do zrcadla a zaskučel. „Vypadám děsně... ale vy dva nevypadáte líp.“

Ron si odfrkl. „Ty aspoň nemáš kocovinu. Takže nemluv tak nahlas.“

Harry si povzdechl, nemohl s tím už nic dalšího dělat. Aspoň, že už ho Severus viděl i v horším stavu. A zatraceně, on sám vídal Severuse daleko častěji v horším stavu. Takže se nasoukal do hábitu a odešel si s přáteli najít něco k snídani.

Když všichni vstoupili do Velké síně, Harry se okamžitě usadil a natáhl se pro svůj dýňový džus. V okamžiku, kdy se jeho ruka střetla s pohárem, vyslal do

tekutiny výboj magie a přeměnil nápoj na silnou černou kávu, kterou právě teď opravdu nesmírně potřeboval. Hodil do sebe na několik loků celý nápoj, než znovu užil svou magii a opětovně pohár naplnil.

Severus se uchechtl a stočil svou pozornost zpět k jídlu. Zdálo se, že měl Harry dlouhou noc. Ten spratek by si na to měl raději zvyknout, protože neměl později v úmyslu vzít Harryho dolů, aby si mohl zdřímnout.

„Zvládl jsi včera večer zachránit své podzemí?“ zeptal se Albus jen tak mezi řečí.

Severus líně nabodl klobásu vidličkou. „Och, ne, vyplavil mé podzemí vážně důkladně. Ale mě se podařilo vypořádat se s tím nepořádkem, než si toho někdo další všiml,“ odpověděl nenuceně a *přesně* věděl, jak to znělo. V duchu potěšeně zajásal, když se Minerva začala prudce dusit soustem hrušky a Albus ztratil kontrolu nad svým pousmáním.

„Díky Merlinovi za malé zázraky,“ zamumlal Albus, když se snažil pomoci Minervě se zablokovanými dýchacími cestami, zatímco ostatní učitelé, kteří byli na doslech, vypadali zmateně.

„Malé?“ zanaříkal Severus. „Nic, co se týká Pottera, není malé. Ten spratek produkuje ty *největší* pohromy, jakých jsem kdy byl svědkem.“

V tomto bodě Minerva vypadala, že hyperventiluje.

Albus se posunul a odkašlal si ve snaze ovládnout svůj smích. Zdálo se, že má Severus dnes ráno skutečně dobrou náladu. A on mu to nemohl zazlívát. Po dnešní ceremonii budou on a Harry konečně moci přestat skrývat svůj vztah za zavřenými dveřmi. „Jaké štěstí, že jsi schopen si s nimi poradit.“

„Přesně to si myslím,“ souhlasil Severus břitce.

Harry nebyl jediný student, který šokovaně vzhlédl k učitelskému stolu, když se profesorka McGonagallová pokusila proklít profesora Snapea, jen aby byla znovu smetena na židli znepokojenými kolegy a byla jí zabavena hůlka. Harry mrknul na Severuse a dokázal říct, že byl ten muž spokojený sám se sebou. Když se setkal s jeho rozveseleným pohledem, zavrtěl hlavou a pusou naznačil: „Cos to udělal?“

Severus na něj jen mrknul. Což byl čin, který zaznamenal jen Albus a ti Harryho přátelé, kteří věděli o jejich vztahu.

Harry zavrtěl hlavou s tichým smíchem a otočil se s úsměvem ke své snídani. Mohl si to jen představovat... ale vážně, nevinil toho muže, že si chtěl užít trochu mučení, když mohl.

„Harry?“ vyzvídala Ginny sedící přes stůl, když se také odvrátila od učitelského stolu.

„Je to profesor Snape,“ mávl ležérně rukou a ušklíbl se. „Prostě se chová jako Snape.“

Ginny se zaculila a nechala to být. Bylo těžké dotírat s detaily, když byl její přítel tak šťastný. A mimoto... to prohlášení odhalovalo celkem dost, koneckonců všechno.

Harry se s chutí vrátil ke své kávě, slanině a toustu. Cítil se díky tomu lidštěji. A on se rozhodně takto cítit chtěl. Dneska neměl v úmyslu se s ničím zatěžovat.

Když snídaně skončila, Velká síň už postrádala studenty, a tak mohli učitelé a domácí skřítky začít s přípravami. Což znamenalo, že měli studenti volno, aby si dělali, co chtěli. A pro Harryho a jeho přátele to znamenalo podniknout procházku k jezeru, aby se tam usadili na břehu.

Draco vzal do dlaně obálky a hodil s ním o vodní hladinu. „Bude to skoro divné – nevrátit se sem jako studenti.“

„Mluv za sebe,“ zasmála se Ginny a opřela se o svého přítele.

Ron si toho kupodivu nevšiml. „Vedli jsme si dobře, víte. Rozhodně to byla dobrá zkušenost.“

Harry se přidušeně zasmál a natáhl se se spokojeným povzdechem na trávník. „Jo, to byla.“

„A z Harryho se stal vrah dokonce ještě předtím, než byl plnoletý!“ prohlásil Draco se smíchem.

„Draco!“ vyhubovala mu Hermione, kupodivu ještě předtím, než mu Ginny dala políček.

Avšak Harry se jen krátce zasmál a pak se usmál na modrou oblohu. „Bylo to buď on, nebo já. A osobně... nemyslím si, že měl dostat i třetí šanci na život. Ovšem já? Já potřeboval druhou.“ Nikdy svým přátelům do detailu nevyprávěl, co se stalo. Či to, že byl na chvíli dokonce mrtvý. Ale oni se na podrobnosti neptali, jen je přijali, když se s něčím svěřil.

„Mimoto,“ ušklíbl se Ron, „můžeme se vsadit, že to bude vypadat okázale na jeho diplomu. *Zabil Temného pána*. Jediný další, kdo se něčím takovým může pochlubit, je Brumbál.“

„Do teď jsem si myslel, že jediná okázala věc na tom všem bude ta stužka,“ přemítal Harry s hraným zamračením.

Draco protočil panenky. „Teď zniš skoro jako Lockhart.“

„Jsem gay, děkuji pěkně. Prosím, držte ty hloupé ženštiny ode mě dál!“ vyhlásil Harry s pozvednutou rukou, jako by se vzdával.

„Mám ten pocit, že to profesor Snape provede znamenitě,“ odpověděla Hermiona, utrhla stéblo trávy a trefně jim připomněla, že ona kdysi bývala jednou z těch hloupých ženštin obklopujících toho podvodníka.

Ginny mu věnovala zamýšlený pohled. „Takže žádný bisexuál?“

„Ne.“ Harry pokrčil rameny. „Nemyslím, že mě ženy kdy přitahovaly. Líbila se mi myšlenka, že mě přitahují, kterákoliv z nich, ale život mi až do teď nikdy nedovolil, abych o tom seriózně uvažoval.“

„A teď si klidně souložíš s učitelem lektvarů,“ pochechtával se Ron.

„Héj!“ Harry zvedl hlavu a zlostně zazíral na Rona. „On je *můj* učitel lektvarů, budu si s ním dělat, co chci. A na docela dlouhou dobu.“

„Jen nás, prosím tě, pozvi na svatbu,“ utrousil Draco s úšklebkem, když hodil další kamínek.

„Jen když nás ty pozveš na tvoji s Ginny,“ opáčil Harry v zoufalém pokusu odsunout všechnu tu pozornost pryč od něj.

„Bacha!“ oponoval Ron jako na povel a okamžitě bylo o další zábavu postaráno.

Zábavu, které Harry věnoval jen částečnou pozornost. Přemýšlel o tom, co Draco řekl. Teď to asi byla jen legrace. Ale i tak... ještě potřebuje něco vyřešit, než si bude moct dovolit přemýšlet o takových věcech, jako byla svatba. A to jako všechno se Severusem, chtělo čas. Ani jeden z nich nechtěl nic uspěchat či udělat chybu. A díky tomu spolu byli stále tak šíleně šťastní.

V době, kdy se museli hlásit na slavnostním předávání diplomů, před kterým proběhne oběd, se jich všech pět trousilo zpět do hradu.

Harry začínal být s každým krokem úzkostlivější. A nervóznější. A také nabuzenější. A jestli si toho jeho přátelé všimli, tak to nekomentovali. Ne, když byl na doslech.

Severus se bezmála rozesmál, když se Harry znovu objevil. Mladý muž zcela jasně vypadal, že by potřeboval další dávku kofeinu. Nebo pořádnou sklenici brandy. Ne, že by on sám něco takového nepotřeboval... nestávalo se každý den, že by měl v plánu Harryho obejmout a přede všemi ho důkladně políbit.

Harry snaživě odvracel pohled od Severuse, když si s přáteli sedal poblíž čelního stolu. Jeho oči byly přitahovány k Brumbálovi, a tak se s úsměvem setkal s jeho jiskřivým pohledem. „Bývala doba, kdy jsem si myslel, že se takhle daleko nedostanu živý,“ zamumlal si pod fousy, když se odvracel. A doopravdy věřil tomu, že nebýt Severuse, nedokázal by to. Ten muž o něj vždy pečoval, učil ho... a miloval ho.

Jakmile proběhlo občerstvení, Brumbál si odkašlal a postavil se, aby začal se svým slavnostním projevem. Ze slušnosti ho poslouchali, ovšem v Harryho

případě jen napůl ucha. Příliš ho zaneprázdnňovalo dívat se na Severuse, který vypadal, že je nadšený, že s ním může soutěžit v zírání.

„... avšak, jeden z našich absolventů se k nám příští rok vrátí,“ začal Brumbál a Harryho pozornost se s trhnutím stočila k tomu muži. Stejně jako Severusova. „Je mi potěšením oznámit, že se po pěti měsících, kdy jsem ho žádal a čekal na odpověď, pan Potter vrátí jako instruktor soubojů.“

Severus si odfrkl. „Tys nebyl jediný, kdo čekal na odpověď,“ zamumlal si sám pro sebe, i když... ne že by na tom záleželo přes ten radostný aplaus studentů a některých jeho kolegů, který hraničil až s neslušností.

Harry zčervenal a na chvíli sklonil hlavu, než se postavil a krátce se poklonil. Což některé přivádělo do mdlob a Severuse do stavu, kdy bojoval se svými smrtijedskými tendencemi, než se znovu usadil.

Mezitím si Severus v duchu říkal, že *ne*, série *Cruciatů* pro připomenutí starých časů by *nebyla* dobrým nápadem.

„A já vám mohu zaručit, že se nemusíme strachovat o jeho schopnost se kontrolovat i ohledně těch, kteří bývali jeho spolužáky.“ Albus Harrymu věnoval jiskřivý pohled. „Má v zásobě slušný arzenál kleteb, třebaže bych si přál, aby se jim vyhýbal i nadále.“

Harry se zasmál a pokynul směrem k profesorovi Snapeovi, věda, že se mu dostane efektně nazlobeného pohledu. „Měl jsem skvělého učitele.“

Severus se na něj pohrdavě ušklíbl. „Nedělejte si ze mě legraci, Pottere! Ještě stále mám pár kouzel v rukávu, takových, která jsem vás nenaučil, a nebude mi vadit je použít, když už vám nemohu udělit trest.“

„Samozřejmě, pane,“ ušklíbl se Harry neomaleně.

Studenti, a dokonce i někteří zaměstnanci, byli rozpolceni mezi smíchem a obavami, že se to celé obrátí v souboj. Ale co se Brumbála týkalo, ten byl potěšený, že se všechno tak dobře vyvíjí. A to, co řekl, *byla* pravda. Harry byl silný v kouzelnických schopnostech i vědomostech. Neměl pochybnosti, že Harry dokáže udržet kontrolu nad třídou, ač by šlo o sedmé ročníky. I kdyby to měl posuzovat jen podle jeho práce v Brumbálově armádě.

„No, no,“ odkašlal si znovu Albus, „nejprve tedy přistupme k předání diplomů všem našim studentům sedmých ročníků, než se náš profesor lektvarů a nadcházející instruktor soubojů rozhodnou zkřížit své zbraně.“

Severus se na Harryho, který si se samolibým úsměvem prostě znovu sedl, zamračil.

„Až profesorka McGonagallová přečte vaše jméno ze seznamu, přistupte a dostanete svůj diplom.“

A tak Harry čekal, v sále se tleskalo a on ze zdvořilosti každému aplaudoval rovněž, než si náhle uvědomil, že by se měl začít bát. Studenti procházeli kolem seřazených učitelů, děkovali těm, kteří je učili, a Harrymu něco došlo. Musel se zasmát, třebaže opatrně.

Severus stál až na konci a obdařoval odcházející studenty posměšnými úšklebky. A když bylo vyvoláno nejenom Ronovo jméno, ale i Blaiseovo... Harry věděl, že jej Brumbál zařadil mimo pořadí. A nebyl jediný, kdo si toho všiml. Když ho Hermiona šťouchla do paže, jen zavrtěl hlavou. „Prostě si nemohl odpustit jednu poslední manipulaci.“

„Potter, Harry,“ zvolala Minerva a v duchu se připravila. Když spatřila Harryho jméno na konci seznamu. Mohla si jen představovat, proč tomu tak bylo.

Harry se setkal se Severusovým nečitelným pohledem, ušklíbl se a pomalu zamířil do řady studentů, kteří ještě neprošli děkovačkou.

S McGonagallovou se pevně objal a do ucha jí zašeptal, že jí děkuje za všechno, co pro něj učinila. A když se odtáhl a uviděl její lesklé oči, pokračoval k dalším. Jakmile se dostal k Brumbálovi, zavrtěl na muže hlavou. „Proběhlo sedm let a já stále ještě nevím, co bych chtěl udělat víc – jestli vás proklít až na měsíc nebo vám za všechno poděkovat.“

„Poděkování bude stačit,“ zasmál se radostně Brumbál a jeho modré oči zajiskřily. „Avšak pokud mě musíš proklít, pak si myslím, že bych vypadal úžasně se zelenými vousy. Ladily by s mými šaty.“

Harry si prohlédl mužovo roucho. „Vaše šaty jsou růžové s modrými měsíčky a vy chcete ještě zelené vousy?“

„Proč ne?“ odpověděl Brumbál, jako by byl vážně zmatený.

Harry obrátil oči v sloup. „Možná později, teď mám před sebou ještě parádní odchod ze scény.“ A tak se s potřesením hlavy přesunul dál, zatímco se Brumbál smál. „Šílenec,“ zamumlal si pro sebe, jak se snažil zastrašit svou nervozitu, a když odešel Blaise, zbývalo už jen se postavit před Severuse. A najednou cítil, jak se jeho nervozita vrací a hučí očekáváním, když se setkal s těma pronikavýma, hlubokýma, černýma očima.

„No, myslím, že jsme na tohle oba čekali dost dlouho,“ pronesl Severus hedvábně, brnkaje na jeho předstíranou odvalu.

Harry se na něj uculil, když profesorka Prýtová, nejbližší stojící, náhle nervózně trochu odstoupila, jako by očekávala blížící se souboj. „Nejprve...“ vztáhl ruku a úsměv, který vklouzl na jeho tvář, zakolísal, „bych chtěl, abys něco věděl.“

Severus se snažil udržet svou masku, i když se cítil překvapený, když k němu Harry přistoupil a nahnul se k jeho uchu.

Harry si dodal odvahy, než vypustil zadržovaný dech, a zavřel oči. Temnota mu pomohla odstínit všechno ostatní. A pak, tak tiše, jak se jen odvážil, zašeptal tu jedinou věc, kterou chtěl: „Miluji tě.“

Severus jen sotva zadržel lapnutí po dechu, podařilo se mu to jen díky letům sebekontroly. Pak ale stočil poplašené oči k Harrymu, zatímco se mladší muž stáhl a vypadal zneklidněně, nervózně... nadějně. „Slyšel jsem to správně?“ zašeptal užasle.

Harry přikývl a zářivě se na něj usmál.

Severus neslyšel všechna ta zalapání po dechu, která pocházela téměř ode všech v místnosti, když se jeho maska rozpadla a objevil se jeho úsměv. Nefalšovaný úsměv. Takový, který vidělo jen nevelké množství lidí. Byl příliš zaneprázdněný, protože se ztratil v těch nádherných zelených očích. A najednou byla nervozita prostě pryč. Pohotově chytil Harryho tvář do svých dlaní, zvedl ji a aniž by ztrácel čas, vrhl se na ta milovaná ústa – což mu okamžitě vyneslo potěšený sten.

Harry omotal své paže kolem Severusova krku a líbal muže na oplátku stejně tak vášnivě. Cítil, jak mu jedna Severusova paže proklouzla kolem pasu, aby si ho muž přitáhl blíž, a jak mu druhá zajela do vlasů a zaklonila mu hlavu, aby mohli prohloubit polibek.

Nezajímal je ti okolo. Ztratili se sami v sobě.

Takže nikdy neviděli, jak se Harryho přátelé začali smát a zuřivě tleskat. Ani jak si Minerva vyčarovala židli, na kterou se svalila. Nebo jak se studenti a učitelé snažili vymyslet, *jak* by měli reagovat. Brumbál se prostě smál a tleskal a díval se, jak oba nakonec vyšli ze stínů, ve kterých se od Vánoc nacházeli.

Ne. Když se nakonec kvůli vzduchu oddělili a usmívali se na sebe, všechno, co vnímali, byli oni dva.

Severus vzal Harryho za ruku a se svým: „Pojď se mnou,“ vyvedl Harryho ze síně, odhodlaný najít soukromé místo, kde by mohl být s tím, koho miloval.

A to všechno díky jedné svéhlavé kobře s brumbálovským komplexem. Sorai se ve své ubikaci stočila kolem své snůšky vajec, vědouc, že je někde její majitel konečně doopravdy šťastný. A s tím pocitem ve své mysli upadla do mírumilovného spánku.

KONEC